

Sự thử thách của tình yêu

Contents

Sự thử thách của tình yêu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2 : Gặp Mặt	4
3. Chương 3 : Sự Thật	14
4. Chương 4 : Người Bạn Mới	18
5. Chương 5 : Có Thật Là Anh Ko ???	23
6. Chương 6 : Cậu Ấy (Bi)...là Ai ???	30
7. Chương 7 : Thiên Thần Hay Ác Quỷ ???	33
8. Chương 8 : Halloween Và Định Mệnh	40
9. Chương 9 : Gán Ghép	45
10. Chương 10 : Gán Ghép	49
11. Chương 11 : Hiểu Lầm	53
12. Chương 12 : Bí Mật- Bất Mí:	59
13. Chương 13 : Thử Thách Bắt Đầu	63
14. Chương 14 : Trở Mặt	69
15. Chương 15 : Đau Lòng!!!	71
16. Chương 16 : Tiếng Sét Tình Yêu	74
17. Chương 17 : Đối Đầu	78
18. Chương 18 : Sửa Chữa Lỗi Lầm!	82
19. Chương 19 : Phơi Bày:	87
20. Chương 20 : Kế Hoạch	91
21. Chương 21 : Thực Hiện...	95
22. Chương 22 : Sau Cơn Mưa Trời Lại Sáng...	99

Sự thử thách của tình yêu

Giới thiệu

Tập đoàn Hưng Thịnh Phát(là tập đoàn nổi tiếng và lớn nhất thế giới) có 3 người con có biệt tài kiệt

1. Chương 1

Chương 1: khởi đầu!

Tập đoàn Hưng Thịnh Phát(là tập đoàn nổi tiếng và lớn nhất thế giới) có 3 người con có biệt tài kiệt xuất: thông minh,xinh đẹp, võ nghệ thuộc vào loại pro. Họ là những người giỏi giang nhất trong gia đình, 3 người đó là:

_nguyễn Trần Bảo Linh(16t): xinh xắn, dễ thương cực kì, đánh nhau pro, nghịch ngợm, thix quậy phá nhất trong 3 chị em, là em út. Chỉ số IQ cực cao.

_nguyễn Trần Kiều Thương(17t): xinh đẹp, thông minh nhưng rất lạnh lùng, ít nói. Là chị cả trong 3 chị em, iu thương các em nhưng ít khi để lộ ra bên ngoài.

_nguyễn Trần BẢO Nhi(17t): là chị em cùng cha khác mẹ với Linh và Thương. Nhút nhát, rụt rè nhưng khi bắt buộc đánh nhau thì kũg ko thua gì ai.

Ngày nọ, cha gọi 3 cô đến và nói rằng:

- Các con đều đã khôn lớn cả rồi!!! Không thể ngày nào kũng dựa vào cha mẹ được. Bi giờ, các con hãy đi tìm người mà các con cần đi.

Nói xong cha quăng lên bàn 1 xấp hình các boy! Phân chia như thế này:

Linh: 3 tấm của Duy, Quang, Minh.

Nhi: 3 tấm của Nam, Long, Trung.

Thương: 4 tấm (vì là chị cả) của Khánh, Quân, Nhật, Tuấn.

Mọi người đi tìm hủ những người mà mình được phân công:

Linh đi được 1 lúc thì nhìn thấy Minh, đi theo hấn được lúc thấy hấn bị 1 bọn vây kín. Tưởng rằng hấn sẽ cho tụi đó 1 trận ai ngờ mếu máo, quỳ xuống xin tha. Làm sao có thể để 1 người như hấn làm người mà nó cần được. loại bỏ được 1 tên.

Quang thì tính nết thùy mị, yếu điệu như kon gái à tên này cũng được loại bỏ!

Người cuối cùng: Duy là một anh hùng hiệp nghĩa, ra tay cứu 1 cô gái và khi nhìn thấy nhan sắc cô ta thì pỏ chạy mất dép lun(xấu wá mà).

Sau 1 hồi đắn đo suy nghĩ, linh quyết định chọn Duy.

Phần Thương:

Khánh: lạnh lùng, thông minh, điển trai nữa

Quân: Chảnh, i thể kon nhà giàu à thấy ghét(hên là ko ăn tươi nuốt sống hấn í chứ)

Nhật: bí ổi, tham lam ko từ 1 thủ đoạn, hám gái.

Tuấn: Mặt đẹp, dễ thương, thông minh nhưng què chân từ nhỏ

Thương quyết định chọn Khánh(b/c hợp vs nó mà).

Nhi:

Trung: khuôn mặt cực đáng iu thấy là mún chọn làm người of của mình nhưng hấn kòn quá nhỏ, mới có 1 tuổi ak!!!

Long: rượu chè, bài bạc, Nam: Nhi bị Nam hớp hồn từ cái nhìn đầu tiên, khuôn mặt cực baby, nụ cười như thiên thần, khuôn mặt trẻ kon, quá đáng iu!!!

Nhi chọn Nam.

Về đến nhà, Linh nói vs bố:

- bố chọn toàn người gì đâu ko í! Toàn chẳng ra đâu vào đâu cả!
- linh nói đúng, toàn những thằng dở dở ương ương Thương chêm vào!
- Thế các con có chọn được ai ko ??? Thương con nói trước đi.
- Kóa ạ. Hấn tên Khánh.
- Thừa bố, hấn tên Nam.
- Hấn là Duy.

Ông bố sau 1 hồi lục lọi trong tủ kung tìm ra được hồ sơ của 3 thằng cho 3 đứa.

- đó!!! Các con xem đi:

Trần Long Khánh: là 1 hotboy ở trường(trường Angel, nơi mà 3 đưās chuẩn bị đến), kon trai kưng của chủ tịch tập đoàn dầu mỏ nổi tiếng. tính tình lạnh lùng, ít nói, thông minh. Bạn thân của Duy và Nam

Đoàn Bảo Nam: kon trai của tập đoàn đá quý, là 1 funnyboy, bạn thân của Duy. Tính tình hiền lành, đáng iu, đôi khi rất giống kon nít. Bạn thân của Duy vs Khánh.

Dương Khánh Duy: kon trai của ông chủ tập đoàn đá quý giống như Nam. Đẹp trai, iu rất nhưng người nhưng chưa bao giờ thật lòng vs ai cả.

- hahaha. 3 đứa kùng phá lên cười.

Ông bố ngạc nhiên hỏi:

- có chuyện gì thế? Bộ mặt bố dính gì ak?
- ko! Ko ạ! Linh nói vừa ôm bụng cười ngặt ngặt.
- thế thì sao lại cười ???
- dạ! 3 thằng đều lạ bạn thân của nhau cả! thật là trùng hợp! Thương nói.
- uh! Thui các con về phòng đi. Mai chuyển đến nhà mới nhé! Chỉ có 3 đứa thui. Đừng có quậy đấy. bố sẽ ghé đó thường xuyên. Liệu đấy. nói xong ông nhìn từng đứa 1 rồi lên phòng.

Linh tiến sát bên Nhi:

- chị Nhi ơi! Em cho chị cái này nè, chị xòe tay ra đi.

Nhi xòe tay ra thì:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.... Nhi hét lớn. Help me!! Chị Thương ơi! Kíu em vs!!!
- có chuyện gì thế? Thương vừa đi xuống vừa hỏi thì nhìn thấy Linh ôm bụng cười, Nhi thì mặt mũi tái mét.
- HAHHAHAHAHAHA. Chị Nhi ơi là chị Nhi. Linh nói ko ra tiếng vì còn bần cười.
- Linh im lặng. Nhi có chuyện gì thế?
- Linh linh lấy con gián dọa em.
- em chị trêu chị ấy thui! Chứ có gì đâu!
- lần sau mà kòn như vậy thì liệu hồn đấy! sai thì phải nhận, ko được cãi, nghe chưa ???
- vvvâng!!!
- thôi lên phòng thu dọn đồ đạc đi! Rồi đi sớm, nghỉ ngơi mai học trường mới! rõ chưa ???
- Yes sir! Cả 2 đứa kùng đồng thanh.

- bik rồi thì làm lẹ đi!

Nói rồi, Thương đi lên phòng, cả Nhi và Linh cũng lên. Được 1 lát thì xe đến đón bọn nó đi. Linh hào hứng hét lên:

-pepe bố! tui kon đi ak!!!

- các kon đi nhé!!

Nói xong cả 3 đứa leo lên xe:

- phù cuối kùng cũng thoát được bố! ko bik ở trường mới có vui ko nhỉ, các chị thấy thế nào?

- Tên trường là Angel mà thấy giống Satan hơn thì có!!!

- ko sao! Học ở đây mình ko cần là 1 tiểu thư! Tha hồ mà quậy! Wá sướng!!! hehehe! Linh hét lên

- đúng là khổ vs kon nhóc này!

Chỉ có Nhi là từ nãy giờ ko nói gì! “ hix! Lại phải chuyển trường, cầu mong là sẽ ko sao”. Nhưng Nhi đã lắm, sẽ có rất nhiều biến cố sẽ xảy ra ở đây! Vui có, buồn có

2. Chương 2 : Gặp Mặt

Tại 1 biệt thự, có 3 chàng trai cực đẹp trai đang ngồi tán gẫu:

- Ê này, hình như trường mình sắp có học sinh mới đó! Duy nói.

- Thì sao? Khánh vẫn lạnh lùng. Minhg chẳng quan tâm.

- Hứ! mất cả hứng. duy - Thui nào! Khánh, ông đừng vậy nữa. duy là ai zậy ??? boy or girl? Nam

- Girl! 3 người. hey Nam, tui vs ông tổ chức 1 bữa tiệc để chào mừng người mới đi!

- Ukie! Chuyện gì chứ chuyện đó tui okie cả hai chân, hai tay!

Nói xong, Nam thì nghịch nghịch điện thoại, Khánh đọc sách, còn Duy thì ngồi suy nghĩ, lâu lâu lại phá lên cười. Nam và Khánh đều có chung ý nghĩ “tội nghiệp thằng nhox bị hâm”.

Sáng hôm sau, từ biệt thự của 3 chị em Linh vang lên 1 tiếng hét mún sập nhà:

- AAAAAAAAAAAAAAA mấy đứa dậy mau, trễ học rồi. Chị Thương kiu lên.

- Chị Thương im lặng chút đi. Em buồn ngủ! linh nói vọng ra từ trong chăn.

- ĐI HỌC MAU!!! NẾU EM CÒN MÚN SỐNG! chị Thương hét lên. DẬY!!!!!!

- Linh dậy đi, chị Thương mà nổi khùng lên thì sập nhà, tối nay ở ngoài giờ! Nhi nhẹ nhàng.

- Okieokie em dậy ngay đây! Oa buồn ngủ quá! Mới nói thế, Linh đã nhận 1 cái lườm dữ dằn của Thương. Sorry em xong ngay đây. Nói xong Linh bay ngay vào Toilet.

- Đến khổ với kon nhox nì.

- Thui mà chị! Ăn sáng mau rồi kòn đi học.

- Uh.

1 lúc sau, 3 vị tiểu thư của chúng ta đã yên vị trong xe đi đến trường. kòn ở trường, 3 vị công tử của chúng ta tay đang cầm 1 cái loa:

- Alo: xin thông báo vs mọi người nha. Hôm nay sẽ có 3 người mới chuyển về trường chúng ta. Và cũng xin thông báo lun 3 người đó là bạn gái của chúng tôi. Duy nói.

- Mong các bạn giúp đỡ!!! Nam thêm vào.

ở trong phòng học thì 1 đám kon gái:

- Trời ơi!!! Tức quá chúng là kái thá gì mà dám làm bạn gái của những hoàng tử zậy ???
- Trời ơi! Chak chúng ko bằng 1 góc bọn mình đâu ha!
- Đúng bọn mình vừa xinh đẹp(ặc ặc), vừa thông minh(xỉu), vừa là kon nhà giàu.
- Cho chúng nó 1 trận để chữa đê! Lần sau ko dám mơ màng gì tới 3 anh đó nữa!
- Ukie! Để việc này tớ lo cho!!!

Kít!!!!!!!!!! Tiếng xe phanh gấp ở cổng trường! 3 tiểu thư bước xuống làm bọn nam sinh đứng ở cổng trường ngất ngây vì thấy người đẹp:

- Wow! Xinh quá! Em tên là gì vậy!!!1 tên nói với linh
- Ko! Cô này đáng iu hơn! Chỉ Nhi.
- Ko! Cô này mới là nhất!

Bốp! chị Thương tát 1 thằng và nhìn bọn chúng bằng 1 ánh mắt đầy sát khí:

- Cút ngay khi ta còn chưa nổi điên! Nếu ko thì 1 h sau các người sẽ phải nằm trong bệnh viện đấy!

Bọn chúng sợ hãi, chạy văng cả dép:

- Lêu lêu! Linh nói! Đúng là những đứa to mồm! mà chị Thương ui! Lúc này trông chị đáng sợ thật!
- Thôi! Chúng ta lên phòng hiệu trưởng để nhận lớp đi!
- Dạ!

Đang đi thì Linh ko bik mất nhắm mắt mở thế nào lại va phải 1 thằng kon trai chứ:

- ui da! Mất mũi để đi đâu thế hả? Linh quát
- Ơ kái cô này, va vào người khác mà ko chịu sr còn lớn tiếng ak?
- Anh thì có! Đáng ghét, mới vào mà đã xui thế này rùi! Chán!!!
- Xí! Tui mới xui thì có! Đụng phải 1 đứa mồm mép tép nhảy!
- ANH NÓI KÁI GÌ HẢ ??? Mún chết ak?

- Thui! Cả 2 người im đi! Linh em sai vì đụng người ta mà ko xin lỗi còn anh con trai gì mà mồm mép như kon gái! Chị thương lên tiếng

Tên kon trai kia chưa kịp lên tiếng thì:

- Duy! Có chuyện gì thế? Nam lên tiếng
- Đụng phải 1 con nhỏ thần kinh í mà!!!
- ANH NÓI AI THẦN KINH ???ANH TIN LÀ TUI CHO ANH VÀO BỆNH VIỆN NGAY BÂY GIỜ KO?
- IM!!! Linh đi thôi! Chúng ta muện rùi!
- Nếu ko có chị thương thì anh chết chak!
- Cô tưởng tui sợ cô ak?
- Thôi đi Linh! Chị thương giận bi giờ! Nhi nhẹ nhàng lên tiếng!
- Vâng.

Nói rùi cả 3 chị em đi!Tại phòng hiệu trưởng:

- Cô bảo linh học 10A1
- Cô thương và Nhi 11A1! Các cô đi theo cô chủ nhiệm vào lớp đi!
- Dạ!

RENGGGGGG

Bọn nó ngoan ngoan đi theo cô giáo, vì học khác lớp nên bọn nó phải tạm biệt nhau. Cô giáo chủ nhiệm bước vào:

- Các em trật tự, hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới! vào đi em!

Linh bước vào lớp:

- Hi! Xin chào mọi người! mình tên là Nguyễn Trần Bảo Linh! Là học sinh mới nên chưa bik gì xin mọi người chỉ bảo! sau đó linh nở 1 nụ cười ko gì dễ thương hơn.

Bộ kon gái thì xôn xao:

- Có phải nó trong 3 đứa mà Duy nói tới ko?

- Đúng rồi đó! Có xinh gì đâu!

- Tức quá! Duy ơi! Sao anh ko chọn em mà lại chọn 1 nhỏ xấu xí như thế này??

- Đây! Duy là của tui nghe chưa?

- Ai nói? Của tui!

- IM LẶNG!!! bà cô hét lên! Linh em ngồi vs Thanh!

- Choy! Sao lại là em, thưa cô?

- Nhiều chuyện quá! Linh em về chỗ đi!

Linh bước xuống, Thanh nhích qua 1 tí và ko thèm nói chuyện vs Linh:

- Hi bạn! mình là Linh, mong được bạn giúp đỡ!

- Thanh!

Tức giận vì thái độ đáng ghét đó! Linh thầm nghĩ “ nếu ko phải tui kiểm chế thì bà đang ở bệnh viện roài! Tức quá”!

Lớp Thương và Nhi:

- Lớp! trật tự nào! Hôm nay chúng ta có bạn mới, vào đi các em!

- Chào chào mọi người! mình là Nguyễn trần bảo nhi!

- Nguyễn trần kiều thương! Đúng là thương lúc nào cũng lạnh lùng!

Duy đứng bật dậy:

- ủa, lúc này có 3 người mà sao giờ chỉ có 2 ???

- Có mấy ko liên quan đến cậu! thương đáp!

Duy cứng họng ko nói được gì! Bỗng phía dưới có tiếng kon gái léo nhéo:

- Đây cô là ai mà dám nói với Duy của tôi như vậy?

- nếu hấn ta là người iu của cô thì cô nên giữ đưng để hấn loì chơi như kon nít vậy! và nhất là đưng làm phiền người khác, nghe chưa?

- Cô

- Tôi ko có họ hàng gì với cô cả!

- Thôi đi chị! Mặc kệ bọn họ!

- Uh! Thưa cô, bọn em ngồi ở đâu ạ?

- Uh thương em ngồi vs Khánh, Nhi ngồi với Nam!

- Ko phải chứ cô! Họ là hotboy của lớp mà! Bọn kon gái la lên!
- Im lặng! 2 em về chỗ đi! Ai mà kòn nhieu chuyện tôi cho quét sân trường 1 tháng! Nào còn ai có ý kiến gì ko? Ko hả? vậy chúng ta bắt đầu học!
- bà cô tuôn 1 lèo làm ko ai nói được gì! Bọn kon gái quay lại lườm thương và nhi đang bước vào chỗ:
- Đồ đáng ghét!
- Tui ko cần các cô thương! Thương lạnh lùng. Chào, tôi là thương!
- Khánh Mỗi người nói ngắn gọn vài từ và ko nói gì thêm! Qua bàn Nhi và Nam:
- Hi! Bạn là Nhi phải ko? Minh là Nam! Hân hạnh được làm quen!
- Uhuh cảm ơn bạn!
- Hình như các bạn có 3 người thì phải?
- Uh! Linh, em mình học lớp 9, thua mình 1 lớp!
- Vậy ak?
- Uh
- Sau đó, ko ai nói vs ai 1 từ nào! RENGGGGG, chuông reo báo hiệu hết tiết, linh chán nản bò ra khỏi lớp, đang đi thì có ai đó ngáng chân, hên là được học võ từ nhỏ nên nó ko sao cả! Linh quay phắt lại:
- Ai vừa ngáng chân tui?
- Ak! Chưa té hả nhox! Vậy mày cũng giỏi nhỉ?
- Tui hỏi lần nữa, ai đã ngáng chân tui!
- Tao nè!!! 1 nhỏ goe ngẩng đứng lên! Mày làm gì được tao?
- Làm được gì nè! BỐP! linh tát nhỏ đó 1 cái! Lần sau mà như vậy thì đừng trách tui ko nể tình bạn kùng lớp!
- Mày dám dám tát tao?
- Cô là ai mà tui ko dám chứ?
- Mày mún chết ak?
- Ặc! tui kòn iu đời lém chưa mún chết hay cô chết hộ đi!
- Mày chết chak!
- Nhỏ đó bay ra, dang tay định tát Linh 1 cái và người nhận cái tát lại là nhỏ đó!
- Cô liệu hồn đó!!!! Huhuhu! Nhỏ đó vừa khóc vừa chỉ tay vào mặt Linh
- Eo! Tui sợ quá! Help me!hahaha
- Cười xong, linh định đi kiếm Thương và nhi để xuống canteen! Bỗng! RẦM, cô lại đụng phải ai đó!
- Ko phải chứ?? Đụng 2 ngày trong 1 lần! linh đứng dậy phui phui đồ và ngược lên định sr nhưng:
- Sao lại là anh/cô?
- Choy ơi sao tui xui thế này ??? Cả 2 người cùng đồng thanh.
- Gặp phải 1 đứa kon trai nhieu chuyện! linh
- Cô cũng ko kém đâu! Duy
- Oh thế ak? Tui là con gái nên ko sao? Còn ông thì sao? Đồ nửa mùa!
- Đồ kon gái/ kon trai lảm chuyện!

- Cô/anh nói ai hả?
- 2 người có im đi ko! Điếc tai quá!
- A! chị thương! 2 chị đi vs em xuống canteen đi!
- Uh đi! Chị kưng đang định rủ em!
- Yeah!
- Đồ ham ăn! Duy phán 1 câu!
- Kon trai lảm lời! a hay là anh ko được ăn nên thêm! Hahaha
- Có cô thì có!
- Vậy bọn tui đi nhé! Nói rồi, linh và 2 người chị chạy biến. Nam và khánh đang đi từ trong lớp ra hù duy:
- Nè! Làm gì mà như người mất hồn zậy hả? bộ có em nào hút hồn ông ak?
- Đường đường là đại công tử nhà họ Dương thì làm sao tui bị hút hồn được. các ông là chúa linh tinh.
- Vậy thì đi ăn đi! Tui đói rùi! Khánh lên tiếng!
- ừ đi đi! tui kưng đói! Nam lên tiếng.

nói rồi cả 3 vị công tử cùng đi xuống canteen. Linh, thương, nhi đã chọn được món ăn và đang bắt đầu măm măm thì:

- AAAAAAAAAAAAAA! Các hoàng tử đang đi xuống kìa mọi người!
- AAA! Các anh ấy đẹp trai quá!!!
- Oh my prices, I LOVE U!!!!!!!

Cứ thế mà bọn kon gái hét ầm lên làm mấy vị tiểu thư của chúng ta mún điếc cả tai! Còn các vị công tử thì đứng đó nhe răng cười, bọn kon gái ỡng ẹo làm duyên trước mặt các công tử, còn các chàng thì đứng đó, bụng réo ỉnh ỏi nhưng vì sĩ diện nên cũng ráng đứng lại với các em:

- hi! Mọi người ko đói ak?
- Ko! Nhìn thấy anh bọn em hết đói rùi ạ! Đồng thanh
- Nhưng bọn anh đói rùi! Nam tiếp lời
- Các cô ko đói nhưng người khác đói đấy! Khánh lên tiếng.
- Thui mà mấy anh. Nói chuyện vs bọn em tí đi!
- Đúng đó! Cả lũ nhao nhao.

Bỗng! RẦM

- Các cô có im lặng 1 chút được ko? Điếc hết tai rùi nè! Mấy cô ko đói thì cũng ngậm mồm lại cho người khác nhờ tí chứ! Linh tức giận nói.
- Nè! Cô là ai mà dám nói chúng tôi như vậy? các cô là cái thà gì ở đây? 1 kon nhỏ lên tiếng. - À à tui bik oy! Có phải mấy người là học sinh mới ko? Nhỏ khác lên tiếng
- Hứ! mới vô mà với cái thái độ đó dễ bị ăn tát lém ak ghen. 1 nhỏ nào đó
- Choy ơi tui sợ quá ak! Chị thương ơi! Kiu em với!!! hahaha ! tui sợ mấy cô chưa đụng vào 1 cọng lông của tui thì đã nằm trong bệnh viện hết oy!

Nói xong linh bước tới chỗ mấy nàng và nói!

- Đó! Tui là zậy đó! Ngon cô tát tui thử đi rùi ai chết bik liền ak!
- Cô

Thương và nhi vẫn tiếp tục ăn uống, thương thì vẫn bình thản như ko có chuyện gì còn nhi thì có vẻ sợ sệt. 1 con hổ đưa tay định tát linh thì bóp. ai cũng tưởng rằng linh đã bị tát nhưng kon nhỏ tát linh thì ôm mặt khóc huhuhu

- sao mà dám đánh tao??

- Ai biểu nhieu chuyện còn mấy người! nói rồi linh liếc mắt nhìn bọn kon gái kòn lại. lần sau mà mún hét hay lam gì thì nhớ tránh chỗ chị em tui ra nha ko thì đừng trách tui độc ác!

3 công tử đứng nhìn mọi chuyện xảy ra, đây là lần đầu tiên có người dám nói thể với fan của mấy chàng và lại là người mới chứ! Từ xưa đến nay ai là học sinh mới nếu là con gái thì đã bị bọn họ mê hoặc oy! Nhưng 3 chị em kia thì cứ đứng đưng như ko! Bổng Duy lên tiếng:

- Nè! Mới là người mới mà chơi shock thế? Bộ định chơi nổi ak?

Linh ngạc nhiên ko bik ai vừa nói ra câu đó, nhìn thấy duy cô mỉm cười khinh bỉ:

- thì ra là anh, đồ xui xẻo!!!

- cô nói ai xui xẻo hả ??? duy bực mình. Cô đụng tui 2 lần tui còn chưa nói gì mà cô dám nói tui ak?

- Oh! Zậy ak? Zậy người xui xẻo là tôi ak! Í da sr nha! Ko ngờ tui cũng làm anh xui xẻo lây được! hahaha

- Làm như hay lắm mà cười! duy

- Oh! Tui là zậy đó, khi nói chuyện vs 1 tên gốc thì hay cười lém ak!!!!!!!

- Cô cô! Duy lấp bắp ko nói nên lời! đây là lần đầu anh ko cãi nhau được vs con gái, bỗng nhiên giọng 1 đứa kon gái vang lên:

- Sao cô dám nói anh Duy của tôi là đồ gốc hả?

- ủa! tôi có nói vậy sao? Linh giả vờ ngây thơ(vô số tội)! tôi đâu có nói hấn là đồ gốc đâu! Hình như người nói là cô mà! Linh nhún vai tỏ vẻ ngây thơ!

- Cô cô

- Nè! Tui ko có bà con gì với cô đâu ak!

- Cô

- Đã nói tui vs cô ko có quan hệ gì mà bộ cô có vấn đề về tai nên ko nghe tui nói gì ak?

- MỌI NGƯỜI IM LẶNG ĐI! KO CẢI ĐƯỢC THÌ ĐỪNG CÓ CẢI!!! MẮT MẶT QUÁ !!! duy hét lớn! mặt anh đỏ lên chứng tỏ anh đang rất tức!!! bỗng RENGGGGGGGGGGGG, tiếng chuông báo hiệu đến giờ vô lớp thì bỗng nhiên nghe được 1 tiếng la thất thanh:

- Ko!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Choy ơi! Thằng gốc kia anh làm tôi chưa ăn được gì thì phải vào học rồi nè!!!!!!!!!! Linh la lên

- Xí! Đồ ham ăn! Duy trả đũa!

- Hứ!!!!!!!!!! linh lườm duy!

- Thôi đi linh! Vào lớp đi! Chị thương lên tiếng

- Nhưng mà em đói!

- Ai biểu thix gây sự! cho chùa!!!!!!!!!!!!!!

- Tại bọn họ chứ bộ!

- Thôi đi Linh, chị thương nói đúng đấy em về lớp đi!

Linh giận dỗi đi về phía phòng học ko quên tặng cho duy 1 cái nhìn “ thân thiện”, duy cũng đáp trả bằng một ánh mắt y như vậy. khánh vs nam đi tới chỗ duy, nam khoác tay lên vai duy:

- vào lớp được chưa zậy? bộ bị em linh hút hồn rồi hả??

- hút cái đầu ông í! Nghĩ sao lạ đi thix 1 kon nhỏ chanh chua đánh đá như vậy được!
- có thật ko đấy ??? nam nhìn duy bằng 1 ánh mắt rất ư là đều!
- bộ ông mún chết ak ???
- Hihihihhi!

Nam, duy khánh đi lên lớp duy bỗng nhiên nhớ nụ cười của linh, 1 nụ cười thơ ngây, trong sáng, ko hiểu sao duy lại thix nhìn nụ cười đó!!! Đi đến lớp định vào nhưng ko hiểu sao duy lại đi ra khiến cho nam phải đuổi theo:

- nè! Bộ tính bùng học hả ???
- ừ! Chán quá! Ông vào đi, tui đi chơi đây!!!

Nói rồi duy bỏ đi, đi lang thang 1 hồi ko hiểu sao duy lại lên sân thượng. đến nơi hình như đã có người án ngữ ở đó rồi, duy nghe thấy tiếng nói:

- tên duy đáng ghét! Hắn làm mình chưa ăn được miếng nào, đói mún chết đây!!!

Thì ra là linh đang ở đây vì đói quá ko học được nên chuồn lên đây chơi!

- tên sao chổi đáng ghét có ngày ta sẽ làm cho nhà người sống ko nổi, chết cũng ko xong. Chết thì ko có chỗ chôn. Blap blap.

Linh cứ tưởng chỉ có 1 mình thui ai ngờ, duy nhà ta đã nghe được mọi chuyện và ruột gan cứ sôi lên vậy, nhìn ko được duy liền bước ra hùng dũng và tiến tới chỗ linh. Linh ko bik gì nên vẫn tiếp tục rửa nhặng xỉ tên duy nhưng ngay sau đó cảm nhận được hình như có ai đặt tay lên vai mình cô liền nắm ngay lấy bàn tay đó và bẻ ngược ra đằng sau. Ngay sau đó cô nghe được 1 tiếng la rất thân quen: - AAAAAA! Cô ko bik đau nhưng người khác bik đấy! thả tôi ra mau

Thì ra là tên mà linh vừa mới ***** xong

- anh làm kái gì ở đây ??? Bộ bik tui ***** anh nên lên ***** lại tui ak? Linh ngây thơ hỏi lại
- ai rảnh mà cãi nhau với cô! mà có cãi chặc cũng chẳng ai cãi nổi! duy cũng ko vừa!
- thế mà có người vừa cãi đấy!

- cô cô

- nói bao nhiêu lần rồi nhỉ, TUI VS ANH KO CÓ HỌ HÀNG!!!! Đến câu này linh nói nhưng thực sự là cô đã hét!!!

- Rồi rồi. cô làm tôi mún điếc cả tai!!! Duy nhăn nhó!

- Xí!!!!!!!!!! Tại anh chứ bộ! linh kưng ko vừa

- Rồi coi như tui đầu ko lại cô! Mà sao cô ko ở trong lớp ???

- Tại anh đấy!!! linh bắt đầu phụng phịu!

- Tại sao lại tại tôi ??? (bik òy mà giả nai hay thật)

- Tại anh làm tôi chưa kịp ăn gì hết đã phải vào lớp! đói mún chết!

- Đúng là heo! Ko ăn 1 bữa thì kưng có chết đâu!

- O! Thế anh chưa nghe câu: có thực mới vực được đạo ak??

- Chưa! Mới vừa nghe cô nói đấy! đồ kon heo!!!

- Anh nói ai heo hả ??? tên sao chổi đáng ghét!!!

- Eo ơi! Cô nói cô đói mà sao vẫn có đủ sức cãi nhau với tôi vậy ???

- Hứ! cãi nhau với anh chỉ cần 1 chút sức là được òy! Ai ngu đâu mà cãi cho hết sức! linh cũng chẳng vừa!!

- Nè! Bộ chịu thua tôi thì cô chết gay sao mà ko bao giờ chịu nhường thế?
- Nhường ai thì tui nhường chứ anh thì có chết kung ko!
- Cô đúng là
- Là gì ??? Công chúa ak?
- Má ơi! Kiu kon! ở đây có người tự tin thái quá nè duy trêu chọc
- Anh anh
- Tôi cũng ko có họ hàng vs cô ak! Duy là lười trêu linh
- Đồ sao chổi!
- Cô tưởng cô dễ thương lắm ak? Đồ kon heo!
- Hứ! ko thèm nói chuyện vs anh nữa! tôi xuống canteen tìm gì bỏ bụng đây!
- Ô! Thế cô chưa bik, học sinh thì ko được xuống canteen vào giờ học ak? Duy
- Thật ak? Linh ngây thơ hỏi lại.

Duy phì cười trong bụng, 1 cô gái ngây thơ đến lạ. anh chỉ định lừa cô thôi nhưng cô lại tin có thật. đâm lao thì đành phải theo lao thôi, nếu ko thì đại trưởng phu như mình lại đi nói dối 1 đứa kon gái ak?

- thật đấy! ai mà xuống thì người phục vụ canteen sẽ báo cho hiệu trưởng bik ngay! Ráng nhìn đi kon heo!
- Anh nói ai heo hả! linh(đang đói mà vẫn có sức cãi hay thật!).
- Kô chứ ai mà hỏi! ở đây chỉ có tôi vs cô thôi! Ko nói cô thì chẳng lẽ tôi tự nói tôi ak ???
- Uh ha! Nhưng anh ko được gọi tôi là kon heo!
- Vậy tôi kiu cô bằng em nha (tính đùa hoa trong người duy trỗi dậy)!
- Anh điên ak? Anh ko phải là anh trai tôi mà đòi tôi kiu bằng anh ak? Mơ đi! Linh bĩu môi!
- Thì thì dù gì tôi cũng hơn eem 1 tuổi mà! Ko hiểu sao mọi lần duy gọi các em khác bằng em thì bình thường nhưng lần này lại cảm thấy rứt rứt trước Linh.
- Ko được! anh họ tôi hơn tôi những 5 tuổi mà kôn ko dám bắt tui gọi bằng em, anh là ai mà gan to thế?
- Ko thì tôi cứ gọi cô bằng heo vậy!
- Đồ SAO CHỔI đáng ghét! Linh gằn từng chữ(có 2 chữ sao chổi thui)
- Nếu tui là sao chổi thì cô là kon heo! Linh kon heolinh kon heo!
- Anhanh. Linh đang ko bik nói gì cả

Bỗng, RENGGGGGGGG, chuông báo hiệu hết giờ, học sinh ủa ra khỏi các lớp:

- thui tui về đây! ở đó mà chơi vs ma đi sao chổi! linh lè lưỡi trêu duy

Duy ko nói gì cả, chỉ đứng nhìn theo linh mà thôi! Cô bé thật hồn nhiên và đáng iu! Á á á! Chẳng lẽ mình đang thix nó ư? Ko được. suy nghĩ tới đó! Duy dùng tay cốc lên đầu như người thần kinh. Linh thì chạy như bay xuống lớp, chạy, né, xoay như 1 vận động viên chuyên nghiệp! cuối cùng thì kung tới lớp, đang hí hửng dọn dẹp sách vở ra về thì hình như có ai đó gọi cô:

- linh. Có người nhờ tui nói vs cô ra sau sân trường có việc kìa!
- Ô! À kám ơn nhé! Nói rồi linh xách cặp chạy ra phía sân sau. Thanh đứng lại mỉm cười 1 nụ cười nửa miệng “kì này bọn mày chết chak rùi! Dám đụng tới duy, nam, khánh thì đã đủ cho bọn mày die ỳ! Vậy mà kôn dám là bạn gái của các anh ấy thì bọn mày chắc chắn sẽ sống ko được mà chết kung ko xong đâu. Trèo cao thì sẽ té đau thui(mấy tiểu thư của chúng ta còn đang che giấu thân phận nên ai cũng chỉ tưởng họ là kon của những người bình thường thôi!)”. Nói đến linh, cô chạy ra phía sau trường họ và gặp thương

và nhi đang bị 1 lũ kon gái vây quanh, thấy linh bọn họ cũng đẩy cô vào cùng nhóm với thương và nhi. Cứ đẩy khiến linh suýt té! Linh bực mình quát lên:

- ai vừa đẩy tui vậy? ngon thì ra mặt đi!

- Tao nè! 1 nhỏ ngoan ngoãn bước ra! Mà làm gì được tao. Bộ đánh tao chắc? ui! Sợ quá! Mà thử đụng vào tao coi hứ chắc chắn bọn mày sẽ bị đuổi học ngay!

- Cô là ai mà dám đuổi học tui?

- Choy! Bọn nó ko bik tao là ai nè tui bây! Hahaha là dân mới nên chưa bik hả em? Để chị giới thiệu cho em bik nhé! Chị là thiên kim tiểu thư của hiệu trưởng nè! Đến các thầy cô còn ko dám đụng tới chị thì các em nhỏ đó nỡ 1 nụ cười khinh bỉ! mơ đi nha!

- Thì ra là con của hiệu trưởng nhưng mà như vậy thì đã sao? Bố cô mà dám đuổi tui này thì chắc chắn rằng cái ghế hiệu trưởng của ông ta sẽ thuộc về tay người khác có trách nhiệm hơn. Và ko bao giờ dung túng cho ai kể cả kon gái ông ta. Thương nói và nỡ 1 nụ cười nửa miệng, tỏ vẻ khinh bỉ.

- Nhưng tại sao các cô lại lôi tui đến đây? Nhi lên tiếng

- Kòn trắng với sao gì nữa ai biểu các cô dám đụng đến hoàng tử của tui này?

- ủa ai vậy? linh ngây thơ.

- Chúng tôi mới chuyển trường tới đây ko bik ai hoàng tử gì đó của các người cả! nhi nói

- Hứ! bọn mày giả nai vừa thôi nhé! Bỏ ngay cái bộ mặt thiên thần nhưng bên trong là ác quỷ ấy đi. 1 nhỏ nói!

- Các người vừa phải thôi nhé! Đừng có mà ma cũ bắt nạt ma mới, chúng tôi ko sợ đâu! Nhi nói, vẻ mặt cô bị giới khác xa với 1 nhi xinh đẹp và hiền lành.

- Thế tui mà có bik duy, nam, khánh ko ???

- Àk! Mấy thằng ngốc đó ak? Linh lên tiếng.

- Mà nói ai ngốc hả? mà mún chết à? 1 nhỏ nói, nhỏ đó định xông vào đánh linh nhưng linh nhanh chân hơn, gạt chân nhỏ đó, khiến nhỏ té sòng xoài.

- MÀYMÀY MÀY DÁM GẠT CHÂN TAO?

- Cô là ai mà tui phải sợ cơ chứ ??? Linh nhún vai ngây thơ! Bỗng mặt cô nghiêm lại, cô nói vs thương và nhi:

- Chị thương cho em xử lý vụ này nha! Chị nhi lần sau nhé! Em ngứa tay ngứa chân lắm rồi!

Thương bật cười vì nét đáng iu của cô em gái:

- được rồi! Nhưng lần sau thì ko có chuyện đó đâu nhé!

- Lần sau là phải chị đó! Nhi nháy mắt tinh nghịch.

- Okie! Bọn dỡ người lần này các người tiêu rồi!

- Hứ! bọn mày tiêu thì có. Có 1 người mà đòi đánh tui tao ak? Mơ đi!!! Chị em lên, ko cần phải lịch sự đâu.

- Ngon thì nhào vô! Linh nói vừa dứt lời nguyên 1 lũ bay vào, linh ghét tui này vì dựa thế bố mẹ, cô định đánh cho chừa cái tật đó đi nhưng vì bọn họ đều là kon gái và chuyện này còn nhiều khúc mắc nên cô rất nhẹ tay 1 đứa 1 cái bạt tai nẩy lửa đứa nào cũng ngồi ôm má thút thút, 1 số đứa thì chồm lên định tát linh nhưng lại bị linh tát cho thêm vào cái.

5 phút sau, nguyên 1 lũ kon gái nằm la liệt trên sân, linh nhà ta thì ko có 1 vết xước(nếu mà có thì bọn kia chết chắc). nhi nhẹ nhàng lên tiếng:

- linh, em đánh như vậy được rồi! phần sau để cho chị. Nói rồi nhi bước đến trước mặt kon nhỏ có bố là hiệu trưởng, nhi chỉ thẳng mặt nó và nói với 1 giọng rất ư là đáng sợ.

- nói! Tại sao các cô lại đánh chúng tôi (ko bik ai đang đánh ai nữa)?
- vì các cô dám cướp HOÀNG TỬ của chúng tôi. Kon nhỏ đó vẫn kênh kiệu trả lời! BỐP!
- nhi tát nó 1 cái và nói:
- ko được nói vs tôi bằng cái giọng điệu ấy, nếu ko thì đừng có trách! Nhi lừ giọng
-
- Hoàng tử của các cô là duy (sao chối), nam, khánh ak? Linh hỏi
- Bik rồi còn hỏi nữa!
- ĐÃ BẢO LÀ KO ĐƯỢC NÓI VỚI TÔI BẰNG CÁI GIỌNG ẤY! cô bị điên hay sao mà ko nghe rõ hả ???
-
- Vậy các cô nói chúng tôi cướp hoàng tử của các cô là cướp Duy, nam, khánh hả? thương từ nãy giờ mới lên tiếng, bà này từ nãy chỉ ngồi mân mê đọc sách và để mọi chuyện cho 2 đứa em giải quyết(đừng tưởng bả hiền nha bả mà ra tay thì bye bye khỏi thế giới này lun đó!).
- Chứ ko phải thế ak? Thanh lên tiếng, thì ra từ nãy đến giờ cô ta núp sau 1 cái cây và theo dõi mọi chuyện. bọn kia khi nghe thấy tiếng Thanh thì nhao nhao lên:
- Chị Hai(bà này cầm đầu trường).
- Hahaha! Chị hai tới rồi! Bọn mày chuẩn bị chết đi là vừa.
- Bọn mày cầm chắc cái chết rồi! Nhỏ kon hiệu trưởng lên tiếng huhuhu chị hai ơi! Nó đánh bọn em đau quá nè chị mau trả thù cho bọn em đi!
- Thảo! bọn nó dám đánh em hả? mắt thanh long lên sòng!
- Huhuhu! Bọn nó đánh đau quá nè chị hai! Thì ra thanh là chị gái của thảo và 2 người đều là kon gái hiệu trưởng!
- Bọn mày mới vào mà sao chảnh quá vậy? dám đánh cả con hiệu trưởng lun. Bọn mày chán sống rồi chắc!
- Eo ui! Sợ quá ak! Chị nhi ơi, em sợ quá! Chị cứu em với!!! linh mả mai thanh
- Uhuh chị cũng sợ quá linh ui!
- Các cô
- Chúng tui hok có họ hàng gì với cô đâu nha!
- Hừ! hạng người nghèo hèn như cô thì làm gì có họ hàng vs chúng tôi! Thanh đắc chí!
- Chưa bik ai nghèo, ai sang đâu ak? Mà vì sao lại đánh chúng tôi?
- Vì các người LÀ BẠN GÁI CỦA DUY, NAM, KHÁNH!
- Cô cô nói cái gì ??? Ai là bạn gái của ai?
- CÁC NGƯỜI LÀ BẠN GÁI CỦA DUY, NAM, KHÁNH ĐÚNG KO?
- Sai bét! Ai nói với các người chúng tôi là bạn gái của mấy đứa dở người đó! Nhi nói - Nếu ko phải tại sao sáng nay duy lại nói rằng: xin thông báo vs mọi người nha. Hôm nay sẽ có 3 người mới chuyển về trường chúng ta. Và cũng xin thông báo lun 3 người đó là bạn gái của chúng tôi(trích nguyên văn).
- Chuyện này trắng đen chưa rõ! Ngày mai tính tiếp. thương lên tiếng
- Để ngày mai xem tôi xử 3 thằng ngốc đó như thế nào! Linh gần giọng. đồ sao chối đáng ghét!
- Bây giờ mọi người về ngày mai trắng đen sẽ rõ! Được ko? Thương hỏi và đưa mắt nhìn về phía thanh:
- Okie!

- Về thôi linh, nhi!

Nói rồi thương, linh, nhi đi về! ra tới cổng thì xe đã chờ sẵn ở đó rồi! Các cô bước lên xe, linh bây giờ chỉ có 1 ý nghĩ trong đầu – anh chết chắc rồi sao chối!

3. Chương 3 : Sự Thật

Sáng hôm sau, khi vừa bước vào cửa lớp thì thanh đã án ngữ ở đó rồi, linh cất cặp và nói vs thanh rằng:

- cô lên gọi mấy thằng ngốc và mọi người lên sân thượng đi, giải quyết chuyện hôm qua cho xong!

- Okie! Thanh nói

Nói rồi linh đi lên định gọi thương vs nhi, đang đi tới cầu thang thì ở đó đang có 1 bọn nhìn rất ư là mất thiện cảm đang ngự trị, chúng nhìn thấy linh và bắt đầu giở trò:

- hi! Em học lớp nào vậy? cúp học đi chơi vs bọn anh đi!

- Đúng đó! Đi với bọn anh zui lém kưng!

- Tránh ra nếu ko mún vào bệnh viện! linh lạnh lùng(bắt chước thương ak?)

- Wow! Cô em xinh thế này thì làm gì được bọn anh chứ!

Một tên đến gần định khoác vai linh thì BỐP. 1 cái tát của linh đã được ban tặng cho hắn

- đã bảo là tránh ra!

- Côcô

Hắn định đưa tay lên tát lại linh thì cánh tay hắn đã được 1 cánh tay khác giữ lại và ko ai khác đó chính là Duy:

- các người bắt nạt 1 cô gái mà ko thấy xấu hổ hả?

- liên quan gì đến mày! Cút đi! 1 tên nói

- anh làm ơn tránh xa tôi ra được ko? Từ khi gặp anh tôi toàn gặp xui ko ak! Linh thở dài ngao ngán

- nè cô ăn nói như vậy vs ân nhân của mình ak? Tôi vừa mới cứu cô đấy!

- ai muốn anh cứu cơ chứ! Chỉ cần 5 phút là tôi giải quyết xong bọn này rồi!

- cô nói hay quá ha! Đúng là làm ơn mắc oán!

Blap. Blap.blap cả 2 người cứ cãi nhau như vậy mà ko chú ý gì tới bọn kia cả! 1 tên có vẻ ko chịu được khi thấy 2 người đó coi mình như cọng rơm cọng rác lên tiếng:

- cãi nhau đã chưa zậy?

- LIÊN QUAN GÌ TỚI ANH!!! Cả 2 kùng đáp.

- Nè heo giải quyết xong bọn này cãi tiếp nha!

- Okie! Việc này anh đừng nhúng tay vào để tao tự giải quyết!

- Ko được! cô là kon gái sao mà đánh nổi bọn họ.

- Nè anh coi thường kon gái vừa thui chứ!

- Thế có chắc cô làm được ko đấy? tôi ko phải đưa cô vào bệnh viện chứ? Duy e ngại nói vs linh.

- Chắc chắn! linh nói chắc như đinh đóng cột.

Nói rồi linh quay lại gườm gườm nhìn bọn kia, chúng sợ khi thấy từ 1 cô bé đáng iu biến thành 1 người vô cùng dữ dằn. bọn chúng lao tới bóp 1 tên bị hạ ngay đơ, bóp 1 cú đá vào đầu khiến thêm 1 đứa ngã! Cứ như vậy chừng 5 phút sau linh đã hạ gục được tất cả. xong xuôi linh quay sang nhìn duy:

- thế nào? Ko tệ đấy chứ!

- Đúng! Ko tệ mà là rất tệ! duy lại trên nó

- Ko thêm nói chuyện vs anh! Để tí nữa anh xem tôi xử anh như thế nào, còn bây giờ thì đi theo tôi. Linh nói rồi và bỏ đi, duy đi theo nhưng ko hiểu đang xảy ra chuyện gì nhưng đột nhiên duy cảm thấy lạnh cả người. duy đi theo linh lên lớp mình, linh thò đầu vào tìm thương và nhì nhưng được mọi người cho bik rằng thương và nhì đã lên sân thượng trước rồi! linh kéo duy lên sân thượng thì mọi người đã tập trung đông đủ ở đó rồi!

Nhỏ thanh lên tiếng đầu tiên:

- duy, có phải hôm qua anh công khai với mọi người rằng có người mới sẽ đến học trường ta và đó cũng chính là bạn gái của các anh đúng ko?

- ủa! tôi có nói vậy ak? Sao tôi ko nhớ gì hết zậy? cậu bik ko nam? Duy

- uhm! Tổ kũng chẳng bik gì cả?

- zậy chak mọi người nghe lầm rồi đấy! duy nhìn thanh và những cô gái kòn lại vs ánh mắt cún con làm cả bọn thì nhau ngất xỉu!

- còn gì nữa ko? Khánh lạnh lùng! - Mọi người nghe nhầm cả rồi! những hotboy như tụi anh sao lại có thể hèn hờ với những người như vậy được. xấu mà còn lảm chuyện. duy nói

- Anh nói ai hử ??? có anh thì có. Anh

mới nói đến đó linh đã bị thương chặn lại không cho linh nói tiếp nữa! thương nhìn linh với 1 ánh mắt “ em để đó bị giải quyết cho”. Thương quay lại với mọi người và nói:

- rõ rồi nhé! Bọn tôi và họ ko có quan hệ gì hết! bây giờ mọi người giải tán được chưa?

- rồi! chỉ cần bik như vậy là bọn tôi yên tâm ồi! Anh duy hôm nay đi chơi với em nha!

- Ko anh ấy đi vs tôi!

- Nam ak, mặc kệ bọn họ mình đi đi anh

- Khánh trông anh thật manly. Tối anh đi chơi vs em nhé.

Và cứ như thế bọn kon gái vậy lấy duy, nam, khánh mà ko để ý gì đến mấy chị nhà ta.

- mọi người mún ôm ấp nhau, tán tỉnh thì ra chỗ khác. Mọi chuyện giải quyết xong rồi, mọi người về lớp đi! Thương nói

nghe nói như vậy cả bọn bước đi nhưng thương lại gọi lại:

- duy, nam, khánh 3 người ở đây 1 chút được ko? Tôi có chuyện mún nói vs 3 người.

- nè cô là ai mà dám ra lệnh cho hoàng tử của chúng tôi hử?

- các cô mún đánh nhau tiếp ak? Linh hỏi? ukie tôi đang ngứa chân ngứa tay nè!

- Thôi đi linh, vậy cho tụi tui mượn hoàng tử của mấy người 1 chút nha!

- Lỡ các cô làm gì các hoàng tử thì sao? 1 nhỏ lên tiếng

- Bọn tôi ko ăn thịt hoàng tử của các người đâu mà sợ. duy, nam, khánh các anh ở lại đây 1 chút được ko?

- Thôi mọi người xuống trước đi! Tí nữa bọn anh xuống. nam nháy mắt tình nghịch làm cả bọn suýt chết ngất.

- Thế là cả bọn lữ lượt kéo nhau đi xuống, bây giờ chỉ còn 3 tiểu thư vs công tử thôi:

-cô gọi bọn tôi ở lại có gì ko? Khánh lên tiếng

- ak! Chỉ mún cho các anh nghe cái này thui. Nói rồi thương bật ngay chiếc điện thoại xinh xinh của mình và trong đó có lời nói mà các công tử đã chối. nghe xong mặt khánh, duy, nam ai cũng tái mét. Khánh nghĩ “con nhỏ cũng đáo để đấy”.

- Các anh các anh dám nói tui tui là bạn gái của các anh ak? Linh kêu lên ánh mắt hình viên đạn nhìn duy.

- Giải thích coi. Thương nói.

- Hay mún đánh nhau? Nhi tiếp lời.

- Duy, cậu bày ra chuyện này cậu tự giải quyết nhé! Tui tớ ko bik đâu ak! Nam lên tiếng.

- Các cậu bỏ bạn bỏ bè thế đấy hả? bạn bè kiểu gì thế? Duy quát

- Thì bạn bè nên mới cho cậu chịu hết chứ ngu gì chịu theo. Nam lè lưỡi trêu duy.

- Sao chối! anh giải thích coi. Hay anh ăn mún ăn đập. linh lên tiếng.

- Ê linh! Hôm qua chị nhường em oy! Hôm nay mà có đánh nhau thì của chị chứ! Nhi lên tiếng.

- ừ ừ hay chị cho em kùng chơi vs nha. Please. Chị nhi iu quý.

- Ukieukie thật chị sợ em oy!

- Nè! Các anh vẫn chưa giải thích đó! Thương lên tiếng.

- Thôi được rồi! Chuyện là vậytôi mún các cô làm bạn gái tui tui đó. Nói rồi duy bay tới vuốt tóc nhi PẶC. duy bị nhi bẻ tay ra phía sau:

- Anh ko mún chết ak?

- Hahaha! Sao chối ơi! Anh chết chak đụng vào ai chứ 3 chị em tui này thì anh ko sống nổi đâu! Linh ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- Thôi duy cậu nói thẳng ra đi! Đôi co mệt quá! Khánh lên tiếng.

- Okie! Tôi chỉ mún chào mừng các cô đến với Angel thui mà!

- Angel ??? Linh

- Trường học này nè!

- Ko! Satan mới đúng linh chỉnh lại

- Thôi thế nào cũng được, cãi nhau vs 1 kon heo như cô tui ngán lắm rồi! Duy than thở

- Anh nói ai heo hả? tên sao chối đáng ghét kia.

- Người nào đang nói thì chính là người đó. Duy nhún vai ngây thơ.

- Anhanh

- Anh gì mà anh. Nói bao nhiêu lần là cô ko phải em tui nghe chưa kon heo ngốc kia!

- Đồ.đồ. linh nói mà trên đầu đang xì khói, có vẻ sắp có án mạng xảy ra nên thương lên tiếng:

- Các anh làm gì thì làm chúng tôi ko bik nhưng tôi mà nghe bất cứ ai nói gì về chúng tôi mà có liên quan đến 3 anh thì. Thương nhìn khánh với vẻ mặt đờ đờ sát khí.

- Các anh chết ko có chỗ chôn đâu. Nhi nghiêm mặt nói.

Lêu lêu, linh lè lưỡi trêu duy tiếp.

- chúng tôi nói xong rồi, tạm biệt và nhớ lấy những điều tui đã nói. Thương nói rồi bỏ đi, linh và nhi lật đật chạy theo. Chỉ còn 3 công tử ở lại, duy ôm đầu:

- choy ơi là choy! Định trêu họ một chút cho vui ai ngờ gây ông lại đập lưng ông cơ chứ!!!

- Đáng đời! quậy cho lắm vào! Đúng là cao nhân tất hữu cao nhân trị. Hết quậy chưa em. Khánh tuôn 1 trảng.

- Hic. Ko ngờ mình lại thua 3 kon quậy đó! Quê chết mất. nam than thở.

- Không!!! Không bắt họ xin lỗi thì tở ko phải là Dương khánh duy.

- Nếu ko phải dương khánh duy thì cậu là gì ??? Khánh nheo nheo mắt hỏi.

- Ờ thì. Làm. Làm. Ak! Hôm nay trời trong quá nhỉ? Thực ra thì đang có giông ông này đánh trống lảng hay quá!

- Ờ! Đẹp thật đẹp mún xỉu lun! Nam bon chen. Rồi chạy biến đi nếu ko thì chết chak.

- Đúng lại tên trời đánh kia. Duy dí nam.

- Ngu sao đứng. nam le lưỡi nhìn duy rồi.RẦM. nam tông phải 1 người đang đi tới. - Ui da! Cô ko sao chứ! Nam lên tiếng thì ra người nam tông phải là 1 cô gái.

- Kính kính của tui đâu rồi ??? Cô gái ấy rồi rít. Vừa lúc đó duy chạy tới.

- Aha! Tao tóm được mày rồi nhé!

- Bỏ tao ra. Mày ko thấy có người đang bị té ak? Nói rồi nam nhìn quanh quất thì thấy 1 chiếc kính xinh xinh đằng xa. Nam nhặt và đưa nó cho cô gái:

- Cám ơn anh.

- Ko sao. Tôi cũng có lỗi mà.

- Oái! Tôi có việc rồi, tạm biệt anh nhé! Nói rồi cô gái đó bỏ đi nam đang nhìn theo cô, ở cô ấy nam thấy có 1 cái gì đó rất quen, hình như anh đã gặp cô ở đâu rồi thì phải nhưng anh ko nhớ ra được. bỗng điện thoại của duy reo kéo nam về với thế giới thực tại. duy nhìn thì thấy là 1 số lạ:

- Alo! Ai đấy.

- ...

- Choy! Nhok hả? về chưa? Anh tới đón?

- ...

- Vậy khi nào về nói anh nhé! Pp nhok.

Nói rồi duy cúp máy, nam ko hiểu duy vừa nói chuyện với ai mà vẻ mặt của duy hớn hở lạ thường, nam khều duy:

- hey! Có chuyện gì mà vui quá vậy?

- mấy ngày nữa cậu sẽ bik thui!!!

Nói rồi duy bỏ đi, nam ko hiểu gì hết nhưng cũng đi theo. Khi 2 người chạy biến đi thì vẫn ko nhớ là có 1 người mặt mũi hầm hầm vì tức. ko ai khác đó chính là khánh nhưng 1 điều anh vẫn thắc mắc là sao thương, linh, nhi là những người như thế nào mà lại có thể dọa được kon hiệu trưởng, ra lệnh cho các anh. Anh cầm điện thoại lên và gọi:

- giúp tôi điều tra về 3 người mới chuyển đến trường.

-

- Xong việc cậu sẽ được trả công xứng đáng.

Nói xong khánh cúp máy và đi vào lớp.

end chap 3

- hahahaha! Linh vừa bước xuống xe vừa cười.
- nè! Có chuyện gì mà em cười như điên thế hả linh? Nhi hỏi!
- em bần cười vì nhớ lại mặt mấy tên gốc hôm qua! Bần cười quá!!!!!! Hahahaha
- uhm! Công nhận bọn họ ngổ thật! mà chị thương này chị chơi chiêu độc quá.
- Choy! Chị mà lại nếu ko sao làm chị của mấy đứa được. thương cười.
- Chị này! Nhi hờn dỗi
- Thôi đi má! Kon sợ oy! Thương trêu.
- Thôi pp các chị nhé đến lớp em oy! Hẹn gặp giờ ra chơi nhé! Linh nói.

- linh ak! Cho tớ xin lỗi vụ hôm qua nha! Hiểu lầm thôi mà!

[illegible]

- -helu cả lớp! hôm nay lớp ta lại có học sinh mới! vào đi em!

- oh my god! Sao trên đời này lại có người đẹp trai thế?

Và cứ thế blap blap. Chàng trai đứng đó chỉ bik cười trừ! Linh thấy thế liền giải vây:

- Linh nói đúng đó! Mọi người im lặng đi! Thanh nói xong thì quay ra lườm cả lớp khiên ko đứa nào dám ho he.

- oh! Anh ơi! Em xin tình nguyện làm người chỉ bảo cho anh! 1 nhỏ lên tiếng.

- im lặng hết coi! Làm gì mà ồn ào như cái chợ vỡ thế hả ??? linh hét lên. Cả lớp im bật vì bik được kái thành tích đánh nhau với bon kon thảo của linh, ko 1 ai dám ho he nữa lời!

Bà cô nhìn tụi trong lớp lo lắng mà bèn cười nhưng lại chỉ cười thầm trong bụng, riêng quân thì cảm thấy rất rất ấn tượng với linh. Từ trước tới giờ ko ai là ko bị thu hút trước vẻ đẹp của anh:

- hehehe! ăn tượng thật! quân nói nhỏ với mình rồi quay sang nói với bà cô. Thưa cô em mún ngồi với bạn linh ạ! Quân nói rồi mỉm cười thật tươi làm bà cô mém xỉu. bà gượng gạo nói:

- thanh em qua ngồi với trịnh nhé! Quân ngồi với linh.

Chỉ chờ có thế, quân bay ngay xuống chỗ ngồi, linh ko nói gì chỉ mỉm cười gật đầu chào với quân. Thanh qua chỗ trịnh ngồi trong lòng thầm nghĩ: “choy ơi la choy sao nhỏ đó tốt số thế? Được ngồi với cạnh 1 người đẹp. huhuhu”.

Bà cô lên tiếng:

- còn ai có ý kiến gì ko? Chúng ta bắt đầu học nhé!

Nói là làm bà cô quay ngay lên bảng để ko ai kịp nói gì. Bọn kon gái quay xuống bàn tặng cho linh những cái nhìn hết sức “âu yếm”, linh vẫn bình thường chẳng tỏ vẻ sợ sệt hay gì cả, cô quay lại nhìn bọn họ với ánh mắt thách thức “các cô làm gì được tui, khôn hồn thì học đi không đừng trách ak”, như đã hiểu được những điều mà linh nói qua ánh mắt bọn kon gái quay đầu lên ngay ko còn dám ho he tí gì nữa. quân nhìn thấy tất cả, 1 cô gái ko bị thu hút bởi mình, ko sợ các fan của mình, hehehe 1 cô gái thú vị...

Lớp 10A1: bà cô hách dịch lên tiếng:

- chào cả lớp. hôm nay chúng ta lại có học sinh mới. vào đi em.

Một cô gái cực kì dễ thương bước vào, bọn kon trai thì mém chết, kon gái thì chỉ dành cho cô bạn mới những ánh mắt ko được thân thiện cho lắm, chỉ có 5 người ko quan tâm mấy vào học sinh mới là thương, nhi, khánh, nam, duy. Duy thì đang ngồi hí hoáy nhắn tin cho em iu, khánh và thương thì đọc sách, nam và nhi đang nói chuyện với nhau. Chợt nam nhìn lên, thì ra là cô gái nam đụng phải lúc nãy nhưng nhìn kĩ nam vẫn thấy rằng cô gái ấy rất quen thuộc với mình nhưng ko tài nào nhớ nổi cô ấy là ai. Cô gái bấy giờ mới lên tiếng.

- chào mọi người! mình là Lương Thị Thanh Trúc. Là học sinh mới chuyển đến nên xin mọi người chỉ bảo.

Bọn kon trai đồng thanh:

- ko có gì! Bạn cứ đến đây bọn mình chỉ bảo cho!

- Hứ! chỉ được kái tạt là thấy gái là mắt cứ tưng tưng lên! 1 nhỏ chanh chua nói.

- oh! Hình như bạn thấy trai đẹp kưng vậy thôi ak! Đâu có khác gì! 1 tên nam trả lời!

..... bọn kon gái không nói được gì chỉ biết nuốt cơn giận vào trong. Lớp cứ âm ỉ như vậy. kon trai thì tán trúc, kon gái thì ***** xéo, chỉ tội nghiệp trúc không bik làm sao cả. bà cô thì đập bàn âm ỉ ra hiệu im lặng nhưng hình như tất cả đều bị vẻ đẹp của trúc làm mê muội hết nên ko nghe thấy gì. Lúc này vì ồn ào không đọc sách được, bực mình thương hét lên:

- IM LẶNG HẾT COI!

Cả lớp hoảng hồn không ai nói được tiếng nào, cả lớp im lặng hết vì đang được chiêm ngưỡng cơn tức giận của thương.

- cô xếp chỗ cho bạn ấy đi! Ai mà kòn mở miệng ra thì...

câu nói lấp lửng của thương làm cả lớp toát mồ hôi hột. bà cô:

- trúc! Em ngồi gần nhi nhé. Cả lớp trật tự học bài nào.

Bà cô nói xong ra hiệu cho trúc về chỗ, đến chỗ ngồi thì trúc nhận được 1 nụ cười hiền từ từ nhi, nhìn qua bên cạnh nhi, trúc nhìn thấy nam, cô mỉm cười tình nghịch.

- chào bạn. mình làm quen nhé!

- Ukie! Mình là nguyên trần bảo nhi. Bạn từ đâu chuyển đến vậy?

- Mình từ sài gòn chuyển vào.

- Uhm! Bạn xinh thật đấy.

- Bạn cũng vậy mà.
- Khiếp! trức khen ai xinh chứ nhok này mà xinh nổi gì? Nam quay qua trêu nhi.
- Anh tưởng anh đẹp lắm hả? đồ kon trai nhieu chuyện.
- Còn cô ít chuyện quá ha
- Blapblap hai người cứ cãi nhau như vậy, làm thương quay xuống:
- hai người im ngay nếu ko mún phải vào bệnh viện.
- thế là nam và nhi dừng đấu khẩu mà quay qua đấu mắt...
- RENGGGGGGG, tiếng chuông báo hiệu giờ nghỉ giải lao. Quân khều tay linh:
- bạn xuống canteen hả? cho tui đi với!
- cậu có chân thì tự đi xuống chứ sao lại nhờ tui.
- Nhưng tí nữa nguyên 1 lũ bu vào thì sao mà đi được! cậu làm ơn làm phước kiu tui với! quân năn nỉ! thật ra là mún đi cùng Linh thui nhưng giả vờ vậy đó!
- Hem bik! Để suy nghĩ đã
- Linh vừa nói xong thì bà cô bước ra khỏi lớp. 1 lũ kon gái kéo xuống chỗ quân ngồi:
- anh quân! Anh đẹp trai thật đấy! làm bạn trai em nhé! 1 nhỏ nói
- mày làm gì có vé, anh quân là của tao!
- Bọn mày im hết coi! Anh quân anh thix em thui đúng hem?
- Blap.blap... tội nghiệp quân phải ngồi đó hứng chịu thì nghe thấy tiếng nói:
- ề quân! Cậu ko định đi ăn ak?
- Okie! Đi liền! quân nói miệng thì cười tươi như hoa
- Xin lỗi mọi người nhé! Làm ơn tránh đường cho tui đi! Nói rồi linh bỏ đi, quân lon ton chạy theo.
- Trước khi đến canteen vào lớp 10A1 với tui chút nhé!
- Ukie
- Đi đến lớp 10A1 linh thò đầu vào gọi 2 người chị, nhi dẫn Trúc ra:
- linh đây là học sinh mới của lớp chị tên là lương thị thanh trúc.
- Chào chị! Em là nguyên trần bảo linh, em gái của chị nhi. Linh đưa tay ra bắt tay với trúc.
- Hey heo! Làm gì mà đứng trước cửa lớp tui thế? AAAAAAA... QUÂN. Nói rồi duy bay ngay ra nín cở quân. Nam, khánh ra sau vừa thấy quân cũng liền bay lại;
- Em về hồi nào vậy? sao ko gọi cho bọn anh để đi đón? Duy trách
- Nhok về mà ko chịu báo cáo gì cả, thế có mua quà về ko? Nam hỏi.
- Các anh cứ hỏi như vậy làm sao em trả lời! em mới về, để tạo sự bất ngờ cho các anh nên mới ko nói cho các anh bik.
- Hey quân, cậu quen sao chổi hả? linh hỏi
- Sao chổi ??? là ai vậy? quân hỏi lại
- Tên ngố này nè! Linh đưa tay chỉ duy
- Cô bảo ai ngố hả? duy cãi
- Ak! Đó là anh trai của tui!!!!!!!!!!

- Anh trai của cậu ??? nói thiệt hay giỡn chơi vậy?
- Thật mà! Cậu ko tin ak? Ko tin thì hỏi anh Nam, khánh đó.
- Đúng đó linh, quân là em trai của duy mà.
- Sao cô ko tin ??? duy hỏi
- Tui không tin vì ông thì xấu thấy ớn còn quân thì đẹp trai như vậy sao lại là em ông được! kekekeke linh cười rồi chạy mất
- Cô cô đứng lại cho tui! - Ngu mới đứng ak! Ngon thì bắt chị đi kưng... lêu lêu đồ chạy chậm
- Quân ngạc nhiên hỏi:
- 2 người đó ngày nào kưng vậy hả?
- ừ! Họ mới chuyển vào thì đã làm cho 3 hotboy của trường điêu đứng ơy! Huhuhuhu quê chết đi được(vụ bạn gái í mà)!!!!!!!!!!!!!! Nam nhăn nhó
- chuyện gì mà khiến các hotboy quê dữ zậy?
- thì thế này nè: blap...blap... Nam kể lại hết mọi chuyện cho quân nghe
- hahahaha! Các anh đừng phải thứ dữ rồi!
- nè nhok ko an ủi mà kòn chế nhạo hả?
- ai biểu các anh thix quậy cho chừa! quân nói
- thế 2 người định đứng cãi nhau trừ kơm ak ??? Khánh lên tiếng. có đi ăn ko thì bảo?
- thôi ăn xong cãi tiếp nha nhok!
- Okie anh thích thì em chiều. quân nói.
- Thế rồi 3 người khoác vai nhau đi xuống canteen (thương, nhi, trúc thì đã xuống từ đời nào ơy!)
- Đến nơi thì thấy nguyên 1 bàn có toàn kon gái đang bu đen bu đỏ, chính giữa là duy, duy vừa ăn kơm vừa nói chuyện với các em. Cạnh đó, gần cửa sổ thì 4 cô gái đang ngồi ngắm kơm rất khí thế, linh thì vừa ăn vừa nói chuyện với Trúc và nhi, thương vẫn chăm chú vào cuốn sách đang đọc. nam, khánh, quân nhập bọn với duy. Duy đứng dậy nói với mọi người:
- đây là em trai của anh! Nếu nó không bk gì thì mọi người chỉ bảo cho nó hộ anh nhé.
- AAAAAAAAAAAAAAA đẹp trai quá! Nguyên lũ kon gái hét lên mún sập canteen.
- Không sao đâu anh! Em trai anh cũng như em trai em mà! 1 nhỏ cười tươi.
- Cảm ơn em! Duy mỉm cười!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
- AAAAAAAAAAAAAAA chết mất, anh duy ơi! ANH ĐẸP TRAI QUÁ!!!!!!!!!!!!
- Fan của khánh, nam cũng không vừa:
- ANH NAM ĐẸP TRAI NHẤT!!!!!!!!!!!!!!
- KHÔNG! LÀ ANH KHÁNH!!!!!!!!!!!!!!
- ANH DUY...
- KHÔNG! ANH NAM...
- SAI BẾT! ANH KHANH!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
- Thế quân ko đẹp hả các em? Duy cười cười hỏi!!!!!!!!!!!!
- CÁC ANH LÀ NHỮNG NGƯỜI ĐẸP TRAI NHẤT!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- ỒN ÀO QUÁ!!!! NGẬM HẾT MIỆNG LẠI. nhi hét lên

- Các người không bik giữ trật tự khi ăn ak? Trúc lên tiếng.

Thương lườm mấy nhỏ đó 1 cái, làm đứa nào kưng im bật! linh vẫn ngồi ăn làm duy ngạc nhiên “ mọi hôm là kon nhỏ đó nói nhiều lắm mà! Sao hôm nay không nói gì hết vậy”. duy đang suy nghĩ thì thấy linh nói thầm gì đó với 3 cô kia. Linh nói xong, 3 cô đều bật cười và ra dấu ok, linh cầm lấy ly nước của mình rồi bước tới phía các công tử đang ngồi. thương, nhi, trúc đi theo và ai trên tay cũng cầm 1 ly nước. linh bước đến trước mặt duy và mỉm cười quay sang hỏi các fan:

- mọi người nói 4 người này đẹp hả?

- YES!!!!!!!!!!!! Mọi người đồng thanh.

- Đây thì đập nè! Nói rồi linh đổ nguyên ly nước vào người duy làm duy ướt từ đầu đến chân. Khánh bị thương đổ, nhi đổ vào nam, quân thì hứng hết từ trúc. Cả 4 chàng bật dậy hét lớn:

- CÁC CÔ LÀM GÌ THẾ HẢ ??? ƯỚT HẾT RỒI NÀY!

- AI BIỂU LÀM ỒN! KHÔNG PHẢI HÔM QUA TÔI ĐÃ CẢNH CÁO RỒI AK? Linh hét lên mún thủng màng nhĩ của 4 chàng lun.

- Chúng tôi làm ồn cái gì? Duy hàm hè hỏi linh

- Vì các anh và fan của các anh nên chúng tôi không ĂN ĐƯỢC! linh nói

- ồn mún chết. nhi thêm vào

- các người mún khoe đẹp ở đâu thì chúng tôi chẳng quan tâm, chỉ có điều thấy chúng tôi đang ăn thì đừng có mà làm ồn nếu không mún chết. Trúc đưa tay xẹt qua cổ đe dọa. - các người ghen tị thì có! Khánh nói, vẻ mặt vẫn điềm tĩnh nhưng ánh mắt nhìn thương như mún ăn tươi nuốt sống thương vậy!

- rảnh quá mà đi ghen tị với mấy người! thương điềm nhiên ánh mắt thách thức nhìn khánh. Nhìn thấy ánh mắt đấy, khánh càng tức điên.

- CHÚ KHÔNG PHẢI MẤY NGƯỜI KHÔNG CÓ FAN NÊN GHEN AK ??? Khánh hét thẳng vào mặt thương.

- Hồi nhỏ anh có được đi học đảng hoàng không? Thương hỏi.

- Cô điên ak? Có cô từ nhỏ không được đi học thì có! Khánh nạt thương.

- Thế cô giáo anh không dạy cho anh bik hét vào mặt người khác là bất lịch sự hả? thương vẫn điềm nhiên, cô nhìn thẳng vào mắt khánh.

- Cô cô

Khánh nói vì lần đầu tiên cãi nhau anh thua, 1 con người như anh lạnh lùng, ít nói nhưng khi anh nói thì chắc chắn người kia sẽ thua ngay. Anh lí lẽ đầy mình, lập luận sắc bén nhưng khi đứng trước mặt thương thì những lập luận của anh chẳng là gì sao với lí lẽ của thương cả:

- thế nào? Cứng họng rồi hả?

- ai nói tôi thua? Khánh gân cổ lên cãi.

Thương nhìn khánh mỉm cười thầm, lần đầu tiên cô thấy anh tức giận, vẻ lạnh lùng, ít nói biến đâu mất, thay vào đó là sự nóng nảy, thiếu kiềm chế, thương cười:

- không ngờ người lạnh lùng như anh mà cũng biết tức giận hả?

bất ngờ trước nụ cười của thương, khánh sững người, nụ cười của thương rất giống với...không phải cô ấy đâu đừng suy nghĩ linh tinh nữa khánh, khánh tự nói với chính mình.

- còn tôi thì không ngờ người như cô mà cũng biết cười.

- anh.anh thương giật mình “ cô đã cười ư? Không được cô thể là sẽ không cười trước kon trai cơ mà trừ người ấy, người cô đã quen...(kái này thì chưa nói được, bí mật).

- 2 em làm gì ở đây giờ này?

1 tiếng nói lạ vang lên làm thương và khánh cùng nhìn về nơi có giọng nói vừa cất lên, thì ra là thầy giám thị. Thương và khánh nhìn quanh, cả 2 có cùng suy nghĩ “ lúc này còn đông lắm mà sao đi đâu hết rồi?”. hai người không bik rằng vì cãi nhau hăng quá không quan tâm gì tới mọi thứ xung quanh nữa nên chuông reo vào lớp này giờ và mấy người còn lại đã thi nhau gọi 2 người thôi đi để vào học nhưng hình như 2 người ko nghe thấy gì hết, ôg giám thị lặp lại 1 lần nữa:

- 2 em làm gì ở đây?

- Em em cả 2 cùng lấp bắp.

- Hừ! dám trốn học mà còn gây ồn ào nữa, tôi phạt 2 em phải dọn dẹp thư viện, khi nào xong mới được về rõ chưa?

- Vâng! Thưa thầy! cả 2 cùng đáp 1 cách uể oải.

- Làm mau đi!

- Vâng.

Nói rồi ông thầy bỏ đi, thương quay sang khánh:

- tại anh mà bây giờ lại phải đi dọn dẹp thư viện nè!

- Cô nói hay quá nhỉ! Cô không có lỗi chắc

- Anh làm như chỉ có mình tôi có lỗi thôi! Thương nói

- Thôi! Cô im lặng hộ tôi, ông thầy giám thị quay lại mà nghe thì chắc bị phạt dọn cả trường lun đấy! khánh gắt.

Thương không nói gì nữa, im lặng đi theo khánh dọn dẹp thư viện. vừa bước vào thư viện, thương choáng.

- Trời ơi mình phải dọn hết cái thư viện khổng lồ này hả choy? Thương la lên

- Chứ sao? Thôi mún về sớm thì mau dọn đi.

5. Chương 5 : Có Thật Là Anh Ko ???

- hixhix chỉ tại cái tên xui xẻo mà mình phải dọn dẹp thư viện! thương vừa làm vừa nhăn nhó

- cô có thôi đi ko? ồn chết mất! chỉ tại cô mà tôi phải dọn dẹp nè. Khánh gân cổ lên cãi. - Anh nói hay quá ha! Không phải vì các anh gây sự chú ý trước cái bọn mê trai kia thì đã không thế này rồi.

thương hậm hực, cô ban tặng cô khánh 1 cái nhìn sắc lém rồi quay mặt đi không nói gì nữa, cô cặm cụi dọn dẹp: sắp xếp lại những cuốn sách, quét dọn thư viện,... Hix hix chỉ cần nghĩ tới đủ làm cô thấy chóng cả mặt. nhưng không sao, phải cố gắng lên không thì lại về muộn bị giờ, thương thầm nhủ. Đang làm tự nhiên cô cảm thấy có cái gì đó đang bò trên tay mình. Cô quay lại và nhìn thấy 1 con gián đang bò trên tay và:

- - AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA... HELP ME... thương la lên. Nghe thấy tiếng la, khánh liền chạy qua xem có chuyện gì mà thương lại la lên như vậy. khi nhìn thấy con gián và khuôn mặt sợ hãi của thương, khánh không nhìn được cười:

- Hahaha... cô mà cũng bik sợ sao? Hahaha... Thật ngạc nhiên đấy.

- Giúp tôi... thương thều thào, mặt cô tái mét, tay chân run lẩy bẩy. làm ơn đuổi họ con vật gớm ghiếc đó ra khỏi người tôi đi. Thương nài nỉ.

Thấy tội tội nên khánh đã đuổi hộ thương con vật đó ra:

- cô sợ thật ak? Khánh ngồi xuống bên cạnh thương và hỏi.

- uhm! Thương gật đầu nhưng khuôn mặt vẫn còn đầy sợ hãi.

- Tôi không ngờ cô cũng bik sợ đó. Khánh nói với giọng nửa đùa nửa thật

Thương quay ra lườm khánh và nói:

- anh làm như tôi là người máy không bằng ấy!

- thì cô là người máy mà!

- Anh mún chết hả ??? thương gần giọng.

- Thôi! Tôi còn iu đời, iu bố mẹ và iu... Nói đến đây khánh im bật.

- Iu ai? Thương tò mò.

- Cô tò mò quá đấy! khánh nói lớn.

- Xxin lỗi! tôi không cố ý. Thương nói với giọng yếu xìu.

- Không sao đâu! Khánh nói. Nhưng tạ sao cô lại sợ gián vậy?

Nghe đến chữ gián, thương rùng mình:

- tại sao tôi lại phải kể anh nghe chứ? Thương hỏi, cô đã lấy lại được vẻ lạnh lùng của mình rồi.

- thì thì khánh lấp bắp.

- thôi dọn dẹp đi rồi về! tôi không mún về muộn đâu ak! Thương nói và đứng dậy định dọn tiếp.

- cô có mún hay không cũng phải về muộn òy! Khánh nói

- ??? thương hem hiểu gì hết! ý anh nói là sao?

- Cô nhìn ra cửa sổ thì bik! Khánh vừa nói vừa chỉ tay ra phía cửa sổ. thương ngó đầu ra ngoài.

- A má ơi! Ra về rồi kia ak? Sao nhanh thế??

- Thì từ nãy giờ cô ngồi sợ sệt chứ có làm gì đâu! Khánh nói.

- Hu! Lại phải về muộn òy! Thương nói và bấm điện thoại gọi cho linh:

- Alo! Linh ak?

- Chị thương hả? chị đang ở đâu? Sao chưa ra về? em đợi chị nãy giờ rồi nè? Chị...

- IM! Em cứ hỏi như thế thì sao mà chị trả lời được! em với nhi cứ về trước đi! Chị bị phạt phải dọn thư viện nên không về sớm được! khi nào xong chị sẽ về! okie?

- Vâng! Chị nhanh lên nhé! Linh nói rồi cúp máy. Từ đằng xa cô thấy nhi đang đi với trúc, linh vẫy tay gọi nhi và nhi cũng vẫy tay đáp lại. nhi kéo trúc đến chỗ linh và hỏi linh:

- Em bik chị thương ở đâu không? Cả giờ học chị không thấy chị ấy vào lớp!

- Ak! Chị ấy bị don phạt thư viện! chị thương bảo hai chị em mình về trước đi! Khi nào xong chị ấy sẽ về! linh nói

- Uhm! Vậy mình về thôi! A trúc! Cậu qua nhà mình chơi đi!

- Uhm! Nhưng mình sợ papa của cậu lắm! mình không thích có phụ huynh ở nhà! Trúc nói. - Không sao! Bọn mình ở riêng mà! Papa cấp cho 1 cái biệt thự và không có ai ngoài tụi này cả! cậu qua nhé! nhi dụ dỗ

- Vậy thì mình đồng ý cả 2 chân 2 tay lun! Trúc reo lên.

- Thôi về đi các chị! Em đói lắm rồi nè! Và về nhanh nhanh nữa nếu không mún bị tắc nghẽn giao thông! Linh nói

- Em nói gì chị hok hiểu! sao lại tắc nghẽn giao thông được! đường vắng thế này cơ mà! Trúc nói và chỉ tay ra ngoài đường.

- Em không nói đường đông mà là cổng đông kia! Chị không thấy 4 thằng ngốc kia sắp đi ra rồi à? Bọn họ mà ra thì mấy đứa hám trai không bám theo mới lạ đó! Nói rồi linh đưa tay chỉ về 4 ak không 3 người đang đi ra (1 người đang dọn dẹp thư viện rồi). và theo như linh tuyên đoán, nguyên 1 lũ kon gái bu vô chỗ 3 chàng, liên tục nói và xúm lại làm ách tắc hết cả giao thông.

- Anh duy! I LOVE U FOREVER!

- Quân ơi! Nhìn anh baby quá! Anh làm bạn trai em nha!

Một nhỏ bay ra ôm lấy nam:

- anh nam ơi! Trông anh thật đáng iu!

Và ngay lập tức nhỏ đó bị các fan khác của nam nện cho 1 trận vì cái tội dám ôm thần tượng của bọn nó(thiện tai, thiện tai)

- Đây! em nói có sai đâu! Bây giờ thì hết mà ra được! linh ỉu xiu.

- Ai nói không? Trúc cười với linh! Để chị cho em thấy bản lĩnh của chị nhé! Nói rồi trúc lấy hết sức mà hét to lên:

- BIẾN HẾT!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! với tiếng hét của trúc thì có thể sập 1 cái nhà nhưng với cái bọn hám trai này thì chak phải 10 lần như vậy mới đủ.

- Hahaha! Chị làm không được rồi! lần này chak em phải ra tay thôi! Linh nhìn trúc

- Em làm được ko đó? Nhi nhìn linh ái ngại.

- Chị thấy từ trước đến giờ có chuyện gì em đã ra tay mà thất bại chưa? Linh hỏi nhi

- Uhm! Chưa nhưng chị vẫn thấy lo cho em!

- Hehe! Chuyện nhỏ chị không cần phải lo lắng! đảm bảo 5 phút sau đường lối sẽ không còn 1 bóng người! linh quả quyết!

- Uhm! Bọn chị đợi kết quả của em!

- Ukie!

Nói rồi linh bỏ lên phòng ông giám thị và nói gì đó với thầy giáo, 1 lúc sau trên loa có thông báo:

- các em ra khỏi trường ngay nếu không mún bị dọn vệ sinh cả trường hết năm! Tôi cho các em 5 phút!

Chưa cần tới 5 phút nguyên 1 lũ xô nhau bay ra khỏi cổng trường, linh bước đến cạnh nhi và trúc!

- hehehe! 2 chị thấy em giỏi không? Linh cười toe

- hahaha! Nể em thật đó nha! Nhưng sao em lại có thể nhờ thầy giám thị được vậy? chị nghe nói ông nổi tiếng khó tình mà. Nhi hỏi

- em chỉ cần lên và nói với ông rằng nếu không mún ngày mai phải rời khỏi trường thì phải nghe lời em! Kết quả là thế đấy!

- choy ơi! Linh ơi! Em có nhận học trò không? Chị xin bái em làm sư phụ lun! Trúc nhìn linh đầy thán phục!

- quá khen, quá khen! Linh cười tươi!

- Giờ về được chưa? Nhi lên tiếng.

- Okie! Nói rồi linh kéo trúc và nhi ra khỏi cổng trường.

Tội nghiệp thương bi giờ vẫn phải dọn dẹp:

- xong! Về thôi! Thương la lên

- phù! Một chết đi được! khánh than thở!

- Á! Muộn lắm rồi! thôi tui về đây! Pp anh nhé! Thương nói rồi với tay lấy cặp và chạy biến đi!

khánh lững thững đi theo sau. Khánh đi lang thang khắp nơi rồi chợt nhận thấy 1 đám con trai bu lại quanh 1 ai đó. Khánh bước tới gần thì ra là thương, thương đang nhìn bọn chúng với ánh mắt khinh khỉnh, thương nói:

- tránh đường cho ta! - Ko thì sao hả cô em? 1 tên nói.

- Mi chán sống rồi ak? Không dám chết nên đến nhờ ta giúp au chết ak? Thương vẫn tỏ vẻ lạnh lùng làm ai cũng cảm thấy lạnh cả người! biến mau khi ta vẫn còn giữ được bình tĩnh.

- Không biến đó! Em làm gì được bọn anh?? 1 tên bước tới gần thương.

Khánh đứng xa nhìn, không bik là có nên kiu thương hay ko, khánh vẫn chưa bik thương nhà ta có võ mà lại rất siêu là đẳng khác, khánh thấy thương nói gì đó với bọn kia làm bọn nó tím tái cả mặt mày hok dám nói gì hết! “ haizzzz! Thôi! Mình là nam tử hán đại trượng phu, thấy người gặp nạn không lẽ không cứu, coi vậy sao được! nhỏ thương kia, hôm nay ta tạm gác thù riêng chờ hôm khác páo thù!” khánh nghĩ. Nghĩ đã, khánh liền ra chỗ thương và bọn kia:

- này! ý đông hiệp đáp 1 cô gái ak? Khánh lên tiếng, lấy lại điệu bộ lạnh lùng

- ai muốn anh nhảy vào đâu hả? thương cũng lạnh không kém

- này! Tôi thấy cô gặp nguy hiểm nên tới kiu đó! Ăn nói như vậy mà cũng được sao?

- Ai nói với anh là tôi gặp nguy hiểm? thương hỏi nhưng vẫn giữ vẻ lạnh lùng

- Thì không phải cô đang bị mấy người này ăn hiếp ak? Khánh ngơ ngác hỏi lại thương.

- Hahaha! Tôi mà dễ dàng bị ăn hiếp vậy sao? Anh coi thường nguyên trần kiêu thương này rồi? thương vừa nói vừa cười! làm khánh ngây ngất, nụ cười thứ 2 của thương vẫn rất giống người đó! 1 nụ cười very very đáng iu làm cả bọn kia kũng phải ngây ngất lun. 1 tên nói:

- Hôm nay nhất định cô em phải đi chơi cùng anh, còn bọn mày xử lí thằng nhok kia cho tao! Tên này là đại ca của bọn kia.

- Để xem anh có xứng để đi chơi với tôi không? Thương nói, vẻ lạnh lùng đã được lấy lại.

- Các người thử đụng vào cô ấy coi!

Thương đang định xử lí bọn kia thì bất chợt khánh nắm lấy tay thương chạy biến làm bọn kia ngơ ngác. Sau 5 giây, cả bọn mới định thần và:

- bắt kon nhỏ đó lại đây cho tao! Tên đại ca hét lên.

Khánh vẫn nắm tay thương chạy mãi, hết rẽ sang trái rồi lại sang phải! 1 lúc sau thì đã cắt đuôi được bọn chúng, cả hai người dừng lại và bắt đầu cuộc thi. Thở (keke).

- aanh...làm...gì...m.à...k...éot.ô.ic...h.ạy...ghê.thế! thương vừa nói vừa thở vì mệt

- t.ô...i...mà...kh.ôn...gk.é...o...c...ôđit.hìc...ôđabị.b...on.k...i.a.lô...i...đ.ir...ôi! khánh cũng mệt y hệt thương

- ai khiến anh làm như vậy! thương gất lên!

- Nếu không làm như vậy thì liệu giờ cô có còn ở đây! Hay là được bọn kia dẫn đi rồi! khánh cũng gất lên! Tôi kiu cô mệt mún chết mà không nhận được 1 tiếng cảm ơn mà kòn bị ***** nữa! đúng là làm ơn mắc oán! Khánh than thở!

- Anh. Thương đang định nói thì

- Haha! Cuối cùng cũng bắt được cô em rồi! thì ra là tên đại ca lúc nãy và đàn em của hắn

- Biến đi! Ta đang bận mình không có thời gian giỡn với các người! Thương nói

- Kìa! Sao em lại nỡ nói với anh như vậy! tên đại ka bước tới gần thương và đụng nhẹ lên mái tóc của cô! Thương trao cho hắn 1 cái nhìn rực lửa với ý nghĩ “ người chết chak rồi!” và khi hắn định nắm tay thương thì.... Bốp! 1 cú đấm ngay bụng hắn được khánh ưu ái dành cho!

- Cẩm mi đụng tới cô ấy! khánh gần giọng!

Bốp! hắn tặng lại cho khánh 1 cú vào bụng lun!

- mày là ai mà dám nói với tao bằng cái giọng đó? Hắn rít nghe kẻ rằng! Anh em đâu! Xử lí thằng nhok này cho tao cho ông bà già nó không nhận ra nó lun!

- Thử xem! Khánh vênh mặt!

1 bọn lao vô người khánh, khánh đá văng bọn chúng ra ngoài nhưng kái bọn này hình như rất ư là khỏe mạnh nên bị đá ra chúng lại bay vào đánh tiếp, dù có võ công pro nhưng khánh cũng bắt đầu thấm mệt. bụp! 1 tên đá vào bụng khánh 1 kái làm khánh té ngã! 1 tên cầm 1 cây đinh phang vào lưng khánh... pặc cây gậy được thương giữ lại, thương ban tặng cho tên đại ka 1 cái nhìn hằn học:

- BỌN BAY GIỎI LẮM! ta đã nói không có thời gian để đùa với bọn bay mà bọn bay còn ngoan cố! CÂY MÚN LẶNG MÀ GIÓ CHẴNG DỪNG! VẬY THÌ ĐỪNG TRÁCH TA ĐỘC ÁC ĐẤY!

Nói rồi thương bẻ ngay cây gậy đang được cô nắm trong tay! Thương bước tới gần tên đại ka và nói:

- anh mún đi chơi với tôi? Thương hỏi khi đã đứng trước mặt hắn

- phải! hắn đáp nhưng có vẻ sợ sệt vì 1 cô gái có thể bẻ đôi được cây gậy

- anh mún đi với tôi! Được nhưng với 1 điều kiện đánh thắng tôi rồi thì hãy to mồm nhé!

Pặc! thương cầm tay hắn bẻ ngoặt ra đằng sau! Thương lấy đầu gối đè lưng hắn xuống bắt hắn quỳ xuống, mấy tên đàn em thấy đại ka lâm nguy định bay vào cứu nhưng thương nói rằng:

- nếu ai bước tới gần 1 bước nữa thì tui cho hắn tàn phế suốt đời lun đó! 2 chân, 2 tay tui bẻ hết! nào ai dám bước tới không? Thương nói giọng thách thức, tên đại ka đó thì hồn vía lên mây hết cả, mếu máo nói:

- đừng ai bước tới cả! chị hai! Chị làm ơn tha cho em! Em có mắt như mù dám đụng vào chị! Chị làm ơn tha cho em! Hắn mếu máo xin tha.

- Hứ! thứ nhất cạy như nhok mà cũng được làm đại ka sao? Khó tin quá! Được rồi! nếu bạn chị đồng ý tha cho nhok thì chị tha còn nếu không thì.... Mấy tên kia! Đi mua quan tài về đây! Thương nạt bọn chúng

- Dạ! dạ! chị tha cho em! Anh ơi! Anh tha cho em! Em xin lỗi anh, em xin lỗi chị! Em sai rồi! làm ơn tha cho em! Hắn mếu máo xin khánh và thương tha cho.

- Khánh! Có nên tha cho hắn ko? Thương hỏi và nhìn về phía khánh đang đứng, thương chờ đợi câu trả lời của khánh

- Đánh hắn 1 trận cho đã rồi tha cũng được mà! Khánh cười nham hiểm nhìn tên kia! Tên đó sợ đến nỗi suýt ngất!

- Okie! Nhok nghe cậu ấy nói gì rồi chứ? Chị không đánh nhiều đâu! Chỉ coi đàn em nhok đánh cậu ấy bao nhiêu cái thì phải chịu bấy nhiêu thui ak! Thương mỉm cười nửa miệng nhìn tên đó! Bao nhiêu vậy hả khánh?

- 1 cái thui! Mà nhẹ thui kéo cậu ta chết bi giờ!

- Okie! Bốp! 1 cú đá vào bụng hắn khiến hắn văng ra xa. Bọn đàn em tím tai mặt mày, không dám nói gì! Lần sau thì đừng có mà chọc ghẹo kon gái nhà lành nữa nghe chưa? Thương quay lại nhìn bọn kia

- DẠ!!!!!!!!!!!!!! Nói rồi thương và khánh ra về, lúc đó đã rất muộn rồi, thương lại chưa ăn gì nên cô rất đói! mặt mũi nhăn nhoe như khi ăn ớt! khánh nhìn thấy vậy thì mỉm cười nhưng cười thẳm nên thương không bik! Khánh vỗ nhẹ vào lưng thương:

- cô đói không? Đi ăn nhé!

- Huh?? người lạnh lùng như anh mà cũng bik mời người khác đi ăn kem ak?
- hừ! coi như tôi nhịn cô lần này! thế cô có đi ko? Khánh nói!
- Uhm... thương ngẫm nghĩ
- Cho cô 3 giây suy nghĩ, bắt đầu: 1, 2
- Okie! Thương nói
- đồ ham ăn! Khánh buông 1 câu!
- thế mà có người lại rủ đồ ham ăn đi ăn đấy! kekeke! Thương đốp lại khánh.
- hừ! cô được lắm! thôi! Đi mau! Tôi đói gần chết rồi đây nè. Khánh nói và bước đi.
- ừ đi! Thương nói và đi theo khánh.

2 người vào 1 quán ăn và gọi món. 1 lúc sau thì măm măm xong, 2 người đứng dậy ra về. đang đi, thương hích vai khánh:

- ăn kem hem?
- Cô ăn gì mà lảm thế? bộ chưa no ak? Khánh la lên
- Tôi mời anh ăn coi như trả ơn anh về bữa cơm thôi! Có đi ko? 3 giây suy nghĩ, 1.2
- đồ bắt chước! đi thì đi! Khánh nói.
- Đi theo tôi! Tôi bik 1 quán ngon lắm!

nói rồi thương kéo khánh đi đến 1 quán kem nho nhỏ! Cô phục vụ đến gần 2 đứa và hỏi:

- 2 cháu ăn gì?
- Cho cháu 1 ly socola! Thương nói
- Cô ấy thích ăn kem socola ư? chẳng lẽ là cô ấy ??? thôi! Chak là người giống người ấy mà! Mà đừng suy nghĩ nhiều nữa khánh ơi! Khánh tự nói với chính mình.
- cậu ăn gì? Cô phục vụ nhắc lại lần thứ 2
- cho cháu 1 ly dâu!

Cô phục vụ đi rồi thương mới lên tiếng:

- anh thích ăn kem dâu lắm ak? Thương
- uhm! Có 1 người đã cho tôi thấy nó thú vị như thế nào? Khánh đáp
- vậy ak! Thương nói và trầm nghĩ: là cậu ấy sao? Không lẽ chính là cậu ấy! thôi! Chak là người giống người ấy mà! (2 người này nghĩ giống nhau quá! Keke)
- này! Cô định để kem chảy hết rồi mới ăn ak? Khánh hỏi
- ơ! Không thôi anh ăn đi! nhiều chuyện quá! Thương cần nhần.
- không bằng cô dâu! Khánh bĩu môi nói!
- hừ! thương quay mặt đi.

1 lúc sau:

- này! Khánh hươ hươ tay trước mặt thương nhưng hem thấy thương nói gì cả! bực mình, khánh bước tới đập vào vai thương 1 cái làm thương la oai oái:
- ĐAU! Sao anh lại đánh tôi! bộ anh mún chết ak? Thương găm gừ nhìn khánh.
- Không! Tôi chưa mún chết! chỉ vì thấy cô như người mất hồn nên gọi thôi! Cô có điện thoại này giờ mà sao ko nghe? Khánh

- hã! lúc này thương mới giật mình và lôi trong cặp ra 1 cái điện thoại xinh xinh: 50 cuộc gọi nhờ của linh và nhi. 20 tin nhắn đều với nội dung: chị đang ở đâu thế? Sao không trả lời em ??? Đang đọc tin và định gọi lại thì điện thoại reo là linh:

- alo! Thương nói!

- CHỊ ĐANG Ở ĐÂU THẾ ??? CÓ BIK EM VÀ CHỊ NHI LO THẾ NÀO KO? SUÝT NỮA LÀ BÁO CẢNH SÁT LUN ÒY! Linh hét lên trong điện thoại

- Oh! chị xin lỗi! chị sắp về rồi! em đừng lo nữa! thế nhá! Pp em

- chịchị

thương cúp máy, còn khánh thì ngồi cười:

- hahaha! chị em nhà cô hay thật đấy!

- hay hay không chẳng liên quan gì tới anh cả! ư! Không thể nào nụ cười đó nụ cười đó là của bi mà! Sao anh ta anh ta. Không phải đâu! Chak chắn ko thể! Bi là 1 người hay cười mà còn anh ta thì cứ như băng ấy! chak chắn không phải rồi! thương lắm lắm

- này! Cô bị sao mà lắm lắm này giờ vậy? khánh hỏi!

- thôi! muộn rồi! về thôi! Thương nói và cầm cặp ra về. khánh bước theo ra và chạy đến bên cạnh thương nói nhỏ:

- tôi bik cô thật sự là ai rồi tiểu thư của tập đoàn Hưng Thịnh Phát ạ.

Thương quay ngoắt lại:

- anh anh nói cái gì?

- Cái gì thì cô tự hiểu đi tiểu thư! Tạm biệt. khánh nói và bước đi, hấn vẫy tay với thương nhưng không hề quay lại.

Thương đứng đó, kiểu chào này rất quen thuộc với cô, 12 năm rồi cô mới nhìn thấy lại kiểu chào đó! Chẳng lẽ khánh là bi! Không thể được! bi mà cô quen bik luôn luôn cười không như khánh lúc nào cũng lạnh như băng. Thôi! Tối rồi về mau nếu không thì chết. suy nghĩ rồi cô đón taxi về nhà. Vừa đến cổng, thương đã thấy linh đứng trước cổng với vẻ mặt đờ đờ sát khí như sắp giết người vậy.

- cuối cùng chị cũng chịu về rồi ak? Linh lên tiếng khi nhìn thấy thương chui ra khỏi chiếc taxi

- nhà chị chị hem về thì ở đâu?

- Em hỏi chị! LÚC NÀY CHỊ NÓI VẬY LÀ SAO HẢ? linh hét lên.

- Thôi! Đi vào nhà rồi chị kể cho! Thương nói

- Uhm! Linh bước vào nhà

- Chị về rồi ak? Nhi lên tiếng

- Uhm! Thương nói và ngồi xuống. ủa trúc! Bạn cũng ở đây ak?

- Uhm! Nhi mời mình đến! trúc nói

- Thôi! Đủ rồi chị kể lại mọi chuyện nào! Linh lên tiếng

- Uhm! Chuyện là vậy: blap.....blap.... đó! Ukie chưa? Thương nói khi đã kể hết mọi chuyện trừ chi tiết khánh giống bi

- Thì ra là vậy! mà chị hiền quá! Gặp em là em cho hấn xuống mồ lun chứ hem phải bị đá vào bụng nhẹ hều vậy đâu (đang nói về thằng nhok đại ka)! Linh lên tiếng

- Uhm! Chị cũng nghĩ vậy! nhi và trúc lên tiếng.

- Thôi! Chị mệt rồi chị đi ngủ đây! Chúc mấy đứa ngủ ngon! Thương nói rồi và bước lên phòng. Cô nằm xuống chiếc giường thân iu và suy nghĩ...

and chap 5! hi vọng mọi người lun ủng hộ mình!

6. Chương 6 : Cậu Ấy (Bi)...là Ai ???

- cậu đang đợi ai vậy? tiếng 1 cậu nhok 5t vang lên
 - uhm! Mình đợi mẹ mà lâu quá ak! 1 cô bé trả lời!
 - vậy mình đứng đây đợi cùng cậu lun nhé! Cậu bé mỉm cười tinh nghịch với cô bé.
 - Uhm! Cậu tên là gì? Cô bé e dè hỏi
 - Mọi người gọi mình là bi! Còn cậu?
 - Mọi người gọi mình là pé na~ (đây là tên của thương hồi nhỏ)! cô bé trả lời!
 - Mưa to quá! Sao mẹ cậu lâu tới vậy? cậu bé hỏi!
 - Mình kưng không bik nữa! hôm nay là sinh nhật của em gái mình chak mọi người đang vui vẻ và quên mất mình! Không ai nhớ tới mình cả! cô bé rơm rớm nước mắt
 - Đâu phải không có ai nhớ tới cậu đâu! Cậu còn có mình mà! Cậu bé cười tươi làm cô bé đỏ mặt
 - Uhm! Cảm ơn cậu! cô pé lí nhí!
 - Cậu đợi mình 1 chút nhé! Cậu bé đề nghị
 - Thế cậu có bỏ rơi mình ko?
 - Không đâu! Mình hứa đấy! cậu đợi mình 1 lát thôi!
- Nói rồi cậu bé bỏ đi! Cậu vẫy vẫy tay tạm biệt với cô bé nhưng không quay mặt lại. 1 phút, 2 phút 10 phút 15 phút trôi qua cậu bé vẫn không quay trở lại, cô bé bắt đầu sợ. cô sợ cậu ấy lại bỏ rơi mình như mọi người bỏ rơi cô! Nước mắt bắt đầu rơi lã chã nhưng cô bé vẫn hướng theo phía cậu bé đi, cô mong rằng có thể nhìn thấy lại cậu. 30 phút trôi qua, cậu bé vẫn không quay lại! cô bé khóc nức nở:
- bi! Bi lại bỏ pé na đi rồi! bi không giữ lời hứa! huhuhuhu!
- Cô bé cứ không như vậy mà không cảm nhận có 1 bàn tay nhỏ bé đang đặt lên vai cô và nói:
- ngốc! sao pé na lại khóc? Người đó hỏi
 - Huh? Cô pé quay lại và không ai khác đó chính là cậu bé.
 - Sao pé na khóc? Cậu pé nhẹ nhàng hỏi!
 - Pé na tưởng bi bỏ rơi rồi! tưởng bi không giữ lời hứa! cô bé vừa nói và quệt nước mắt
 - Làm sao mà bi có thể bỏ pé na được, đúng không? Pé na ăn không? Cậu bé nói và chìa ra 2 cây kem! Pé na ăn cây nào? Kem dâu hay kem socola?
 - Pé na ăn kem socola! Cô bé nói và cầm lấy cây kem từ tay cậu bé
- Cả 2 ngồi nếm kem. Bên ngoài trời vẫn chưa dứt mưa mà càng ngày càng to hơn! Bỗng có 1 chiếc xe màu đen sang trọng dừng lại trước cửa trường mẫu giáo! Một phụ nữ bước ra từ trong xe, cô bé thấy vậy liền vội vàng chạy ra, cậu bé cũng chạy ra theo. Cô bé ôm chầm lấy người phụ nữ:
- mẹ! sao mẹ lâu đến đón pé na zậy?? cô pé hỏi

- mẹ xin lỗi! con chờ mẹ lâu chưa? ủa ai kia? Mẹ nó mỉm cười với nó và chỉ tay ra chỗ cậu bé.

- Cháu chào cô! Cháu là bi! Cháu là bạn của pé na ak! Cậu pé nói.

- Ngoan quá! Thôi muộn rồi! pé na ơi! Chúng ta về thôi! Mẹ cô pé nói.

- Chào bi nhé! Hẹn mai gặp ở cổng trường nhé! Cô bé mỉm cười tinh nghịch với cậu bé và cũng được cậu bé đáp lại.

- Ok! Pp pé na!

- Pp bi!

Nói rồi, cô bé cùng mẹ lên xe đi thẳng. sáng hôm sau, mọi người thấy trước cổng trường mẫu giáo có 1 cô bé đang đứng đó! Cho dù các cô giáo bảo thế nào cô bé cũng không vào! Cô giáo đe dọa cô pé:

- pé na ngoan! Vào lớp đi nếu không cô sẽ gọi điện ẹ pé na đấy!

- uh! Cô vào trước đi! Con mún đợi 1 người

- nhưng đã đến giờ vào lớp rồi! pé na phải vào lớp chứ! Cô giáo nói

- 10 phút nữa cô nhé! Con chỉ đợi thêm 10 phút nữa thôi! Cô bé năn nỉ

- Haizzzzzzzzzzzzzzzz! Tùy con nhưng phải nhanh lên đấy! cô giáo bắt lực và bước vào trong trường. chỉ còn mình cô pé đứng đợi bồng.

bồng. có 2 bàn tay bịt mắt cô bé

- Đoán xem ta là ai? 1 người bịt mắt cô bé. Khuôn mặt cô bé lúc này bùn thui nhưng bây giờ đã tươi tỉnh trở lại!

- Bi phải hok? Cô bé đoán

- Sao bik hay vậy? cậu bé buông tay ra và khều khều cô bé! Pé na k0 đi học hả? sao lại đứng đây? cậu bé hỏi

- đợi bi chứ sao! tưởng bi quên pé na rồi chứ? Cô bé nói giọng giảo dối!

- thôi! Cho bi xin lỗi, bi phải đi mua cái này nên đến muộn nè! Nói rồi cậu bé đưa 1 cây kem ra trước mặt cô bé! Pé na ăn không?

- Đương nhiên là ăn rồi! bi hỏi kì quá! Cô bé cầm lấy cây kem và bắt đầu ăn! Ui kem ngon quá! Cô bé nở 1 nụ cười cực dễ thương khiến cậu bé đỏ mặt(vì đang nhìn người ta mà)

- Uhm! cậu không vào học ak? cậu bé hỏi

- Uhm! đứng đây chơi 1 chút đã! Cô bé mỉm cười

- Uhm! Cô bé và cậu bé đang ăn kem và nói chuyện rất vui vẻ thì cô giáo của cô bé bước ra:

- pé na ơi! Vào lớp thôi! Muộn rồi!

- ơ! 1 tí nữa đi cô! Cô bé mè nheo

- không được muộn lắm rồi pé na! cô giáo nói

- thôi pé na vào học đi! Sáng mai mình gặp nhau nha! cậu bé nói!

- Uh! vậy cũng được! pp bi nha! Cô bé nói và đi theo cô giáo vào lớp

cậu bé vẫy tay cô bé và bước đi! cậu mỉm cười khi có được 1 người bạn như cô bé, cậu rất thích nụ cười của cô ấy! theo cậu bé, nụ cười của cô bé có thể làm tan chảy băng và đem lại sự ấm áp cho người khác (khiếp! suy nghĩ y hệt ông cụ non)! cậu bé đâu có bik rằng vì cứ suy nghĩ ngẩn ngơ đến cậu nên cô bé không học được gì! cả 2 đứa nkon nít cứ nhớ nhau qua lại như người lớn vậy! nhưng cả 2 nhok đều không bik rằng 2 đứa sắp phải rời xa nhau.

1 tháng sau khi quen bik với cậu bé, cô bé rất vui, hôm nay đang chuẩn bị đi ngủ thì có tiếng papa gọi cô bé:

- pé na ơi! xuống đây papa có chuyện mún nói với con!

Cô bé bước xuống nhà, papa thì đang ngồi ở phòng khách, cô bé chạy đến ôm cổ papa:

- papa! Papa gọi con có việc gì thế ạ? Cô bé hỏi

- uh! Papa có việc phải công tác ở Mĩ! để các con ở nhà papa không an tâm, papa và mama đã quyết định cả nhà ta sẽ chuyển đến Mĩ sinh sống! khi nào papa xong việc chúng ta sẽ trở về!

- ơ! Cô bé ngạc nhiên! Cô không mún qua Mĩ 1 tí nào cả! cô mún ở đây và ở đây có cậu bé của cô! nếu cô đi thì cậu ấy chắc phải buồn lắm!

- sao vậy pé na? papa hỏi!

- dạ! khi nào chúng ta đi ạ? Cô bé hỏi! cô đang cố không cho nước mắt tuôn rơi! Cô lẩm bẩm: “ nước mắt! tao xin mày! Mày đừng chảy ra! đừng để papa trông thấy! papa sẽ buồn lắm! làm ơn đi! Tao xin mày đó! đừng đừng chảy ra làm ơn!”

- vì là công việc gấp nên chúng ta phải đi sớm! sáng mai lúc 10h chúng ta sẽ đi! Pé na có buồn không? Papa hỏi!

- dạ! hơi hơi thôi ạ! Thôi pé na buồn ngủ quá! Pé na đi ngủ đây! Papa ngủ ngon nhé!

Nói rồi cô bé bước lên phòng, lòng cô bé nặng trĩu, cô phải đi vậy thì cô phải xa bi ư? Không! Cô bé không muốn thế nhưng nếu ở lại thì cô sẽ phải xa bố mẹ! cô cũng không muốn như vậy! cô bé cứ suy nghĩ rồi thiếp đi lúc nào không hay! Sáng hôm sau, cô bé đang say giấc nồng thì có tiếng mama gọi:

- pé na ơi! Pé na!

- oa! Dạ! có chuyện gì vậy mama! Cô bé bước xuống nhà!

- Uh! Pé na đi với mama tới trường xin nghỉ và pé na tạm biệt bạn bè lun nhé! Mama nói

- Vâng! Cô bé uể oải đáp!

1 lúc sau, cô bé cùng mẹ đến trường! tới trước cổng trường, cô bé đã thấy cậu bé đứng đó! Khi cậu bé nhìn thấy cô bé bước xuống xe:

- pé na! pé na! cậu bé rối rít gọi

- mama! Con ra với bạn nhé! Cô bé nói

- ừ! Nhanh lên nhé! Chúng ta sắp phải đi rồi!

- dạ!

nói rồi cô bé đi đến chỗ cậu bé đang đứng! khi nhìn thấy cậu bé, cô bé rất rất muốn khóc! Muốn được cậu bé an ủi! nhưng cô làm vậy thì mama sẽ buồn, nghĩ vậy nên cô bé cố nuốt những giọt nước mắt vào trong:

- pé na sao vậy? sao bi cảm thấy pé na có vẻ buồn buồn! Cậu bé nói! Khi nghe cậu bé nói vậy cô bé òa khóc:

- huhuhu!

- Có chuyện gì vậy? sao pé na lại khóc?? Cậu bé cuống quýt

- Pé na.pé na, pé na phải sang Mĩ! Không ở đây với bi được! nói rồi cô bé lại khóc tiếp

Cậu bé không nói gì, nhìn mặt cậu ai cũng thấy có 1 nỗi buồn đang xuất hiện! cậu cũng muốn khóc như cô bé nhưng nếu cậu khóc, cô bé sẽ buồn thêm nên cậu không khóc! Cậu không muốn cô bé thấy cậu khóc:

- pé na pé na đừng khóc nữa! pé na khi nào về? cậu bé hỏi!

- pé na không biết! papa nói khi nào xong việc thì sẽ về! pé na pé na không muốn đi! Pé na muốn ở bên bi nhưng ở đây không có ai cả! cô bé thút thít

- ngốc! cậu bé mắng cô bé! Cậu đi về thì cậu sẽ đi tìm mình mà! Có gì đâu! Chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi! Pé na ngốc ạ!
- Thật à? Cô bé ngu ngơ hỏi lại!
- Thật! nhưng bi muốn ra 1 điều kiện cho pé na! nói đến đây cậu bé đỏ mặt!
- ừ! Bi nói đi! Cô bé nói
- bi mún pé na đừng cười với bạn trai nào khác ngoài bi có được không? Cậu bé nói mà cúi mặt xuống đất! đôi tai cậu đỏ ửng
- uhm! Pé na hứa! nhưng bi cũng không được cười với ai khác ngoài pé na nhé!
- Okie! Móc ghẹo nhé! Cậu bé đề nghị
- Uhm! Cô bé móc ngón tay vào ngón tay cậu bé và nở 1 cười! nhưng pé na sẽ nhớ bi lắm! cô bé lại bắt đầu khóc! Cậu bé khẽ lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô bé và mắng yêu:
- Ngốc! pé na phải mạnh mẽ lên chứ! Phải mạnh mẽ khi không có bi ở bên cạnh nhé!
- Uhm! Pé na hứa! bỗng.
- Pé na ơi! Đến giờ rồi! chúng ta đi thôi pé na! mama gọi
- Hả! mama ơi! 1 tí nữa thôi! Cô pé nói
- Không được! muộn rồi chúng ta phải đi ngay!
- Pé na phải đi rồi! tạm biệt bi nhé! Pé na nói

Cậu bé không nói gì, cậu quay người bước đi! Tay giơ lên vẫy chào cô bé nhưng cậu không hề quay lại! cậu không muốn cô bé nhìn thấy khuôn mặt đang đầm nước mắt của mình! Sẽ không lâu nữa đâu! Chúng ta sẽ gặp lại nhau pé na ạ! Cậu pé nói thầm với chính mình!

7. Chương 7 : Thiên Thần Hay Ác Quỷ ???

Như mọi hôm, hôm nay thương lại phải ca bài ca gọi các em dậy nhưng ko có đứa nào chịu dậy hết! tức mình, thương vác nguyên cái loa phóng thanh đặt vào từng phòng! Xong rồi ung dung ngồi dưới bàn ăn và bắt đầu nói hic! Nhưng ở trên lầu nhi, trúc và linh mún thủng màng nhĩ vì bà chị chơi kiêu mới này! vệ sinh cá nhân sạch sẽ, nhi và linh bước xuống bàn ăn! Chưa ngồi ấm chỗ thì đã bị thương phán 1 câu:

- cho 2 đứa 5 phút để giải quyết bữa sang đó!
- Choy! chị chơi kiêu gì kì zậy? 5 phút sao ăn kịp! linh kêu trời!
- Đáng đời! ai biểu thích nướng cho lắm vào! 5 phút là còn du di cho 2 đứa lắm rồi! nhanh lên! muộn rồi đó! Thương đáp
- Thôi có mấy phút thì sao mà ăn kịp! lên trường rồi ăn lun linh! Nhi nói và với tay lấy cái cặp
- Nhưng lỡ bị mấy tên kia phá đám thì sao? Linh phải ngược lại
- Thì giết chúng chứ sao? hỏi vớ vẩn! nhi bay tới kí đầu linh 1 phút
- Đau! chị nhi nói đúng, em sẽ giết bọn chúng! Keke! Linh mỉm cười
- mới sáng sớm mà đòi giết ai thế? Trúc ở trên lầu bước xuống!
- khiếp! bà ngủ còn hơn chị em tôi nữa! thôi đi học! muộn rồi! nhi nói

- chị thương! Hôm nay đi xe riêng nhé! đợi tài xế lâu lắm! mà lâu rồi em không được phóng nữa! linh nũng nịu

- uhm! Trú đi với nhì nhé! Thương nói

- uhm!

- Yeahh! Đi thôi! Linh nói và hùng hồn bước ra khỏi cửa đầu tiên! mọi người hí hoáy đi lấy xe. bỗng có 1 chiếc xe màu đỏ, kiểu thể thao dừng trước mặt thì ra đó là linh:

- Em đi trước nhé!

Nói xong không kịp đợi ai nói gì linh đã phóng xe đi! Cô đi với tốc độ kinh hồn! các xe trên đường đều phải đứng lại và dạt qua 1 bên vì sợ có tai nạn! kút!!!!!!!!!!!!!! tiếng thắng xe gấp ở cổng trường! “ kekeke! Mình vẫn chưa xuống tay!” linh thầm nghĩ. khoảng 2, 3 phút sau, thương, nhì, trú cũng đến nơi! mọi người cất xe và đi lên lớp! linh đã tót lên lớp từ lúc nào rồi! linh chán định ra rủ mọi người xuống canteen tìm thứ bỏ bụng! đi qua 1 đám kon gái! Oái! lại có đứa gạt chân linh nhưng linh nhà ta mù! hem sao hết! quay lại định cho cái tên vừa chọc mình 1 trận thì cái tên đó đã cuống quýt xin lỗi:

- oh! Xin lỗi bạn nhé! Mình lỡ chân! bạn có sao không?

- biết điều đấy! linh trả lời!

- mình mình có thể kết bạn với cậu được không? Tên đó nói (chú ý tên đó là kon gái đấy nhé!)

- tại sao cậu lại muốn kết bạn với tôi? Linh nhìn tên đó dò hỏi

- vì tôi thấy cậu là người tốt! tên đó nói, có vẻ ấp úng

- thôi được cậu tên gì? Linh lên tiếng

- mình là hoàng nguyên tố phương

- được rồi! cậu đến canteen với mình không? Linh lên tiếng và mỉm cười

- uhm đi! Phương nói

giới thiệu đôi chút về hoàng nguyên tố phương: là 1 cô gái xinh đẹp, đáng yêu nhưng bên trong thì đọc truyện rồi bik kakaka

Nói rồi linh và phương cùng đi ra ngoài, linh vừa đi vừa nói chuyện với phương. Đi ra đến cửa thì đột nhiên phương la lên:

- linh! Cẩn thận

Rầm! linh tông vào 1 người đang đi vào lớp:

- nè! Mất mũi để đâu vậy?

- cái này tui phải hỏi bà mới đúng! thì ra người đó là quân

- hứ! ông ă nói có duyên quá ha! Linh ngang ngược

- thì ba sai chứ tui sai hả? quân kững không kém

- ông sai! Thứ nhất: thấy tui đang đi thì tránh ra ai muốn ông đi làm tui bị té. Thứ hai: ông là kon trai mà cứ thích đôi co với con gái! Giống gay quá! Linh nói với vẻ đắc thắng

- cô

- linh! Cô lại làm gì anh quân của chúng tôi thế? 1 nhỏ trong lớp ngoe quẩy bước đến

- tôi cho cô 3 giây để biến! không nhanh thì đăng kí phòng ở bệnh viện đi nhé! Linh nói mà không thèm quay lại! cô nàng kia sợ quá nên chuồn thẳng! kekeke! Ông làm gì được tui, quân? Linh nghênh mặt

- dí cô được không? Nói rồi quân định chạy tới oánh linh nhưng linh đã nhanh chân chạy biến đi, phương thì không nói gì và đi xuống canteen. giới thiệu nhân vật mới nè:

-hoàng nguyên tố phương: là 1 cô gái xinh đẹp, đáng yêu nhưng bên trong thì là 1 con người cực kì độc ác! rất thích dụ, đến bên cạnh linh để tiếp cận dụ và phá rối tình cảm của 2 người!

- ngô thuỳ nhã ly: 1 cô gái xinh đẹp, dai đen karate. được phương kiu trong 1 lần đi chơi biển (ly hem bik bơi) nên từ đó mọi việc phương nhờ vả đều làm theo!

ai đụng đến phương là đụng đến nhã ly này! đó là châm ngôn của cô

Linh và quân đuổi nhau lên lớp 10A1 thì thấy thương đang đi xuống, linh bay ra ngay sau lưng thương:

- chị thương! Kiu em với! hấn bắt nạt em! hấn ỉ em hiền nên bắt nạt đó

- ghê quá! Em mà hiền chị chết ngay lập tức! thương bấu môi trêu linh

- chị.! Thôi không giỡn nữa! chị kiu em với! linh năn nỉ

- một mình em đủ làm cậu ta vào bệnh viện mà! Sao lại nhờ chị? Thương nheo nheo mắt hỏi

- thì thế! Em vẫn còn mún trêu cậu ta nên chưa mún hấn chết sớm! kakaka! Linh cười

- sắc! thua em lun òy đó! Thương nói

- trời! linh mà lại! linh vênh mặt lên

- linh! Tui tóm được bà rùi nhé! Kekeke! chạy đâu cho thoát! Quân bay tới tóm lấy tay linh

- tui cho ông 2 phút để buông tay tui ra! nếu ko. hậu quả ông tự bik nhé! Linh nói và cười!

- tui thách cô đó! Quân cũng không vừa

- nhớ nhé! đừng có hối hận! linh nói và chuẩn bị

- linh! Em không thấy đói à? Nhi và trúc đi đến

- xuống canteen hem linh? Trúc hỏi

- dạ đi liền! bốp! 1 cú đánh vào bụng được linh dành cho quân và linh chạy biến theo mấy bà chị! Bye bye nhok! Linh vừa chạy vừa vẩy tay

linh chạy đến bên các chị của mình và cùng nhau đi xuống canteen! tới canteen, phương thấy linh đang đi đến liền vẫy và gọi:

- linh! ở đây nè!

Linh vẩy tay đáp lại và kéo mấy bà chị ra chỗ đó, linh giới thiệu:

- các chị! Đây là hoàng nguyên tố phương bạn mới của em! Phương đây là các chị của mình. chị này là.

- Thôi! cậu khỏi mình bik rồi! rất vui được gặp các chị! Phương mỉm cười và đứng lên. nhi, trúc đều vui vẻ mỉm cười và gật đầu chào phương. mọi người đi lấy thức ăn! họ vừa ăn vừa nói chuyện với nhau rất vui vẻ! riêng thương, cô cảm thấy cô gái này rất khó hiểu, nhìn vẻ bề ngoài thì cô ấy đáng iu nhưng thương lại cảm thấy cô ta rất sắc sảo, khó mà bik được cô ta đang nghĩ gì

- Chị thương! Chị thương! Làm gì mà ngồi ngẩn tò te ra vậy? linh vẫy vẫy tay trước mặt thương!

- À! Không có gì! Em ăn tiếp đi! Thương nói

- Em ăn xong nãy giờ rồi! linh bấu môi nói! Thôi! Chuồn lẹ đi! Trước khi điếc tai

- Là sao? Chị hem hiểu! thương hỏi lại

- Thế chị không thấy mấy tên nhok đó đang đi vào à? Hay chị thích ồn ào! Linh quay lại tròn xoe mắt nhìn thương

- Bậy nào! Hoạ điên mới thix ồn ào! Thôi chúng ta đi! Thương nói và bước đi, mấy người khác thấy vậy cũng đi theo! Thương đi ngang qua chỗ khánh thì bị khánh kéo lại và nói:

- Ra chơi! Gặp nhau trên sân thượng

- Tại sao tôi lại phải đến? thương hỏi lại
 - Không phải mỗi mình cô mà tất cả chị em cô! Và nếu cô không tới thì tất cả mọi chuyện sẽ...! tôi nghĩ cô nên suy nghĩ cẩn thận, tiểu thư hưng thịnh phát ạ! Khánh nói và mỉm cười nhưng chỉ là cười nhẹ qua thôi! Bọn kon gái đứng đấy, thấy khánh cười lần ra xỉu hết cả đám!
 - Anhanh! Hừ đợi đấy! tôi sẽ cho anh bik tay! Đi thôi! Thương nói rồi bỏ đi.
- Duy, nam, quân thấy lạ tại sao khánh lại nói chuyện với thương, xưa nay khánh đâu ưa gì kon gái đâu. Duy khều khánh:
- nè! Cậu có bị sao hem zậy?
 - sao là sao? Khánh ngơ ngác hỏi lại
 - thì tự nhiên cậu đi nói chuyện với nhỏ thương rồi lại cười nữa chứ! Nam nhảy vào
 - à! Thôi để tớ nói cho các cậu bik chuyện này nhé! Khánh nói
 - okie! Anh khánh nói đi! Quân bay vào
 - nhưng có đám fan này thì sao mà nói được! khánh chỉ tay vào mấy đứa hám zai.
 - À! Dễ thôi! Duy nói và bước đến chỗ bọn kon gái và nói! Bọn anh có chuyện cần nói riêng với nhau! Các em có thể đi chỗ khác được không? Duy nói và nở 1 nụ cười cực dễ xươg
 - Vâng! bọn kon gái đang ngất ngây vì nụ cười đó! 1 lúc sau thì tản hết
 - Thấy tài của duy này chưa? Duy nghênh mặt
 - Chảnh quá cha nội ơi! Ngồi xuống đi! Khánh, cậu nói đi! Nam
 - Là vậy nè: thương, nhi, linh đều là kon gái kưng của tập đoàn hùng mạnh nhất thế giới hưng thịnh phát đấy! khánh - Thật...hem...zạ? duy lấp bắp
 - Khó...tin! nam thêm vào
 - Thông tin của anh chính xác chứ? Quân nói
 - Chính xác 100% đấy! khánh nói
 - Hèn gì! Bọn họ không sợ thế lực của bọn kon thanh, thảo. dám chơi bọn mình nữa chứ! Tức quá! Phải trả thù! Duy nói
 - Tớ nghĩ ra 1 cách! Khánh nói
 - Cách gì? Cả đám nhao lên hỏi
 - Bắt bọn họ làm osin cho chúng ta. Khánh nói
 - Hay đấy! duy và nam nói
 - Nhưng lỡ bọn họ hem chịu thì sao? Quân nói
 - Thì chúng ta tiết lộ thông tin của họ ở đây lên mạng, nhà báo. Họ nếu mún giữ gìn danh tiếng thì phải okie thôi! Khánh
 - ừ ha! Anh khánh thông minh thật
- bỗng chuông reo vào lớp, cả đám kéo nhau đi vào! Học sau 3 tiết thì được ra chơi. Linh và phương lên rủ mọi người ra sân sau chơi:
- chị trúc! Chị thương, nhi đậu ạ?
 - Kiểm chị làm gì? Thương và nhi bay ra hỏi
 - Không có gì! Rủ các chị xuống ra sân sau chơi thôi! Phương nói
 - À! Chị có việc cần nói với linh và nhi, mọi người ra trước đi, tụi mình ra sau! Thương nói

- Uh! Trúc nói và kéo tay phượng đi

Thương kéo linh, nhi lên sân thượng, linh hỏi:

- có chuyện gì mà phải lên đây vậy?

- tên khánh bik chúng ta là con gái cưng của chủ tịch tập đoàn hưng thịnh phát rồi! thương nói

- hả ??? sao lại như thế được? chúng ta giấu kĩ lắm mà! Nhi nói

- ai mà bik được! hần hẹn chúng ta lên đây để nói về việc đó nè! Thương nói

- các cô đúng hẹn nhỉ? Tên duy từ đây bay ra nói

- tốt lắm! khánh thêm vào

- các anh mún gì? Nhi hỏi

- chak các cô đã bik lí do chúng tôi gọi các cô lên đây rồi chứ? Nam nói

- bik! Thì sao? Thương quát lên

- chúng tôi mún các cô làm osin cho chúng tôi! Quân nói

- vì sao chúng tôi lại phải nghe lời các anh?? Linh nói

- nếu không thì chuyện là con gái cưng của chủ tịch tập đoàn hưng thịnh phát đến học ở đây sẽ được tung lên mạng cung với những hình ảnh của vụ đánh nhau very hấp dẫn của các cô! Duy bay ra

- các anh! thương nói

- tôi cho các cô 5 phút suy nghĩ! Khánh nói

thương, nhi, linh ra 1 góc đứng nói:

- làm sao bây giờ? Làm osin cho bọn họ mất mặt lắm! nhi nói

- nhưng nếu không thì chúng ta sẽ die đấy! thương thêm vào

- nhưng em hèm mún đâu! Linh nói

- làm sao bây giờ! Nhi nói! Chị thương, chị thông minh lắm mà mau nghĩ cách đi!

- Chị chịu thôi! Thương nhăn mặt

- Còn linh? Nhi nói

Linh sau 1 hồi dăm chiu suy nghĩ và

- a! em nghĩ ra cách rồi! linh reo lên

- cách gì cách gì? Thương và nhi cuống quít

- như vậy nè..... đó! Các chị thấy thế nào? Linh hớn hử khi nói ra kế hoạch của mình

- báỉ phục! báỉ phục! nhi nói

- không sợ bọn họ nữa rồi! em thông minh thật! cách đó mà cũng nghĩ ra! Thương nói

- choy! Linh mà lị! - thôi chị hai! nổ quá! Nhi lên tiếng

- hứ! linh

- các cô thảo luận xong chưa? Duy từ đâu bay vào hỏi

- rồi! thương nói

- thế các cô mún thế nào? Khánh hỏi

- osin hay bẽ mặt? nam chêm vào

- anh tin là tôi cho anh đo đất ngay bây giờ không? Im lặng chút coi! Nhi quát nam
 - đồ bạo lực! quân nói
 - anh thix bạo lực hem? Tôi cho anh thưởng thức ngay! Linh bẻ tay rôm rốp
 - thôi! Các cô chọn cái nào? Khánh lên tiếng!
 - không chọn cái nào cả! nhi nói
 - là sao? Ý các cô là gì? Duy hỏi
 - tụi tôi hem mún làm osin cho các anh! được chưa? Thương nói
 - vậy thì các cô cứ yên tâm! Ngày mai trang nhất tờ báo nổi tiếng nhất sẽ nói về các cô đấy! khánh nói
 - oh! Tôi không nghĩ vậy đâu? Nhi nói
 - vậy là sao? Nam hỏi
 - tôi có tin hấp dẫn hơn cái tin đó đấy! thương nói
 - cô nói gì thì nói thẳng ra lun đi! cứ úp úp mở mở thế ai mà hiểu được! duy gắt lên
 - thế này! Ngày mai trang nhất tờ báo nổi tiếng nhất sẽ là:... linh nói lấp lửng tập đoàn nhà họ trần, họ dương và họ đoàn sẽ tuyên bố phá sản!
 - HẢ. ??? CÔ NÓI CÁI GÌ? cả 4 người cùng hét lên
 - Các anh có vấn đề về tai à? Nói thế mà cũng không nghe! Nhi nói! Nói lại nhé: TẬP ĐOÀN NHÀ HỌ DƯƠNG, HỌ TRẦN VÀ HỌ ĐOÀN...
 - TUYÊN BỐ... thương típ lời
 - PHÁ SẢN! linh nói nhẹ nhàng như không! Thế nào? Nếu các anh dám đưa tin lên thì
 - Các cô dám ko? Quân lên tiếng nhưng mồ hôi mẹ mồ hôi con đang chảy rần rần trong người
 - Có chuyện gì tôi lại không dám cơ chứ! Nhi nghinh mặt
 - Cô duy lấp bắp
 - Sao cháu? Linh lên tiếng
 - thế nào các anh còn dám đưa tin nữa không? Thương hắt mặt về phía khánh
 - coi như bọn tôi nhường các cô lần này! lần sau thì các cô đừng hòng mà thắng được nha! Khánh nói
 - hừ! chảnh quá! Có bao giờ thắng được đâu mà nói! Linh thêm vào
 - côcô! Duy nói
 - sao! tức không chịu nổi nên lấp bắp lun hả? nhi nói
 - ai thêm cơ chứ! Quân tử trả thù mười năm chưa muộn! nam thêm vào
 - oh! zậy à! Nhưng các anh có phải là quân tử đâu mà nói! Linh bon chen
 - thế nào? Chúng tôi đã nói rồi: đụng vào chúng tôi thì các người chết chak! lần sau nhớ đừng gây sự với chúng tôi nữa không thì hậu quả thế nào các anh tự bik! Thương nói
 - thui! Pp mấy nhok nhé! tụi chị đi đây! Linh nói và đẩy 2 người chị của mình đi!
 - Pp! nhi nói thêm và đi thẳng
- Trên sân thượng bị گیر là 4 khuôn mặt hằm hằm của 4 chàng trai:
- sao cậu nói là mấy đứa đó sẽ chịu phục tùng chúng ta cơ chứ! Duy hằm hằm
 - ai biết đâu bọn họ lại chơi chiêu sock như vậy chứ! Đúng là không thể nào xem thường bọn họ được!

- and chap 7!

8. Chương 8 : Halloween Và Định Mệnh

Thương, linh, nhi lết về nhà sau một hồi đi mua sắm để chuẩn bị cho ngày Halloween, cả bọn đi mua sắm mà gần như hết cả khu mua sắm, tay đứa nào cũng cầm hơn chục cái túi và 1 xe chất đầy những món bọn nó đã mua. Sau khi về đến nhà thương lên tiếng:

- phù mệt thật!!
- uhm! mệt mún chết lun những cũng vợ được kha khá! Em thế nào linh? Nhi lên tiếng
- em chẳng mệt gì hết! thấy vui là đằng khác! Oa! Nhiu đồ kut3 quá! Thích quá! chị thương ơi! bữa nào đi típ nha! thế rồi cô nàng cứ suýt xa, khen mấy bộ đồ còn 2 bà chị chỉ biết lắc đầu và cười!
- ôi! chị chẳng mún đi 1 chút nào cả! chán lắm! thương than thở!
- ừ! ở nhà còn sướng hơn! Mà tại ai mà mình phải đi nhỉ? Nhi liếc thương
- ờ thì dichơ vui chứ ở nhà chán chết! thương cười cầu hoà
- thôi! Các chị không thấy đói ak? Linh hỏi. định cãi nhau trừ cơm ak?
- Làm gì có! Cả hai đồng thanh
- Thôi! Lại đây ăn đi! Em đói sắp chết rùi nè!
- Uhm!

Nói rồi cả 3 cô lao tới bàn ăn với vận tốc của ánh sáng, thi nhau tranh giành và giựt đồ ăn như kon nít vậy! ăn xong thì phòng ai người đó về và mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng của mình.

Sáng hôm sau, tiếng hét của thương được vãn hết công suất để gọi hai đứa em ngủ như heo của mình dậy:

- HAI ĐỨA KIA! DẬY MAU! 10H SÁNG RỒI!
 - Chị thương làm gì mới sáng sớm chị đã hét ầm lên vậy? linh bước xuống với vẻ ngái ngủ
 - ồn chết đi được! nhi đi xuống và nói
 - không làm vậy thì bây giờ 2 đứa có xuống đây không hả? thương cao giọng! vệ sinh cá nhân đi rồi xuống ăn sáng, chị nấu hết rùi đấy!
 - iu chị thương nhất !
- nói rồi 2 đứa phóng như bay vào toilet, ít phút sau lại bay ra chỗ bàn ăn. cả 3 chị em ăn uống, trò chuyện, đùa nghịch vui vẻ mà không biết rằng ở cách đó không xa có hai người kon gái đang bày mưu tính kế hại họ. không ai khác đó chính là phương và ly:
- cô có cách nào để bọn chúng không phải là người nổi nhất đêm nay không? Phương hỏi ly
 - không biết! để suy nghĩ đã! Nhưng sao cô lại ghét bọn họ thế? Ly hỏi lại
 - tôi không ghét tất cả bọn họ, chỉ ghét kon nhỏ linh, nó dám đụng tới duy coi như đụng tới tôi! Mà cô biết đấy những người mà đụng đến tôi không chóng thì chày cũng chết! phương nói về mặt thần nhiên như không! Cô nghĩ ra cách chưa? - Chưa nhưng mà xem ra nhỏ đó không dễ chơi đâu! Ly nói tỏ vẻ rụt rè
 - Xì! biết ba cái võ vớ vẩn mà thôi không có gì nghiêm trọng đâu! Phương nói và tỏ vẻ khinh địch
 - Hay là chúng ta làm thế này..... thế nào được không? Ly hỏi
 - Okie! Sao cũng được nhớ là với bọn họ thì không cần nương tay! Phương nói. Thôi tôi về đây! chuẩn bị mọi việc cho tốt đừng có sơ hở gì đấy! tạm biệt, tôi chờ tin vui của cô
 - được! cô cứ chờ tôi sẽ không làm cô thất vọng đâu!
 - nhớ lấy câu nói này của cô! Phương nói và đi thẳng, ly đi vào nhà và lên phòng, cô em gái ly bước vào.
 - chị ơi! Em nói chuyện với chị 1 chút được chứ! Vy(tên của em gái ly) rụt rè nói

- uhm! Có chuyện gì hem? Ly nói
- tại sao chị lại chơi với chị phương? Em có cảm giác như chị phương không phải là người tốt
- cô ấy không phải là người tốt thì chị mà bây giờ đã trở thành người thiên cổ rồi đấy! ly nói lại với về giận dữ
- em biết là chị rất biết ơn chị ấy nhưng tại sao chị lại phải vì chị ấy mà làm việc xấu? vy vẫn không buông tha ly
- chỉ vì tao muốn trả ơn cô ấy thôi! Ly nói, vẻ mặt đã dịu lại sau cơn giận dữ
- trả ơn ư? Em thấy chị làm như vậy không phải là trả ơn mà là giúp chị ấy trở thành người xấu thì có! với lại tất cả những việc chị làm chị có nghĩ rằng mẹ ở dưới suối vàng sẽ rất buồn khi chị làm như vậy không? Vy nói
- thôi đủ rồi! tao không cần mạy dạy khôn tao. Tao tự biết phải làm gì, còn bây giờ thì biến ra khỏi phòng tao ngay!

Ly quát lên và đuổi vy ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại với vẻ giận dữ. vy bước ra ngoài thở dài và nghĩ thầm: “chị đã thay đổi rồi! mẹ ơi! Con phải làm sao với chị đây?”.

Ly cũng không khác gì vy, cô ngồi trong phòng và suy nghĩ về những điều vy nói cô lẩm bẩm:

- vậy những việc mình làm đúng hay sai? Mẹ ơi con phải làm gì bây giờ?

Suy nghĩ một lúc thấy nản nên cô hem suy nghĩ nữa. cô lấy điện thoại ra và gọi cho ai đó:

- alo! Chiều nay có việc mà đi với tao nhé! Kêu thêm mấy đứa nữa
- có chuyện gì vậy? người đó hỏi lại
- thì có việc mới kêu may chứ! Chiều nay, đợi tao chỗ cổng trường nhé! Gặp rồi tao nói
- ừ!
- Pp
- Pp

Ly cúp máy và bật máy tính lên chat.

ly và phương sẽ làm gì thương, trúc, linh? người mà ly gọi điện là ai? chuyện gì sẽ xảy ra?

Còn về phần thương, linh, nhi thì đang hì hục chuẩn bị cho buổi lễ hội và đang tranh cãi với nhau nên mặc cái gì, không ai biết hoá trang thành nhân vật nào cả! chán. Tranh cãi một hồi linh đưa ra ý kiến:

- thôi! bốc thăm để chọn cho nhanh đi! Lâu quá
- uhm! Ukie! Nói rồi nhi lấy 1 tờ giấy, xé tờ giấy nhỏ ra và hì hoáy viết.
- nè! Hôm đó là Halloween nên phải hoá trang thành ma đấy! không được làm công chúa hay gì đâu nhé! Thương nói thêm vào khi thấy nhi ghi
- biết rồi! khổ lắm nói mãi! Nhi nói và tiếp tục ghi! Xong! Bây giờ bốc thăm thôi!
- Nào! Bốc thôi! Nói rồi linh xắn đến và bốc 1 lá thăm, cả thương và nhi cũng nhào tới bốc thăm.
- Em đếm từ 1 đến 3 thì tất cả cùng mở ra nhé! Linh nói
- Uhm! Bắt đầu đi
- 1.2.3 MỞ! linh hét lên và cả ba vội vàng mở lá thăm của mình ra! Oa! Phù thủy
- Ma cà rồng! thương nói
- Hả? bá tước Dracula! Nhi la lên

- hahaha! Hai chị phải giả trai rồi! linh vừa nói vừa cười
- ai nói! Chị có thể hoá trang thành nữ ma cà rồng chỉ có nhi phải giả trai thôi! Thương nói
- chán! Hay bốc thăm lại đi!
- Không! Hai người còn lại la lên
- Haizzzz! Đành phải chịu vậy! nhi thở dài
- ÁÁÁÁÁ! Linh hét lên! Chờy ơi! 5h chiều rồi! 7h là bữa tiệc bắt đầu! chúng ta phải nhanh lên thôi!
- Nhanh lên! Tự hoá trang đấy nhé! 6h30' gặp nhau ở phòng khách nhé! Thương nói và bay về phòng mình. Nhi và linh cũng bắt đầu cuộc chạy đua với thời gian.

Đúng 6h30' cả ba chị em cùng đi xuống dưới phòng khách. thương lạnh lùng trong bộ váy đen tới đầu gối, bên ngoài khoác thêm 1 chiếc áo ngắn ngang eo, tay áo dài. Trông cô lạnh lùng nhưng không kém phần đáng yêu, 2 chiếc răng nanh chỉ cần mở miệng ra là thấy, khuôn mặt được che bớt một phần vì chiếc mặt nạ.

nhi thì mặc 1 bộ lê đen, bên ngoài khoác 1 tấm áo choàng đen, mái tóc ngang được cột lên trong rất cá tính, một dracula thể kỷ 21. giống như thương, nhi cũng đeo mặt nạ.

người bước xuống phòng khách cuối cùng là linh: cô tinh nghịch trong bộ váy đen dài tới đầu gối. cô mang một đôi boots đen, trên đầu đội 1 chiếc mũ đen, có chóp nhọn và dài như các phù thủy thời xưa. Giống như hai chị, linh cũng đeo mặt nạ.

- nè! Em định giết hết bọn con trai ở lễ hội à? Nhi lên tiếng khi nhìn thấy linh
- chị thương cũng vậy chứ bộ! linh phụng phịu giận dỗi
- thôi! Đi thôi! Không là muộn đấy! thương lên tiếng.

2 chị em dừng cuộc đấu khẩu và ngoan ngoãn đi theo thương. Khi đã yên vị trên xe, linh hỏi nhi: - chị định làm con trai luôn à?

- ai nói! Tình thế bắt buộc chứ bộ! nhi nói
- im lặng đi! Hai đứa không cãi nhau là không chịu được hả? thương nói
- vâng! Nhi và linh trả lời

cách đó không xa trong 1 quán nước nhỏ gần trường có 1 đám người đang nói chuyện:

- có chuyện gì mà mày kêu tao vậy lỵ? Giọng 1 đứa con trai vang lên- lâm định cường: đại ka của 1 nhóm giang hồ và là bạn của lỵ
- tao muốn bọn mày xử cho tao một vài đứa! lỵ nói
- bọn nào cả gan đụng đến lỵ thế? Tao tưởng đứa nào đụng đến mày thì đứa đó tan xác trước mà! Có bao giờ mày nhờ tụi tao xử ai đâu! Cường nói
- không! Lần này khác! Bọn nó đều biết võ và có ba đứa! lỵ nói
- trai hay gái? Khi nào xử?
- ngay bây giờ! Bọn mày đi theo tao! Ba đứa con gái! Lỵ nói và khuấy khuấy lỵ nước
- cái gì? Hahahaha? Tao có nghe nhầm không đó lỵ? Mày nhờ tao xử lí 3 con nhỏ? Tên cường mỉm cười khinh miệt
- đừng vội đắc chí! Bọn nó không phải loại thường đâu! Đi theo tao.

Nói rồi lỵ dẫn cả bọn đi ra đường, lỵ thấy xe của người mà nó mún xử đã đến:

- bọn mày chặn cái xe đó lại cho tao! Lỵ chỉ vào chiếc xe. Cường liếc mắt với mấy thằng đàn em và 1 số đứa bay ra chặn chiếc xe lại

- các người làm cái quái gì thế hả? linh từ trong xe nói ra
- à! Chỉ mún nói chuyện với mấy em chút thôi! Tên cường từ đâu bay tới, ly thì đã đi ra chỗ khác để coi tụi kia xử lí như thế nào!
- Các người có đủ tư cách nói chuyện với chúng tôi không? Thương nói
- Cô em nói hay lắm! 1 tên khác nói! Chúng tôi muốn nói chuyện, các người xuống xe đi. Nếu không thì đừng trách, chúng tôi không nể con gái đâu.
- Không nể thì làm được gì? Linh bước xuống xe và nói
- Wow! Cô em xinh lắm! sao lại không bỏ mặt nạ ra! Một tên nói và bước gần tới linh. Păng. Tên đó lãnh trọn 1 cú đá của linh và bay ra xa 1m.
- Còn tên nào muốn chết nữa không? Linh hỏi
- Đá hay lắm! tôi cũng mún thử! Tên cường bước ra và nói!
- Linh vừa nhìn thấy mặt tên cường thì mỉm cười nhưng chỉ là 1 cái nhếch môi, cô nói:
- thế các người không muốn nhìn mặt ta nữa ak?
- Thế cô em định bỏ mặt nạ ra ak? 1 tên đàn em loì chơi
- Ta không muốn kẻ thất bại dưới tay ta lại không biết mặt của người làm cho nó thất bại! linh nói và từ từ gỡ bỏ mặt nạ
- Hừ! cô em ăn nói ngang tàng thật... chị...ha.i. vừa nhìn thấy mặt linh, mặt tên cường từ hồng hào biến màu ngay lập tức: xanh lè! Hấn lấp bắp: chị...ha.i
- Sao? Bộ các người định đánh ta ak? Linh hỏi
- Không! Không! Em đâu dám ạ, em đâu bik đó là chị hai, em xin lỗi vì đã làm phiền chị! Mời chị lên xe. Cường nói và bước tới mở cửa xe, linh đeo lại mặt nạ và leo lên xe
- Chị hai đi từ từ ạ! Hấn nói và cúi chào linh, chiếc xe phóng đi. Cường nói và ra hiệu cho bọn đàn em ra về. cường thì đi tới chỗ ly đứng. vừa thấy bóng cường, ly quắc mắt hỏi:
- Tại sao lại để họ đi?
- Tao khuyên mày! Không nên đụng vào bọn họ đâu! Họ đánh nhau khét tiếng đấy! cường nói về mặt thoáng chút sợ hãi
- Mày sợ bọn họ ư? Ly cười mỉa mai
- Không phải sợ mà là rất sợ! mày không biết đấy thôi! Họ là đại ka ở trong sài gòn đấy! ai mà đụng vào họ thì 1 chết, 2 nằm bệnh viện dài dài! Tao đã một lần chạm chán với bọn họ. người mà vừa nãy xuống xe đấy! đã đánh tao nằm liệt giường gần 1 năm! Đáng sợ lắm! cường nói và tự cười. nhưng bọn họ cũng rất đẹp - Thôi đi cha! Hám gái vừa thôi! Tao đi đây! Tạm biệt
- Nói rồi ly bỏ đi! Còn về 3 cô gái thì phóng như bay đến trường, bước xuống xe thì họ đã thấy phương và trúc đứng đợi ở cổng trường. phương thấy đã muộn mà sao chưa thấy họ đến, cô mỉm cười vì nghĩ kế hoạch của ly đã thành công ai ngờ. vừa nghĩ xong điề đấy thì tiếng xe đỗ lại trước cổng trường. Thương, linh, nhi bước xuống xe, trúc chạy đến:
- sao mọi người đến muộn vậy?
- tại có 1 bọn điên chặn đầu xe lại và đòi xử lí bọn tui! Và bị bé linh cho 1 trận nhớ đời! nhi nói
- hehe! Chị nhi quá khen! Lin tự hào!
- Thôi! Mọi người vào nhanh kéo muộn! phương nói và kéo linh chạy vào hội trường, 3 người còn lại cũng chạy theo. Vào tới trước cửa hội trường, cánh cửa bật mở! 5 cô gái của chúng ta tuy đang trong những bộ trang phục khác người nhưng ai cũng cảm thấy họ như 5 nàng công chúa vậy và thắc mắc không biết họ là ai (đang đeo mặt nạ mù!).

4 chàng trai của chúng ta cũng bị ngất ngây lun. Bất ngờ tiếng ngạc xập xình nổi lên, khánh chạy đến trước mặt thương và mời cô nàng ra nhảy. duy chạy tới mời linh, quân mời phượng (cứ ngỡ là linh), nam thì mời cô nàng dracula thế kỉ 21 nhảy. mỗi người theo đuổi một ý nghĩ khác nhau nhưng đều có 1 thắc mắc chung! Không biết người đang nhày cạnh mình là ai??

Nhảy đã, họ tới bàn ăn và chọn món ăn. Thương chọn món và đi ra ngoài ban công, khánh thấy thế nên đi theo. Do không biết có người đi theo mình nên thương bỏ chiếc mặt nạ ra. Khánh nhìn thấy, trái tim khẽ đập, bất giác cậu nhớ lại cô bé ngày xưa. Thương cũng vậy, cô rất rất nhớ bi, cô khẽ cười khi nhớ đến những kỉ niệm của cô và bi. Khánh nhìn thấy nụ cười và trái tim cậu đập càng nhanh hơn nữa, khánh khẽ lên tiếng:

- cô mà cũng biết cười ư?

Giật mình vì tiếng nói, thương hoảng hồn quay lại và nhìn thấy khánh, cô ngạc nhiên:

- sao anh lại ở đây?

- Sao tôi không ở đây được chứ? Khánh hỏi và bước tới gần thương

- Ở thương không biết trả lời sao cả, cô im lặng

- Tại sao cô lại ít cười vậy? cô cười đẹp lắm đấy! khánh nói như thấy mình hổ nên cúi đầu xuống nếu để ý kĩ thì sẽ thấy hai tai khánh đang đỏ bừng

- Tôi kể cho anh nghe 1 câu chuyện nhé! Ngày xưa ngày xưa à không ngày nấy ngày nay chứ, có 1 cô bé đứng chờ mẹ dưới 1 cơn mưa, cô buồn vì tất cả bạn bè và cô giáo đều bỏ về hết, mẹ cô thì không thấy tới đón! Như hiểu được tâm trạng của cô bé ông trời đã mang 1 cậu bé đến. cứ như vậy, càng ngày cậu bé và cô bé càng thân với nhau. Ít lâu sau vì phải cùng gia đình ra nước ngoài nên cô bé và cậu bé phải chia tay, trước khi đi cô bé đã hứa với cậu bé là sẽ không cười với bất kì tên con trai nào ngoài cậu bé. Sao anh thấy truyện tôi kể hay không?

Khánh thì cứ há hốc mồm qua từng lời kể của thương. Chẳng lẽ thương chính là pé na, là người mà cậu đi tìm suốt bao nhiêu năm nay, cậu khẽ gọi:

- pé na~

- cái gì? Như không thể tin vào tai mình, thương ngạc nhiên đến tột độ, cái tên đo chỉ có gia đình và cậu ấy biết được thôi! Chẳng lẽ khánh là bi

- pé na~ pé na hem nhớ bi hả? khánh hỏi

- anhanh là bi ư? Thương vẫn chưa hết ngạc nhiên, tự nhiên nước mắt cô chảy dài trên khuôn mặt. khánh thấy thế, bước đến, đưa tay lau những giọt nước mắt

- pé na bik hem? Bi đi tìm pé na khắp nơi nhưng không thấy! bi nhớ pé na lắm.

- bi.! Thương nói và vòng tay ôm lấy khánh, hơi ngạc nhiên 1 chút nhưng khánh cũng ôm thương. Khánh muốn được như vậy mãi mãi, cậu không muốn thả cô ấy ra, cậu sợ sẽ mất cô ấy như 12 năm về trước. khánh nhẹ nhàng vuốt tóc thương, hôn nhẹ lên mái tóc thương. Họ cứ như vậy, đắm chìm trong hạnh phúc mà không biết có 7 con người nhiều chuyện đang theo dõi và khúc khích cười. khánh buông thương ra và nói:

- pé na~ bi có 1 chuyện muốn nói với pé na lâu rồi! bi.

- Sao vậy bi? Thương thắc mắc không biết chuyện gì

- Bi bi thích pé na! làm bạn gái bi nhé

Thương không nói gì cúi mặt xuống và e lệ gật đầu, thật ra cô cũng rất yêu bi. Khánh nhảy lên sung sướng, cậu như muốn thông báo với cả thế giới rằng: pé na là bạn gái của cậu! cậu đưa tay nâng đầu thương lên nhìn mình và khẽ đặt vào đôi môi của thương 1 nụ hôn ngọt ngào.

9. Chương 9 : Gán Ghép

- yeah! cuối cùng thì chị thương cũng đã tìm được người đó rồi! linh la lên nhưng rất khẽ nếu không 2 người kia nghe thấy thì chết.

- Uhm! May là chị thương đã tìm lại được người đó! Nhi nói

- Thôi! Chúng ta ra chỗ khác đi, đừng để 2 người kia nhìn thấy! trức lên tiếng

- Ukie!

Thế là cả bọn, 7 đứa kéo nhau vào trong, quân kéo tay linh đi nhưng vì không biết ai là linh nên kéo nhầm tay phương:

- linh ra đây! Mình nói cái này! Quân nói khi đã kéo phương ra

- đau! Ông nhầm người rồi! tôi là phương mà!

- Oái! Sorry, tui nhầm! thế ai là linh vậy? quân hỏi lại

- Cô phù thủy kia chứ ai! Phương đưa tay chỉ linh

- À! Cảm ơn nhé! Quân mỉm cười với phương rồi bỏ đi, phương thoáng đỏ mặt vì nụ cười của quân rất chi là kut3 nhưng 1 giây sau đã tự trấn tĩnh lại: “ không được phương! Mà thích duy cơ mà! Sao lại để ý đến quân! Mà hình như quân thích linh thì phải! mà hình như con ly lại làm hỏng việc rồi! con nhỏ này! Đợi đấy!” phương nghĩ và 1 lúc sau lại ngoe quẩy bước vào.

Tiệc nào mà chẳng phải tàn, buổi tiệc halloween kết thúc, thương, linh, nhi ra về, trước khi về, thương với khánh còn rất rất luyến tiếc nhau nhưng đành phải hẹn khi khác. Ra tới xe, linh giành cầm lái, nhi la lên:

- thôi! Thôi cho chị xin đi linh, em mà lái thì bọn chị vào bệnh viện hết! em không thương chị thì cũng phải thương chị thương với chứ! Chị ấy đang yêu thì sao mà vào bệnh viện được. như biết mình bị hổ nhi im bắt

- nè! Nhi! Em vừa nói cái gì? Thương quát

- emem. Nhi nhìn sang linh với vẻ cầu cứu

- thôi! Em buồn ngủ lắm rồi! hai chị mà không lên xe thì tự đi mà đón taxi về nhá! Pp! linh nói và gỡ mặt nạ ra! Xui xẻo cho linh, lúc đó duy đi ngang thì và tất nhiên trái tim duy khẽ đập lổ 1 nhịp (đương nhiên ỳ! Linh xinh thế kia mà!). nam thấy duy đang đi tự nhiên đứng lại với vẻ thất thần liền bay ra đập vào vai duy 1 cái đau điếng:

- nè! Làm gì như người mất hồn thế hả?

- không... không có gì! Chúng ta về thôi! Nói rồi duy rảo bước nhanh, nam thì vẫn thấy thằng bạn mình hôm nay là lạ, nam quay sang hướng mà duy vừa nhìn thì thấy linh, nam mỉm cười, anh hiểu ra tất cả.

- haha! Thằng này! Trúng tiếng sét ái tình rồi! thần cupid thật vĩ đại! nam tự nói với mình rồi rảo bước đi theo duy

bên kia thì 3 chị em đã elo lên xe và người cầm lái không ai khác chính là linh:

- bám cho chắc vào đấy! hai chị thân iêu! Linh nói và chuẩn bị... phóng. Vèo! Chiếc xe lao đi như tên bắn làm 1 chiếc xe đang chạy phía trước giật mình khi bình tĩnh lại thì chiếc xe kia đã mất hút ỳ!

Kitttttttttttttttttt! Chiếc xe dừng lại trước 1 toà biệt thự xinh xắn:

- tới nhà rồi đấy hai chị! Linh mở cửa và bước xuống xe rồi phóng như bay vào phòng vì cô nàng đang rất buồn ngủ mà! Nhi lên phòng, thương đi cất xe rồi cũng lên phòng luôn! Cô lấy điện thoại ra và bắt đầu:

- hi! Bi ngủ chưa?

- Chưa! Đang nhớ pé na nè! Huhu bắt đèn đi

- Bắt đèn ???

- Tại vì nhớ pé na quá nên hem ngủ được! kakaka
 - Choy! À! Từ nay đừng gọi là pé na với bi nữa nhé!
 - Tại sao ???
 - Lớn òy! Gọi tên nhé!
 - Không! Anh em đi!
 - Never! Đàng hoàng đi! Giận đấy!
 - Thôi! Honey đi ngủ đi! Muộn òy!
 - Ê! Ai là honey của khánh thế?
 - Oh! Không honey thì bx nhé?
 - Đáng ghét! Thôi đi ngủ đi!
 - Gọi ox đi!
 - Uhm! Ox đi ngủ đi!
 - Bx ngủ ngon nhé! Iu bx nhìu
 - Uhm! Bx cũng iu ox nhiều! sáng mai gặp nhé!
 - Uhm! Pp bx
 - Pp ox! Xong xuôi mọi việc, thương bỏ điện thoại xuống giường và đi tắm, cô cảm thấy hôm nay là ngày vui nhất đời cô nhưng thương đâu biết rằng những ngày sắp tới sẽ là những ngày không được yên bình cho lắm, nói thẳng ra là sóng gió sắp bắt đầu! không biết họ có vượt qua được không?
- Sáng hôm sau, ba cô nàng tỉnh dậy và đi học bình thường. linh bước vào lớp với tinh thần ngái ngủ, mắt nhắm mắt mở và thế là rằm:
- ui da! Đau quá! Hic! đừng có nói là ngày nào đi học mình cũng đều va vào người khác hết nha! Xui quá! Linh than thở
 - cô mà xui cái gì, người đụng vào cô thì mới gọi là xui tận mạng đấy! người lạ nói
- nghe giọng nói quen quen, linh ngẩng đầu lên nhìn và thấy duy đang nhìn nó.
- chán! Sao đụng ai không đụng lại đi đụng sao chối cơ chứ! Haizz mà xui thật rồi linh ơi! Linh tự nói với mình và đứng dậy
 - nè! Cô đụng vào tôi không chịu xin lỗi mà còn cãi bướng hả? duy nói.
 - thôi! Cãi nhau với anh xui lắm! nói rồi linh bỏ đi để mình duy đứng đó
 - hừ! đồ con heo! Không chịu xin lỗi người ta gì cả! duy nói và cũng bỏ đi về lớp.
- khỏi nói chắc ai cũng biết, thương và khánh cứ tíu tít với nhau suốt buổi làm cả lớp ngạc nhiên. cả 2 đều là người lạnh lùng, ít nói và ghét nhau thấy ghê! thế mà bây giờ có bom nổ ngoài sân trường họ cũng chẳng quan tâm. chỉ quan tâm đến người trước mặt thôi. Linh và quân ngồi trong lớp thì cứ ngồi cãi nhau ỏm tỏi:
- nè! Sao cô đá tui? Quân
 - lẽ chân thôi mà!
 - Nhìn mặt cô lẽ mới lạ đó! cố ý thì nhận đi cho rồi!
 - Nè! Tui đã nói là không cố ý mà! Sao anh nhiều chuyện thế hả? linh quát lên
 - Tôi không tin! Quân cũng quát lên
 - QUÂN, LINH ĐÂY LÀ CÁI CHỖ HAY SAO MÀ CÁC EM QUÁT LÊN THẾ HẢ? bà cô la sát quay xuống

- Em xin lỗi cô! cả 2 đứa cùng nói

- Nè! Sao anh bắt chước tôi? Linh

- Cô bắt chước tôi thì có! Quân ngang bướng cãi lại

- IM! Hai em được lắm! dám gây ồn trong lớp học! tôi phạt các em cuối giờ ở lại trực lớp thật sạch rồi mới được về! nghe rõ chưa?

- Vâng! cả 2 đứa ồ ồ đáp

- ngồi xuống đi! Nói rồi bà cô quay lên bảng giảng típ. Anh quân chị linh thì ngồi đầu mắt với nhau.

RENG! Chuông kêu báo hiệu đến giờ ra về! cả trường ra về hết chỉ còn linh và quân đang hí hục dọn dẹp lớp:

- đồ chết dẫm! tại cậu mà tôi phải quét lớp đây này! Linh lên tiếng và không quên gửi tặng quân 1 cái liếc xéo

- nè! Tại ai vậy hả? chứ không phải đang nói bình thường, cô la lên làm gì? Quân cũng không vừa

- cậucậu

- làm sao? Hết cãi nổi rồi hả? mọi ngày cô nhieu chuyện lắm cơ mà! Quân vẫn tiếp tục ngang

- nè! Tôi nhện cậu thì cậu được nước làm tới hả? không phải tôi đã nói là không có ý mà cậu cứ nói tôi có ý! Bây giờ là lỗi tại ai hả? linh làm 1 tròng

- côcô

- sao? Lấp bắp rồi hả? linh

- hai em không lo dọn dẹp! đứng đó còn đầu khẩu nữa hả? dọn nhanh lên! Bà cô hiện ra quát

- dạ! hai người cùng đồng thanh và cắm cúi làm việc.

về phần thương, nhi thì đã nghe phương nói linh bị phạt quét dọn lớp nên hai người đã về trước! trước khi ra về! thương và khánh vẫn dính lấy nhau, nếu không có nam và nhi kéo hai người ra chắc họ khỏi về nhà luôn! Khánh còn luyến tiếc:

- pp bx nhé! Hic! Thằng bạn chết tiệt! vừa tạm biệt thương, khánh vừa ***** thăm nam.

- Uhm! Pp ox nhé! Hẹn ngày mai gặp lại

- Uhm! Pp

Chưa kịp để thương nói câu nào, nhi đã kéo tuột thương vào trong xe, nhi sợ thương và khánh cứ pp nhau thì đến sáng mai cũng chưa xong. Nhi lái xe về nhà.

Linh và quân vẫn tiếp tục dọn dẹp, 1 lúc sau.

- yeah! Cuối cùng cũng đã xong, về thôi! Linh nói và xách cặp chạy như bay ra khỏi phòng học để 1 mình quân đứng đó.

Linh chạy xuống tới cổng trường thì thấy đói, linh quyết định sẽ đi tìm 1 cái quán nào để ăn! Linh đói lắm rồi, cô bước đi trên đường.

- A! thấy rồi! linh nói và bước đến 1 cửa hàng sang trọng, cô đẩy cửa bước vào trong thì tự nhiên có ai đó ngáng chân cô làm cô suýt té! Bực mình đang đói làm linh không tự chủ được bản thân. 1 anh phục vụ đang bê 1 ly nước hoa quả tới cho khách, đi ngang qua chỗ linh và người vừa gạt chân linh. Linh cầm lấy quay ly nước và. Áo! Ly nước đổ ướt hết người đó:

- MÀY LÀM CÁI GÌ THẾ HẢ? ly quất lên (người ngáng chân linh là ly)

- Ai mướn cô ngáng chân tui! Linh nhún vai ngây thơ - TAO NGÁNG CHÂN MÀY HỒI NÀO? LÀ KON NHỎ KIA NGHE CHƯA? Ly đưa tay chỉ vào 1 con nhỏ đi cạnh mình (chỉ đại để tìm có bắt nạt người khác).

- Oh! Vậy thì xin lỗi cô nhé! Tôi không biết
- Mà nói nghe hay nhỉ? Đổ nước vào người người khác rồi xin lỗi là xong à? Ly ngang ngược
- Nè! Tôi xin lỗi là may cho cô lắm rồi đấy! mà cô biết hai từ “ văn hoá” ghi thế nào không? Nhìn cô thì tôi biết cô không biết ghi! Tôi lịch sự nói chuyện với cô mà cô lại dùng những từ ngữ hết sức thiếu văn hoá để nói chuyện với tôi! Linh chơi 1 tràng.
- Nói chuyện với người đổ nước vào người khác khi chưa rõ thực hư thì cần gì phải lịch sự! ly cũng không vừa
- Uhm! Vậy chắc tôi chẳng cần lịch sự với cô đâu nhỉ? Linh nheo nheo mắt hỏi
- Chẳng cần dài dòng với cô ta làm gì! Cho ả 1 trận đi chị ly! 1 cô gái đứng cạnh ly và nói
- Linh chẳng nói chẳng rằng bước tới cạnh cô gái vừa nói và cho ả 1 tát và hình như tất cả mọi người ở trong nhà hàng đều quay lại nhìn bọn nó.
- đây là hậu quả cho những người dám ngáng chân tôi mà còn không biết lỗi. linh nói
- mà mà là cái thá gì mà dám tát tao hả? con nhỏ đó nhảy dựng lên
- chị ly! Chị phải đòi lại công bằng cho bọn em đi! Nó dám tát mỹ kia. 1 nhỏ khác lên tiếng
- cô mún gì? Đổ nước vào người tao, dám tát đàn em của tao! Mà tới số rồi đấy! ly lên tiếng và giơ tay định tát linh, linh vẫn hiên ngang đưa mặt lên vì cô biết chẳng nếu ly dám tát nó thì ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ly. Cánh tay ly bất chợt bị nắm lại bởi 1 cánh tay khác, người đó chính là... Quân.
- Huh! Sao cậu lại ở đây? Linh hỏi khi nhìn thấy quân
- Anh là ai? Tại sao lại xen vào việc của chúng tôi? Ly hỏi và giựt tay khi khỏi tay quân
- Cô không được đụng đến cô ấy! quân gần giọng
- Anh là ai mà dám ra lệnh cho tôi?
- Tôi! Tôi là bạn trai của cô ấy! quân nói
- Sao? Anh còn chưa trả lời tôi! Đây là việc riêng của tôi và nó- chỉ tay về phía linh, không liên quan gì tới anh cả? anh là cái gì mà dám xen vào.
- Tôi. Tôi tôi là bạn trai của cô ấy! quân nói
- WHAT? Linh hét lên, quân bay tới bịt miệng linh lại mặc cho linh giãy giụa
- Tôi là bạn trai của cô ấy vậy tôi được xen vào việc này chứ? Quân hỏi?
- Ly nở 1 cười nửa miệng, cô đã nghĩ ra 1 kế hoạch hay cho phương, cô nhìn về phía linh:
- mà có người bạn trai tốt đấy! tạm tha ày! Đi thôi chị em.
- Nói rồi ly kéo đàn em của mình bỏ đi, quân bỏ tay ra khỏi miệng linh, còn linh thì đang nhìn quân với ánh mắt rực lửa. bỗng nhiên quân thấy lạnh lạnh sống lưng nên quay lại thì thấy linh đang nhìn mình, quân run:
- làm gì mà cô nhìn tôi ghê thế?
- TÔI GHÉT ANH! Nói rồi linh đuổi theo quân. 1 lúc sau cuộc đuổi bắt, linh đã bắt được quân và bắt đầu đánh.
- Tên mất nết! dám nhận là bạn trai chị nè! Binhbinhbóp bóp (âm thanh quân bị đánh)
- Đau! Cô thôi đi! Quân gất lên
- Ai biểu lỗi tại anh chứ có phải tại tôi đâu! Anh chán sống rồi hay sao mà dám nhận vợ hả? linh giơ nắm đấm
- Tại tôi không biết nói gì cả! nên nói đại thôi! Cô ác quá! Tôi mà không cứu thì cô chết chắc rồi.

- Ai chết? tụi nó chết thì có! Tôi về đây! Đừng có bám theo tôi? Linh nói và xách cặp đi về.
 - Cô phải đưa tôi về vì dám đánh tôi làm tôi không lái xe được. quân nói và đưa chìa khoá xe cho linh.
 - Anh không đùa đấy chứ? Linh mỉm cười nham hiểm
 - Không! Chở tôi về nhanh lên! Quân nói và bước về phía đang đỗ xe.
 - Nhà anh ở đâu? Linh hỏi khi đã leo lên xe
 - Biệt thự số 9, đường... - Okie! Thắt dây an toàn vào và đừng có khóc đấy nhé! Linh nói và bắt đầu lái. Linh lái với tốc độ cực nhanh làm quân thấy chóng mặt, quân bám chắc vào thành ghế nếu không thì chết rồi!
 - Hahaha! Anh sợ ak? Linh lên tiếng khi vẫn lái với tốc độ đó
 - Cô làm ơn tập trung lái đi, tôi. Tôi chưa muốn chết đâu. Quân nói
 - Kaka! Anh yên tâm. Không chết được đâu! Cùng lắm là vào nhfa xác thôi.
- Kitttttttttttttttttttttttttttttt! Tiếng xe dừng lại trước biệt thự số 9, một căn biệt thự nguy nga, lộng lẫy cứ như 1 toà lâu đài vậy.
- tới nhà anh rồi nhé! Tôi về đây! Linh nói và chuẩn bị phóng xe đi thì quân gọi lại:
 - ề! Xe tôi mà!
 - Đến giờ anh mới biết ak? Ngày mai tôi mang lên trường cho. Tạm biệt! ngủ ngon
 - Ngủ ngon! Quân nói với theo khi linh chạy xe đi. Người gì đâu mà lái xe khiếp nhưng cô ấy thật là thú vị. quân tự nói thầm với mình và đi vào nhà.

10. Chương 10 : Gán Ghép

Sáng hôm sau, quân đi học cùng xe với duy, thấy lạ vì có bao giờ quân đi xe cùng mình đâu, duy hỏi:

- nè! Xe em đâu?
 - Em cho bạn mượn rồi! sáng nay nó lái lên trường! quân nói và mở cửa ô tô bước xuống xe.
 - Em có chắc em muốn xuống xe ngay ở cổng không? Duy nói và nhìn quân đầy vẻ ái ngại
 - Không sao đâu! Anh đi cắt xe đi!
- Quân nói và bước vào cổng trường thì thấy đám fan của mình mất mũi tèm lem nước mặt, 1 đứa chạy tới bên quân và nói trong nước mắt:
- anh quân có thật như thế không? Huhuhuhu!
 - có chuyện gì vậy? sao mọi người lại? quân ngạc nhiên hỏi. bỗng từ đâu khánh, nam kéo quân ra khỏi đám fan đó và đưa quân đến 1 nơi vắng vẻ, quân hỏi:
 - có chuyện gì thế? Em không hiểu...
 - em đang cặp kè với con bé linh hả? khánh hỏi
 - huh? Anh nói cái gì vậy?
 - thôi mà nhok! Anh em với nhau mà không chịu khai báo gì hết! kì quá ak? Nam nói và ôm chầm lấy cổ quân
 - em, hai anh đang nói gì vậy? quân thắc mắc! trên đầu quân đang có 1 đồng dấu chấm hỏi
 - thật hay giả vờ vậy nhok? Nam ngạc nhiên nhìn quân.
 - Thật có chuyện gì vậy? mà sao lại có liên quan tới linh hả? quân gật đầu

- Thế không phải mày với linh đang cặp kè ak? Duy từ đâu bay vào, khuôn mặt thì rất rất tức giận.

- Êu duy, làm gì mà tức giận dữ vậy? nam khều duy

- Thì thì duy không biết phải nói sao nhưng từ khi biết chuyện quân và linh đang hẹn hò thì duy rất rất tức.

- Ak! tại nó là em tớ, đi hẹn họ với con gái lại không báo cáo gì hết nên hơi tức thôi! Duy nói để che lấp sự tức giận của mình. Nào khai mau! Em với con nhok đó hẹn hò được bao lâu rồi? duy nói và nhìn về phía quân

- STOP! từ nãy giờ mấy anh nói gì lạ vậy? em hẹn hò với ai? Quân hỏi

- Thì ra bảng tin của trường mà đọc. khánh lên tiếng

Chưa kịp nói dứt câu thì quân đã chạy biến đi, đến chỗ bảng tin trường thì quân thấy linh đang đứng đó với vẻ mặt sẵn sàng giết người. quân chạy lại tới và hỏi:

- ờ! Có chuyện gì vậy?

- ANH XEM ANH ĐÃ LÀM GÌ NÀY! Linh hét lên và đưa tay chỉ vào dòng chữ cùng những tấm hình trên bảng tin.

Trên bảng tin có dòng chữ: “ THÔNG BÁO: HOTBOY DƯƠNG ẮN QUÂN LỚP 10A1 ĐANG HẸN HÒ VỚI NGUYỄN TRẦN BẢO LINH LỚP 10A1.” Và bên cạnh dòng thông báo là những tấm hình chụp linh và quân ngày hôm qua.

- tại sao lại như vậy? quân nhìn linh và hỏi

- anh hỏi tôi, tôi biết hỏi ai? Trời ơi! Tôi mà biết ai làm chuyện này thì ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của nó! Linh vò đầu bứt tai

- haizzz! Đứa nào mà chơi ác thật! quân ngao ngán thở dài! Hèn gì sáng nay bọn kon gái khóc sụt sướt!

- tại ai vậy hả? ai biểu anh ăn nói vớ vẩn! tôi cho anh 1 ngày để dẹp hết tất cả những tin đồn đấy! nếu không thì đừng trách tôi ác! Linh nói rồi đi thẳng về lớp. trên đường đi đầy những lời nói về cô và quân:

- hic! Tại sao anh quân lại hẹn hò với kon nhỏ đó cơ chứ? 1 nhỏ nào đó nói khe khe

- ôi linh ơi! Tại sao em không phải là của anh? 1 tên kon trai nói

- nói khe thôi! Người ta là hoa đã có chủ rồi đấy! 1 đứa kon gái lên tiếng.

vân vân và vân vân những lời nói như vậy, máu dồn lên não, đầu bốc khói nghi ngút. Linh sẵn sàng giết bất cứ đứa nào dám nói nữa. bỗng có ai đập vai linh:

- nè! Làm gì mà thần thờ vậy? thì ra là phương

- không phải thần thờ mà sắp điên lên rồi đây! Bà có nghe bọn kia nói gì không? Tôi sắp điên lên rồi đây. linh gắt gỏng

- oh! Thế không phải bà với quân là 1 cặp ak? Phương hỏi, thực ra cô ta đã biết trước mọi chuyện rồi! bởi vì chuyện ở bảng tin là do cô ta làm ra mà, tất cả mọi chuyện đã được lý kể lại với cô ta và họ đã chuẩn bị 1 kế hoạch như thế đấy!

- hừ! có nói với bà cũng chẳng giải quyết được chuyện gì! Thôi bà về lớp đi! Tôi bùng đây! Chán quá! Ngửa tay mà không làm gì được! tạm biệt! tôi đi đây! Linh nói và đi thẳng.

phương nhìn theo và nở 1 nụ cười nửa miệng vẻ khinh bỉ bởi vì theo cô ta không ai hợp với duy ngoài cô cả. bỗng dưng phương thấy duy đang đi đến, cô liền đi đến trước mặt duy:

- hi! Chào anh!

- Uhm! Chào em! Em là duy thắc mắc

Hơi bất ngờ và tức giận vì duy không biết mình là ai nhưng phương lại tự nhủ thầm rằng trước sau gì anh ấy cũng biết mình thôi. mỉm cười, phương nói:

- em là hoàng nguyên tố phương! học lớp 10A1, bạn của bảo linh.
 - Ak! Anh biết em là ai rồi! cô bé hay đi với linh chứ gì? Duy mỉm cười, 1 nụ cười siêu kut3 làm phương ngây ra mấy giây.
 - Vâng! là em! Anh đang tìm gì vậy? phương hỏi
 - Huh! Sao em biết anh đang tìm gì đó? Duy hỏi
 - Ak! Em thấy anh ngó nghiêng khắp nơi nên đoán thế! Phương nói và mặt hơi hơi đỏ
 - Ak! Em là bạn của linh vậy em biết con heo đó đi đâu rồi ko? Duy hỏi
- tức giận vì duy đang hỏi tới linh nhưng phương kiềm chế được mình và nói:
- linh đi với quân rồi anh ạ! Phương nói
- về mặt duy sa sầm lại, anh lại cảm thấy bức mình khi nghe linh với quân, mau chóng lấy lại bình tĩnh, duy nói:
- ak! vậy thôi! tạm biệt em nhé! Anh đi đây! Duy nói và bước đi
 - tạm biệt! phương nói với thoe và thì thầm: “ anh là của em! Duy ạ! Không ai có thể cướp anh khỏi tay em cả! chờ đấy nhé! Anh yêu!”. Phương bước về lớp.

hic! Vì mệt và chán nên linh đi lòng vòng quanh trường cho đỡ chán. Bỗng cô nhìn thấy 1 căn phòng bỏ hoang phía sau phòng học, đang buồn ngủ nên linh tha hồ dùng nơi này mà ngủ. bù lại những giấc ngủ say mê bị chị thương quấy nhiễu! linh leo lên 1 miếng gỗ phẳng có vẻ gần giống như giường và bắt đầu ngủ.

về phần duy, khi nghe thấy linh đi với quân thì tức giận, không thèm đi tìm nữa. duy đi về căn phòng bỏ hoang phía sau trường – đây là nơi mà mỗi khi có chuyện buồn hay chuyện vui duy đều đến đây cả. kể cả quân, khánh, nam những người bạn thân cũng không biết được nơi này.

Duy vào căn phòng vì đang tức nên không nhận ra có người đang hiện diện trong đó. Duy ngồi xuống miếng gỗ, rất gần chỗ linh nằm nhưng duy vẫn không nhận ra (bó tay với ông này lun). Bỗng có tiếng chuông điện thoại vang lên. Là điện thoại của duy, duy bật máy và:

- alo! Ai đấy? - Nè! Đang ở đâu thế? Vào học rồi nè! Giọng nam vang lên
- À! Chán quá, mình cúp học rồi! duy nói với vẻ thản nhiên.
- Cậu đang ở đâu vậy? mình cũng mün cúp nè! Nam
- Thôi lo học đi ông! Sắp thi rồi đấy! Duy cười
- Thế sao cậu không học? nam hỏi
- À! Cậu quên mất rằng chỉ số IQ của mình rất cao ak? Duy nói với giọng tự mãn
- Thôi! Nổ vừa thôi! Bánh xác mình bây giờ! Oái! Bà la sát vào rồi, tí nữa gặp vào giờ ra chơi, ở canteen nha! Nam nói với giọng vội vàng và rất nhỏ.
- Uhm! Pp
- Pp

Cụp! duy cúp máy và quăng điện thoại qua 1 bên, bỗng cậu nghe có tiếng rên nho nhỏ:

- ui da! Chị thương, cho em ngủ tí nữa! em đang buồn ngủ!

giọng nói vang lên rồi im lặng ngay sau đó. Duy quay lại thì ngạc nhiên thấy linh đang ngủ một cách ngon lành. Duy ngạc nhiên lắm, bởi vì nơi này chỉ có mình duy biết thôi! Sao bữa nay lại có người xuất hiện mà lại là 1 cô gái nữa chứ. Bỗng duy để ý đến khuôn mặt dễ thương nhưng thương không dễ của linh, trái tim duy không biết vì sao lại luôn đập loạn nhịp khi nhìn thấy linh. Lần này cũng vậy, trái tim duy lại một lần nữa loạn nhịp vì linh, vì khuôn mặt đáng yêu, hàng long mi cong vút, chiếc mũi cao cao, đôi môi hồng chúm chím lúc ngủ, mái tóc lúc nào cũng buộc cao. Bất giác, duy đưa tay vuốt nhẹ trên đôi má bầu bĩnh

của linh. Như nhận ra mình phạm sai lầm nên duy rút tay lại ngay lập tức, mặt thì đỏ bừng lên. Duy chộp lấy cái điện thoại và bắt đầu chụp linh. Chụp được một đồng ảnh lúc linh ngủ. duy bỗng cúi xuống sát mặt linh, một nụ hôn phớt nhẹ qua đôi môi chúm chím của linh. Duy bước ra khỏi căn phòng với một nụ cười trên môi, cười vì gặp linh ở đây, vì linh không đi với quân và vì nụ hôn đó, một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng cũng rất ngọt ngào (theo suy nghĩ của duy).

Linh thì vẫn ngủ và không biết chuyện gì vừa xảy ra nhưng khi đôi môi của duy chạm vào môi cô thì cô lại mỉm cười sung sướng mà không biết vì sao. Đang ngủ ngon giấc thì chuông điện thoại linh reo, là thương:

- em đang ở đâu vậy hả?

- em đang ngủ! chị thương sao chị lúc nào cũng phá những giấc ngủ của em vậy hả? linh nói với vẻ ngoài ngủ

- thôi đi chị hai! Chị ngủ từ tiết 1 đến tiết 3 mà vẫn chưa đã ak?

- Vâng! Vẫn còn buồn ngủ lắm!

- Thôi! Mau xuống canteen nhé! Chị đợi ở đó! Thương nói

- Vâng! Gặp chị sau. Linh nói và cúp máy rồi đi ra khỏi căn phòng đó.

Điện thoại lại reo vang một lần nữa! linh mở máy:

- alo! Ai đây?

- tôi! phương nè! Ra canteen nhé! tôi đợi!

- Uhm! Tôi đang định xuống đây! Bà đợi tí nhé

- Nhanh nha!

- Uhm!

Linh ung dung đi đến canteen thì thấy tất cả mọi người, tức là có mặt gần đủ mọi người: thương, khánh, nam, quân, trúc, nhi, phương nhưng lại thiếu duy. Linh ngồi xuống cạnh phương thì lúc đó duy đang đi vào, phương thấy duy liền nói:

- quân! Dù gì linh và cậu cũng đang hẹn hò, cậu qua đây ngồi với linh đi!

- O! Được không vậy? quân nhìn linh và hỏi

- Tùy! Linh nhún vai đáp và không thèm ngẩng lên nhìn quân

Phương đứng dậy định bước qua chỗ quân đang ngồi để quân qua đây thì duy nhanh chóng bay vào chỗ linh đang ngồi và ngồi xuống:

- tui ngồi đây nhé! Duy nói

- thế nào cũng được! không quan trọng lắm! nhưng mà làm ồn thì bik tay tui! Linh nói và đưa nắm đấm lên

- chỗ đó quân ngồi mà linh! Phương nói, trong lòng thì đang rất tức giận, phương muốn để linh ngồi cạnh quân thì mình sẽ có cơ hội được ngồi cạnh duy nhưng bây giờ lại thành ra thế này

- thôi! Quân ngồi với phương cũng được mà đứng không quân? Linh hỏi và nhìn quân bằng 1 ánh mắt: có chịu không thì bảo?

- ơ. À! Vậy cũng được. quân nói và ngồi xuống cạnh phương, phương đang rất rất tức giận. cô cúi xuống món mình đang ăn và ngồi ngấu nghiến nó. Quân thì hơi thất vọng vì không được ngồi với linh. Duy thì vui sướng, linh cũng vậy. không hiểu sao khi ngồi gần duy, linh lại cảm thấy rất yên tâm và ấm áp và trái tim đôi khi lại lỡ một nhịp khi nhìn thấy duy cười hay khuôn mặt tức giận của duy vì bị linh chọc.

thương, khánh, trúc, nam, nhi thì ngồi nhìn 4 người còn lại. mỗi người theo đuổi 1 ý nghĩ riêng nhưng họ đều mong rằng có thể được yên ổn và hạnh phúc. Nhưng tất cả mọi người đều không ngờ tới! sắp có 1 biến cố mới xảy ra liên quan đến khánh và thương- một cặp đôi đang vui vẻ bên nhau.

11. Chương 11 : Hiểu Lâm

Khánh dẫn thương về nhà cô sau buổi hẹn hò của 2 người. hai người đứng trước cổng tạm biệt nhau hơn 1 tiếng đồng hồ, hic lí do là vậy nè:

- tới nhà bx rồi! ox về đi! Thương nói vs khánh
- thôi! Bx và nhà đi rồi ox mới về! khánh không nhẽo
- không! Ox về đi!
- Không! Bx vào nha đi
- Không
- Không

...

Hix cứ như thế hai người tạm biệt nhau, nếu linh không thấy ngoài cổng ồn ào và bay ra thì hai người đó tạm biệt đến sáng:

- thôi! Anh khánh về nhà! Chị thương vào nhà
- pp! ox nhé! Thương nói về nuôi tiếc
- pp bx nha! Khánh y chang
- mệt hai người quá! Nói rồi linh lôi thương vào nhà một cách thô bạo (hix).

Nhi thì đã đi ngủ từ lâu nên không biết chuyện gì xảy ra cả! linh lôi thương vào nhà và hỏi:

- chị làm gì mà cứ đứng ở đó thế hả? tạm biệt gì mà cả tiếng đồng hồ! chị có bik chị gây ồn ào lắm không? Chị...
- STOP! Em làm gì mà lắm mồm thế hả? kon gái kon đùa, không thể dịu dàng hơn 1 chút sao? Chị tạm biệt anh ấy thỳ sao? Chị.... Thương vẫn cứ liên huyền thuyết giáo mà không bik linh đang nở 1 nụ cười hết sức ma quái.
- Oh! Bậy giờ thỳ ai là người lắm mồm thế không bik? Linh ngậy thơ hỏi lại
- Em thương cứng họng, cô liền tìm cách đánh bài chuồn. oa! Bùn ngủ quá! Chỵ đi ngủ đây. Thương nói và phóng thẳng lên phòng. Linh thì vừa đi vừa cười.

Sau khi tạm biệt thương, khánh lang thang đi trên đường (đi bộ và bà thương muốn lãng mạn nên hem thix đi xe), bỗng nhiên điện thoại khánh reo, khánh mở ra và thấy 1 số lạ đang gọi đến, khánh bắt máy nhưng có linh tính chẳng lành.

- alo! Ai đấy?
- anh khánh! Anh không nhớ em sao? Em Hà My đây! Lâu quá không gặp anh! Anh đang ở đâu thế? Em đang ở nhà anh nè
- Hà My, sao lại là em? Khánh nói, giọng vô cùng ngạc nhiên
- Hi! Em vừa mới về! anh về nhà đi nhé! Em đợi! my nói và cúp máy.

Khánh liền đón taxi về nhà. Về đến nơi thì đã thấy my đang ngồi đợi ở phòng khách rồi! vừa thấy khánh, my liền bay ra, ôm chầm lấy khánh

- ôi! Em nhớ anh quá! My nói
- em thôi đi! Khánh nói và đẩy my ra, vẻ mặt anh đang vô cùng khó chịu

- anh sao vậy? không vui vì em về ak? My hỏi

- anh đã nói với em rồi! giữa chúng ta đã hết! khánh nói

- không! Em không mún nghe! My lấy tay bịt chặt tai lại

- em không muốn nghe thì tùy! Nhưng giữa anh và em không còn có quan hệ nào nữa! em đi đi!

- Anh khánh! Em xin lỗi mà! Mọi chuyện không như anh nghĩ đâu! Nghe em giải thích đi mà! Anh hiểu lắm rồi! em...

- Thôi đủ rồi! anh không muốn thấy em nữa, em về đi, anh mệt mỏi lắm rồi! anh không tiễn em đâu. Khánh nói và bước lên phòng

- Anh.anh. sao anh lại có thể đối xử với em như vậy? my hỏi

- My ak! Anh đã nói rõ từ đầu rồi! anh không hề thix em! Chính em loan tin chúng ta hẹn hò mà! Anh có làm gì đâu! Trước sau như một, anh chỉ xem em là em gái thôi! Khánh nhẹ nhàng giải thích

- Em gái ư? Nhưng em không muốn làm em gái của anh! Em muốn làm người yêu anh, muốn làm vợ anh cơ! My nói

- Em sai lầm quá rồi, my ạ! Quần gia, tiễn khách! Khánh nói và đi thẳng không thèm quay mặt lại.

My khóc, cô bùn vì khánh đối xử quá nhẫn tâm với cô, chắc phải có 1 lí do gì đó nên khánh mới tuyệt tình như vậy và my quyết định tìm hiểu, cô thất thểu về nhà, cô suy nghĩ và thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng hôm sau, thương đến trường và thấy khánh đã đợi trước cổng, cô mỉm cười và bước đến bên khánh:

- hello ox! Ox thế nào? Đêm qua có mơ thấy bx không? Thương hỏi

- có chứ! Khi nào mà chẳng mơ thấy bx! Nhớ bx quá mà! Khánh nói

- thôi! Lên lớp đi!

Thương đề nghị và cả hai cùng bước đi. Mới đi được vài bước thì nghe tiếng ai đó gọi khánh:

- anh khánh ơi! Đợi em với!

thương quay lại thì thấy 1 cô gái đáng yêu đang chạy vào trường, cô quay qua khánh thì thấy khánh đang rất ngạc nhiên và... có 1 vẻ gì đó khó chịu, thương hỏi:

- ai vậy ox?

- Ak! Em gái khánh đấy mà! Thương lên lớp trước đi nhé! Tí khánh lên sau. Vậy nhé! Khánh nói và đẩy thương bước đi. Thương hơi ngạc nhiên vì khánh chỉ gọi cô là bx hoặc pé na thôi! Sao hôm nay lại gọi tên cô, với lại cô gái ấy là ai? Thương không tin cô gái đó là em khánh vì nếu là em thì tại sao lại không giới thiệu cho thương nhưng vì tin khánh nên thương vẫn đi 1mình lên lớp.

Khánh thấy my thì liền kéo ra sân sau:

- sao em lại ở đây? Khánh hỏi

- hì! Em mới chuyển vào đây học mà! My nói

- em. Anh đã nói là giữa chúng ta chấm dứt rồi mà! Sao em dai vậy? khánh hỏi với giọng chán nản

- vì em yêu anh và không muốn mất anh! My cãi

- em thôi đi! Khánh nạt my

- sao anh lại mắng em? Hix hix! Anh khánh ăn hiếp em! My thút thít

- em đừng trẻ con nữa! khánh nói

- em không trẻ con! Anh đừng như vậy! mà cô gái đi cùng anh là ai? Từ trước đến giờ em chưa từng thấy anh đi lại với cô gái nào cả! my hỏi

- là ai em không cần biết!

- anh vì cô ta mà nạt em! Cô gái đó chắc rất quan trọng với anh lắm nhỉ! My nó với giọng mỉa mai và cô hi vọng câu trả lời của khánh là không nhưng

- đúng! Cô gái ấy rất quan trọng với anh! Còn em, em thôi ngay cái trò trẻ con ấy đi! Đừng làm anh khó chịu! em biết thế nào khi anh khó chịu rồi chứ?

Khánh hỏi và bỏ đi, my đứng đó thì tức trong lòng, chưa bao giờ cô được khánh coi là người quan trọng! à không! Được rồi nhưng đó là với thân phận của 1 cô em gái mà thôi! My chưa xót và bỏ đi! Cô không ngờ có 1 người đã nghe được toàn bộ câu chuyện của hai người! không ai khác người đó chính là phượng, phượng nhếch mép cười mỉa mai rồi nảy ra ý định chia rẽ thương và khánh, cô mỉm cười và nói nhỏ:

- thương! Có trách thì cô đi mà trách cô em gái yêu quý linh của cô nhé! Đừng trách tôi độc ác vì chia rẽ hai người! nhưng em gái cô làm tôi đau lòng thì cô ráng mà chịu thay nhé! Phượng mỉm cười và đi vào lớp.

khi đó, khánh đã về lớp và đang ngồi tám với thương thì bà cô bước vào:

- helu cả lớp! lớp ta hôm nay lại có 1 học sinh mới! vào đi em! Bà cô nói và ra hiêu cho học sinh mới bước vào còn khánh thì cứ ngồi dưới và cầu nguyện:

- lạy trời! đó không phải là Hà My.... Nhưng.

- chào mọi người! mình là Lê Nguyễn Hà My, là học sinh mới, mong mọi người giúp đỡ.

- Uhm cả lớp trả lời, có vẻ không chú ý đến cô học sinh mới cho lắm vì: kon gái thì ngồi gần các boy, còn con trai thì ngồi gần các girl (bó tay).

- Hà My em muốn ngồi đâu? Bà cô tỏ ra kính trọng vì bà bik gia đình của cô gái này không đơn giản cho lắm.

- dạ! em muốn ngồi gần bạn khánh ạ! My nói và nở 1 nụ cười

- nhưng chỗ đó hết chỗ rồi! em ngồi chỗ khác nhé! Bà cô từ tốn

- không! Em muốn ngồi đó, cô hãy chuyển bạn nữ đang ngồi gần bạn ấy ra chỗ khác đi! My nói

- ờ! Cô là học sinh mới mà sao nhieu chuyện vậy? cô giáo sắp chỗ nào thì ngồi chỗ đó chứ! Trúc lên tiếng

- đúng rồi đó! Nhi nói! Cô bik mù hay sao mà không thấy chỗ đó có người rồi hả~

- thôi! mọi người im lặng đi! Thưa cô, để bạn My ngồi đây, em chuyển đi cũng được! thương lên tiếng.

- uh! vậy em qua ngồi cạnh duy nhé! Còn My thì ngồi cạnh khánh! Thôi! Các em đổi chỗ đi rồi chúng ta bắt đầu học.

thương dọn dẹp và đang định đi qua chỗ duy thì bất chợt khánh nắm lấy tay thương:

- sao thương lại chuyển đi? bộ không thix ngồi gần khánh hả~

- không! Thương thix lắm chứ nhưng My là em gái khánh mà! Thương nói và đi qua chỗ duy: nè cậu xích vào cho tôi ngồi với!

- cô ngồi trong đi! Duy thần nhiên nói

- muốn ăn đấm hả~ tôi bảo cậu xích vào không thì lên phòng y tế luôn nhé! Thương nói và đập duy vào trong

- đau! hết nhỏ em rồi đến bà chị hành hạ tui! bộ kiếp trước tui mắc nợ với mấy người hả~ duy méo mào

- có thể! Còn bây giờ thì ngậm mồm lại để tôi học! thương nói và quay lên bảng chăm chú học bài nhưng trong lòng lại có chút gì đó khó chịu.

về khánh thì khi thương chuyển đi thì khánh trở lại là 1 koolboy, tức là không nói gì cả, lạnh như băng, my hỏi 10 câu thì vẫn không nghe khánh nói câu nào nên tức và ngậm miệng lại học bài.

RENG! tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi, linh, phương, quân đang lấp ló ngoài cửa lớp 11A1 để đợi mọi người, thương vừa đi ra cửa thì đã nói với linh:

- linh! Lúc này nhok duy kêu em ác đó! - Ê! Tui nói hồi nào zạ? duy la lên

- Không phải cậu nói là cậu luôn bị linh bắt nạt ak? vậy đó không phải là nói linh ác ak! Thương thần nhiên

- Cô...

- DUY!!!!!!!!!!!!!! Anh tới số rồi! đứng lại cho tôi! Tên sao chổi kia... Linh phóng theo duy vì duy sợ bị ăn đập nên đã nhanh chân vọt lẹ.

Thương mỉm cười vì đã trả thù được duy, cô quay người định đi xuống canteen thì khánh nắm tay lại:

- bx! tối nay đi chơi nhé!

- Uhm! ở đâu vậy ox? Thương cười nhìn khánh

- Uhm! Khu vui chơi! Đi nhé bx!

- Uhm! xuống canteen thôi mọi người!

thương nói và kéo khánh đi trước. họ không ngờ cuộc đối thoại ngắn ngủn của họ được một người nghe thấy! không ai khác chính là phương, cô mỉm cười mĩa mai và nói với mấy người đang đứng đó:

- mọi người xuống trước đi! Em có việc bận rồi! chắc không xuống được đâu!

- Uh! khỏi xuống càng tốt! nhi nói và đẩy mọi người đi (câu nói của nhi nói rất nhỏ nên không ai nghe thấy được! nếu không chắc chắn sẽ có 1 cuộc đối co nhọ nhố).

Phương đứng đó 1 lúc thì thấy my đi ra ngoài, phương liền gọi:

- Hà My!

- Cô gọi tôi? My quay lại nhìn phương và hỏi

- Uh! Tôi có chuyện muốn nói với cô! Cô đồng ý không? Phương hỏi

- Uh! Có chuyện gì vậy? my ngạc nhiên hỏi vì cô thấy lạ, người bik trong trường này chắc chỉ có lớp mà cô mới chuyển đến ngoài ra không ai biết cả! mà cô là? My hỏi

- Tôi là hoàng nguyên tố phương! Tôi muốn nói chuyện với cô nhưng e là chỗ này không tiện cho lắm! cô đi theo tôi

- Uh! My nói và lẻo đẻo đi theo phương ra tới sân sau. thấy không có người ở đây! Phương bắt đầu nói:

- Cô có phải là bạn gái trước đây của khánh không?

- Sao sao cô biết? my ngạc nhiên

- Vì sao tôi biết không quan trọng! và thái độ vừa rồi của cô đã khẳng định tôi nói đúng, phải không?

- Uhm! my nhẹ nhàng gật đầu

- Thế cô biết bây giờ ai là bạn gái của khánh không? Phương hỏi nhẹ nhàng nhưng cũng đủ làm đau trái tim my.

- Có phải là cô gái ngồi cạnh khánh khi tôi chưa chuyển vào? My e dè hỏi

- Đúng rồi đấy! cô ta là nguyên trần kiều thương! Phương gật đầu

- My im lặng không nói gì

- Thế cô không muốn khánh quay về với cô ak? Cô muốn để khánh vui vẻ bên cạnh người con gái khác, cô đồng ý sống bên cạnh khánh như 1 cái bóng và không cần biết chỉ cần cậu ấy được vui là cô mãn nguyện ak?

- Không! Tôi không muốn! tôi muốn khánh là của tôi! Của riêng tôi mà thôi! My hét lên

- Được rồi! tôi không có điếc đâu mà cô phải hét lên như thế! Cô có mún trở thành người yêu của khánh không?
- Ý cô là chia rẽ hai người bọn họ! my nói
- Đúng! Cô có làm không?
- Tôi.
- Tôi không có nhiều thời gian để nói với cô đâu! Bây giờ có làm hay không? Phương gất lên
- Tôi làm! Nhưng tôi không biết phải làm thế nào cả! cô giúp tôi chứ?
- Đương nhiên, cô lại đây! My bước đến gần và phương nói gì đó vào tai my (hic tác giả hem nghe được) khiến my đôi lúc mỉm cười thích thú nhưng lâu lâu lại hiện lên vẻ lo lắng. thế nào? Phương hỏi my khi nói chuyện xong.
- Uhm! Nhưng tại sao cô lại giúp tôi? Cô muốn gì?
- Tôi không muốn gì cả! chỉ là tôi ghét cô em gái yêu quý của thương vì nó dám cướp bạn trai tôi (láo quá! Duy là bạn trai phương hùi nào zà?), nhok em làm thì bà chị phải gánh hết! có thể thôi!
- Thì ra là vậy! my gật gù tỏ vẻ am hiểu
- Tôi có 1thỏa thuận! chuyện này chỉ có tôi và cô biết, có người thứ 3 biết thì cô đừng mong gặp lại bạn trai của cô đó! Phương gần giọng mấy chữ cuối, giọng điệu y hệt xã hội đen
- Được! tôi đồng ý
- Tôi đi đâu! Phương nói và quay đầu đi thẳng, my đứng đó 1lúc và cũng quay trở về lớp. tối hôm đó, thương chuẩn bị thật kĩ để hẹn hò với khánh. Còn khánh thì đang đợi thương ở đu quay khổng lồ. bỗng có ai đó ôm lấy khánh từ phía sau, khánh nghĩ đó là thương nên nói:
- bx đến rồi ak? Bx để ox đợi lâu rồi đó! Khánh nói về giận dỗi
- sorry ox nhé! Bx tới muộn! khánh quay phắt người lại để nhìn người đang nói thì nhận ra đó là my, anh ngạc nhiên:
- my! tại sao em lại ở đây?
- tại sao em không được ở đây mà anh lại được? my nũng nịu
- em đừng nhõng nhẽo nữa! về nhà đi! Khánh nói!
- Không! Em muốn anh đi chơi với em! My tiếp tục
- Anh có hẹn rồi! không đi với em được, em đi một mình đi! Khánh nói, ánh mắt nhìn về phía cổng ra vào để tìm thương
- Anh hẹn với thương ak? My gất gỏng
- Đúng!. ơ! Sao em biết? khánh ngạc nhiên
- Em biết hết rồi! cô ta là bạn gái mới của anh, là người sáng nay đi với anh và cũng là người ngồi cạnh anh! Em nói đúng không? My hờn dỗi
- Em đã biết hết rồi thì còn hỏi anh làm gì? Khánh thở dài
- Anh. Khánh, anh không còn yêu em nữa ak? My rưng rưng
- My, chuyện này anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi? anh không hề yêu em! Anh chỉ xem em như em gái thôi
- Em cũng đã từng nói với anh rồi! EM KHÔNG MUỐN LÀM EM GÁI ANH, EM MÚN LÀM NGƯỜI YÊU CỦA ANH! My hét lên và khóc
- Này! nín đi! người ta hiểu lầm bây giờ

- Em không nín, em ghét anh! Em yêu anh mà sao lúc nào anh cũng đối xử với em như vậy? My ngẩng đầu lên nhìn khánh thì thấy thương đang bước đến chỗ họ, my lập tức ngừng khóc và nói với khánh

- Thôi được! em sẽ không quấy rầy anh nữa! với 1 điều kiện, anh hãy hôn em đi! nếu anh hôn em, em sẽ buông tha anh!

- thật chứ? Khánh hỏi

- thật!

- vậy thì

khánh kéo my lại và đặt lên môi cô một nụ hôn nhưng là 1 nụ hôn gượng ép và chẳng có tí cảm xúc gì cả, ngay cả my cũng cảm nhận được như vậy nhưng cô không buồn vì cô biết chắc có 1 người đang rất đau! người ấy không ai khác chính là thương, thương đã nhìn thấy mọi việc (thấy chứ không nghe), trời đất quanh cô như sụp đổ! Cô không buồn về nụ hôn mà buồn vì khánh đã nói dối cô. nước mắt lăn dài trên má, cô quay người bỏ đi! miệng liên tục lầm bầm:

- giả dối! tất cả đều là giả dối! em gái ư? Anh trai mà hôn em gái ư? tất cả đều là giả dối, chỗ có 1 con ngốc như mình mới tin anh ta.

Thương đi trên đường mà nước mắt nhoè khắp khuôn mặt, bây giờ trông cô cứ như người mất hồn, cô bước đi loạng choạng và va phải rất nhiều người trên phố. trời đổ 1 cơn mưa rất to, hình như ông trời cũng khóc thay ột mối tình vừa mới chớm nở nhưng bây giờ đã lụi tàn hoàn toàn. Thương cứ đi dưới mưa, loạng chạng và luôn lầm bầm như người điên:

- giả dối! giả dối! lừa gạt!

còn khánh, sau khi thực hiện nụ hôn bất đắc dĩ với my thì đứng đó đợi thương. trời đã mưa mà thương vẫn chưa đến, khánh vẫn đứng đó đợi. anh gọi điện cho thương nhưng lại không liên lạc được! một lúc sau, khánh ra về, trong lòng bực tức vì thương ỉnh leo cây.

Thương cứ đi lang thang 1 lúc thì đón taxi về nhà vì cô không biết đi đâu cả. về đến cổng, thương bấm chuông 1 lần nhưng vì dầm mưa khóc nhiều quá nên ngắt đi. Linh nghe thấy tiếng chuông nhưng chỉ có 1 lần thì tưởng mấy đứa con nít nó nghịch chuông nhưng cô nhìn ra ngoài thì thấy trời đang mưa. cảm thấy bất an trong lòng cô liền chạy ra ngoài, nhi thấy thế liền chạy theo và nói:

- có chuyện gì thế? Sao em lại bỏ chạy! ở ngoài trời đang mưa mà!

- Không, em có linh cảm chẳng lành chị nhi ạ! Lúc này em nghe tiếng chuông nhưng có 1 lần thì tưởng bọn nít ranh nhưng trời đang mưa

- vậy chúng ta ra ngoài xem sao. Nhi nói và với lấy cây dù treo gần cửa và đi với linh ra ngoài thì thấy thương đang ngắt ngoài cổng, linh hết hoảng:

- chị thương! chị làm sao vậy? chị tỉnh lại đi! chị đừng làm em sợ! linh lay lay thương - linh! Em công chị ấy vào nhà đi! đừng để chị ấy dầm mưa nữa! nhi nói nhưng cũng sợ sệt đôi chút!

Linh vâng lời, công thương chạy như bay vào nhà. Cô đặt thương lên giường và để nhi chăm sóc cho thương. Tuy bất tỉnh nhưng thương vẫn lầm bầm:

- giả dối! tất cả đều giả dối!

- chị thương! Chị sao vậy? chị đừng làm em sợ! chị nhi! Chị ấy sao vậy? lúc mới ra khỏi nhà chị ấy vui lắm mà! Linh mếu máo

- chắc có chuyện gì đó liên quan đến khánh nên chị ấy mới như vậy! nhi nói

- ngày mai! Dù có chuyện gì đi nữa! em sẽ giết hắn! linh nắm tay lại và ánh mắt ánh lên vẻ tức giận.

nhi không nói gì cả! cô chỉ lo cho thương và đang suy nghĩ xem vì sao thương lại như vậy!

12. Chương 12 : Bí Mật- Bất Mí:

sáng hôm sau, thương đỡ sốt nhưng vẫn chưa tỉnh, nhi thì lo lắng đến tột độ định đưa thương vào bệnh viện nhưng cô biết, bệnh viện là nơi rất đáng sợ với cả 3 chị em, chính nơi đây đã cướp đi người mẹ của họ. linh thì đầu đang bốc khói nếu trong 1 lát nữa thương mà không tỉnh thì ở trường sẽ có án mạng xảy ra. Đã đến giờ đi học nhưng thương vẫn không cựa quậy, nhi gọi điện nhờ trúc xin phép hộ còn linh, cô leo lên xe và phóng như bay tới trường (ngang giữa vận tốc ánh sáng đấy). vừa xe vào bãi, linh liền phi thẳng đến lớp 11A1, linh gấp duy đang đi vào. Duy nhìn thấy linh liền nói:

- ê heo! Lên đây làm gì?

- giờ tôi không có rãnh để đùa với anh! Tên khánh có ở trong lớp không? Linh gần giọng ở những từ cuối

- ccó! Duy thấy linh như vậy thật đáng sợ, mãi 1 lúc sau anh mới nói được hết câu

linh không nói không rằng lao thẳng vào lớp 11A1, cô đụng trúng trúc ở cửa:

- ơ! Linh, em làm gì ở đây vậy?

- ...

Linh không nói bước thẳng đến chỗ khánh đang ngồi và hét:

- ANH ĐÃ LÀM GÌ CHỊ TÔI?

- Tôi không biết cô đang nói gì cả? khánh nói và đứng lên

- Anh. Linh không kiềm chế được nữa, cô vung tay đấm 1 phát thật mạnh vào mặt khánh. bốp, khánh té xuống. con gái con trai trong lớp thì tím tím vào 1 góc sợ sệt.

- TÔI HỎI LẠI ANH 1 LẦN NỮA! ANH ĐÃ LÀM GÌ CHỊ ẤY? linh túm cổ áo khánh và kéo lên.

Khánh nhếch mép cười, anh quệt vết máu đang chảy từ khoé môi ra:

- tôi chẳng làm gì cô ấy hết! khánh đáp

- LÁO TOÉT! BỘP! Linh tặng khánh nguyên 1 cái lên gối khiến khánh phải khụy xuống ôm bụng. ANH LÀ ĐỒ DỐI TRÁ. BỐP. 1 cú đấm vào mặt tiếp! ANH KHÔNG LÀM THÌ TẠI SAO CHỊ ẤY LẠI TRỞ NÊN NHƯ VẬY? BỐP 1 cú đấm nữa vào mặt. linh thấy khánh dường như không còn sức chống cự nữa liền nới lỏng tay. Duy thấy thế liền kéo linh ra khỏi khánh và hét:

- CÔ LÀM CÁI TRÒ GÌ THẾ HẢ?

- Anh hỏi tôi làm cái gì ư? tốt nhất anh nên đi hỏi anh bạn quý hoá của anh đã làm gì chị tôi kia kìa! Linh nở 1 nụ cười chua xót. thật sự bây giờ cô rất rất muốn khóc, khóc vì buồn- vì khánh không chịu quan tâm 1 chút gì tới thương, khóc vì ân hận thay cho thương đã chọn hẳn làm bạn trai. Trần Long Khánh, tôi nhớ đã từng nói rằng đừng đến chị em tôi thì không có kết quả tốt lắm đâu! Mà bây giờ anh lại làm vậy nữa thì xin lỗi nhé! mặc dù tôi rất ghê tởm anh nhưng cũng phải xin lỗi, anh đừng trách tôi độc ác. Linh nói rồi rút điện thoại ra. Alo! Pa ha~ pa biết tập đoàn dầu mỏ nổi tiếng nhà trần không?

- ĐỦ RỒI! Duy hét lên và giật lấy chiếc điện thoại trong tay linh và ném nó thẳng vào tường. CÔ QUÁ ĐÁNG VỪA THÔI! CÔ ĐÁNH KHÁNH RA NÔNG NỔI NÀY MÀ VẪN CHƯA VỪA LÒNG AK? TRONG CÔ KHÔNG CÓ CHÚT XÍU GÌ LÀ TÌNH YÊU THƯƠNG CON NGƯỜI AK?

- TÔI THA CHO HẮN VẬY AI THA CHO CHỊ THƯƠNG? TẠI SAO TÔI QUA CHỊ THƯƠNG ĐI VỚI HẮN VỀ RỒI HÔN MÊ KHÔNG BIẾT GÌ HẾT? TẠI SAO ??? Linh hét lên rồi ngồi sụp xuống, nước mắt cô tuôn như mưa. tại sao? Tôi sợ lắm! tôi rất sợhuhuhuhu. mẹ tôi đã bỏ tôi đi rồi! làm ơn đừng đưa chị thương đi nữa mà! Làm ơn đi. Huhuhuhuhu. Linh khóc nức lên. Khánh thì sững sờ, thương hôn mê không biết gì ư? Duy buồn có lẽ vì lúc này anh hơi quá đáng nên anh ngồi xuống và ôm linh vào lòng.

- Tòitôi xin lỗi! cô đừng khóc nữa mà

- Huhuhuhuhu! Như được dịp, linh càng khóc tợn.

ở bên ngoài cửa lớp có 1 người, à không có 1 ngọn núi lửa gần phun trào! Vâng người đó không ai khác chính là phương! Vì sao ư? Bày kế để hại chị người ta bây giờ lại thấy người ta thân mật với người mình thích chứ sao? Phương đừng đừng bỏ đi, nét mặt hằm hằm cô ra khỏi trường. bỗng có 1 bóng người nhỏ nhỏ bay ngay vào lớp 11A1, và bay thẳng đến chỗ khánh mà la thất thanh:

- ANH KHÁNH! ANH LÀM SAO VẬY? AI ĐÁNG ANH? ANH

- IM ĐI! phiền phức, khánh nói rồi bay ra ngay chỗ linh (ui! Ông này không sợ bị ăn đấm típ ak?). linh, cô nói cho tôi biết: THƯƠNG BỊ LÀM SAO? Khánh hét lên ở câu cuối!

- Anh thật sự không biết hay giả vờ không biết? linh chịu nước mắt và ngẩng đầu lên nhưng vẫn trong tình trạng ở trong vòng tay của duy (kekekeke).

- thật! thật sự tôi không biết gì hết! cô làm ơn nói cho tôi biết đi mà

- thế hôm qua có phải chị thương có hẹn với anh không? Linh nói

- phải... khánh chưa nói hết câu, linh đã bay ngay vào miệng khánh

- VẬY ANH CÒN DÁM NÓI KHÔNG BIẾT NỮA HẢ

Linh hét lên

- Ui da! Cái tai của tui. Duy nói, bây giờ linh mới để ý thấy mình đang bị duy ôm. Bốp. duy bay ngay vào tường trước kịp nói lời thanh minh (amen).

- Đồ dê xồm! tí nữa tui xử anh. Vậy anh còn gì để nói không? Linh quắc mắt nhìn khánh

- Tôi tôi - Anh làm gì mà cứ lấp bắp thế? Linh nạt. hết suy nghĩ ra được lí do nào hay ho rồi hả~ linh mỉa mai.

- Không phải... khánh nói lấp bắp

- Chứ..... linh đang định nói thì trúc lên tiếng (sorry tại bà chưa bao giờ thấy cảnh khốc liệt như ngày hôm nay – khánh bị đánh đổ! Tuy trúc biết linh biết võ nhưng không ngờ lại ghê như vậy):

- Linh! Em để cho hắn nói hết đã! Lỡ có lí do đặc biệt thì sao?

- Hừ! may có chị trúc đấy! nếu không thì vào nhà xác bệnh viện mà đăng kí chỗ nhé! Nói! Linh hét tiếp

- Là thế này: hôm qua tôi đến chỗ hẹn với thương nhưng không thấy cô ấy tới. tôi đợi mãi nhưng vẫn không thấy ai nên quyết định ra về

- Thật không? Linh hỏi giọng nghi ngờ

- Thật! khánh gật đầu cương quyết!

- Vậy tại sao chị ấy lại như vậy nhỉ? Hay anh làm chuyện gì có lỗi nên chị ấy biết được mà anh không biết hả~ linh bắt bẻ

- Tôi khôn...g! khánh giật mình, anh suy nghĩ: “ôi! Không thể nào! Đừng nói là thương nhìn thấy cảnh đó nha! Không thể nào, chẳng lẽ...”

bỗng khánh chạy vụt ra khỏi lớp, đến chỗ cổng trường thì bị quân kéo lại hỏi:

- anh khánh! Anh đi đâu mà vội thế? Mà sao mặt mũi anh bầm tím và chảy máu thế hả? quân làm 1 lèo

- anh mún đến nhà thương! Khánh nói với giọng gấp gáp

- ủa! mà anh đến nhà thương làm gì? Quân ngu ngơ hỏi lại vì theo anh nghĩ thì khánh đang đi đến bệnh viện (pó chúi)

- nhà bạn gái anh chứ không phải nhà thương- bệnh viện đâu! Em tránh ra! Khánh nói và chạy típ

- haizzz! Chán cái ông này, có bạn gái là chạy luôn hem thèm nhớ đến anh em gì hết! mà sao ông lại bị thương vậy nhỉ? Quân mang một dấu chấm hỏi to đùng trên đầu vào trường.

về phần khánh, anh chạy như bay đến nhà thương. Khánh bấm chuông mãi thì mới thấy nhi ra mở cổng, khánh nghĩ rằng nhi sẽ cho khánh 1 trận như linh, anh vội vàng:

- nhi! Cô làm ơn cho tôi vào thăm thương đi mà! rồi cô muốn đánh, muốn ***** tôi thế nào cũng được!
- anh nói gì tôi không hiểu? ai đánh mắng anh gì ở đây? Nhi hỏi lại! mà sao người anh te tua hất zà?
- ak! Không có gì! Tôi muốn vào thăm thương, được chứ? Khánh hỏi
- uhm! Anh vào đi! Ak mà anh có thể ở đây 1 lát được không? tự nhiên bà kô kêu tôi lên trường ngay mà không biết có chuyện gì cả! anh ở được không? Nhi nhìn khánh
- uhm! được! khánh nói
- để tôi đưa anh vào. Đi theo tôi!

Nhi nói và bước đi, khánh leo đèo theo sau lưng, tới phòng của linh:

- anh vào đi! chị ấy vẫn chưa tỉnh đâu! Tôi lên trường rồi tí nữa về nói chuyện với anh sau! Tôi đi đây! Nhi nói và bước xuống nhà
- Khánh không nói gì mà đẩy cửa bước vào phòng thương, trái tim anh đau buốt vì thấy người con gái anh yêu thương phải chịu như vậy. anh ngồi xuống cạnh thương và khẽ nắm lấy tay cô, anh thì thầm:
- Bx phải mau tỉnh lại đó, ox nhớ bx nhiều lắm! cho ox xin lỗi nhé! Bx iu, mau tỉnh lại đi!
-

Khánh cứ ngồi đó thì thầm, còn thương thì vẫn chưa tỉnh, vẫn tiếp tục hôn mê. Nhi thì đang trên đường đến trường, cô vừa bước vào trường thì nghe giọng nói của ai đó vang lên:

- hahaha! cuối cùng thì anh khánh cũng thuộc về tay tôi rồi, con nhỏ thương đó bây giờ chắc đang nằm nhà khóc lóc thôi! Thì ra đó là giọng của my đang nói chuyện với 1 cô gái nào đó lạ hoắc.
- nhi ngạc nhiên: “quái lạ, tại sao lại có liên quan đến khánh và chị thương nhỉ? chẳng lẽ my với khánh là lí do chị thương như vậy, hừ nghe xem họ nói gì đã”. để cẩn thận vì chuyện này có thể liên quan tới tình cảm của khánh và thương nên nhi lôi điện thoại ra và ghi âm cuộc nói chuyện của 2 cô gái đang ngồi phía trước:
- bà làm thế nào mà hay vậy? tôi nghĩ anh khánh chắc phải thix nhỏ thương đó lắm chứ! từ khi nhỏ chuyển vào trường thì anh ấy thay đổi hẳn. từ 1 kool boy ít nói bữa nay lại nói rất nhiều là đằng khác
- kekeke! dễ ợt! tôi bik hai người bọn họ có hẹn với nhau. Tôi đợi đến lúc nhỏ thương đó đang đi tới thì hôn anh khánh, nó nhìn thấy và bỏ chạy. hahahahaha... My cười
- uhm! Công nhận bà ghê thật! nhỏ lạ mặt nói
- tôi là ai cơ chứ? Lê Nguyễn Hà My cơ mà. My vênh mặt lên.

Sau khi ghi âm được đoạn đối thoại trên, nhi gửi cho nam một bản sao với nội dung tin nhắn là: “đừng xoá! giữ nó cho tôi! Anh biết nhà tôi chứ? đến ngay bây giờ được không?”. Nhi bước ra hùng dũng từ chỗ nấp:

- thì ra mọi chuyện đều là do cô gây ra! Nhi hằn học nói với my
- cô cô dám nghe lén chúng tôi! My tức giận nói
- hừ! cô được lắm! để coi khi khánh biết tin này thì sẽ như thế nào nhỉ? Nhi mơ màng
- côanh khánh sẽ không tin cô đâu! Đó chỉ là lời nói suông thôi! Cô có bằng chứng không thì bảo? my hếch mặt lên trời
- bằng chứng ư? vậy có này đủ làm bằng chứng không? Nhi giơ lên chiếc điện thoại và mở đoạn ghi âm lúc nãy y nghe. sắc mặt my từ hồng hào (đắc thắng) chuyển qua tím ngắt vì sợ hãi.
- Cô cô dám ghi âm! My lắp bắp
- tại sao tôi lại không dám cơ chứ? Nhi mỉm cười đắc thắng. sau đó cô nghiêm mặt lại nói

- tôi không ngờ cô là con người như vậy! bĩ ối, đề tiện chỉ để có được người mình yêu mà không từ 1 thủ đoạn, tôi thấy tội cho khánh vì đã làm bạn với 1 người như cô!
 - Liên quan gì đến cô cơ chứ? việc của tôi và anh khánh thì mặc xác tụi tôi! My nói nhưng giọng vẫn còn run run
 - Đúng! chuyện của cô với khánh thì tôi chẳng cần quan tâm nhưng việc này có liên quan đến hạnh phúc của chị tôi nên tôi không quan tâm không được! việc này nhất định phải làm rõ. Cô đi theo tôi
 - Đi đâu? tại sao tôi lại phải đi? My hỏi
 - Đi làm rõ việc này! Nói rồi nhí kéo my đi 1 cách không thương tiếc. cô mở cửa xe y bước vào và mình cũng leo lên lái bằng 1 tốc độ kinh hồn, my sợ hãi ngồi co rúm lại. chiếc xe dừng lại ở 1 ngôi biệt thự to lớn và cực kì lộng lẫy khiến my sững người lại, cô lắp bắp:
 - Đây là đâu? tại sao cô đưa tôi đến đây?
 - Đây là nhà tôi! Cô vào đi! Nhi nói và bước vào chẳng may để quên điện thoại trên ô tô, my nhìn thấy liền đợi nhí đi xa 1 chút, cô chồm lấy điện thoại và xoá cái đoạn ghi âm vừa nãy rồi ung dung đi vào nhà. Nhi đứng nép vào 1 bên và đã nhìn thấy tất cả việc làm của my, cô cười rồi bước vào nhà. Lên gần đến phòng thương, nhí bỗng nghe thấy tiếng hét với tiếng đồ đạc vỡ, cô liền phóng như bay vào phòng, my chạy theo nhí sát gót. vừa mở cửa vào phòng nhí đã nghe thấy tiếng thương gọi:
 - nhí, em đuổi hẳn ta ra khỏi đây cho chị! Nhanh đi
 - chị thương! Nhi chạy đến bên thương và ôm cô vào lòng, khánh thì vẫn đứng ở góc phòng, ánh mắt anh nhìn về phía xa xa nhưng ẩn chứa 1 nỗi buồn rất lớn
 - chị thương! Mọi chuyện không phải như chị thấy đâu! Chị nhí đang nói thì bị thương ngắt lời
 - đến em cũng bệnh hẳn ta sao? Chị thật không ngờ đó! Thương nói và nhìn nhí
 - em không bệnh khánh! Em chỉ nói đúng sự thật mà thôi! Nụ hôn đó của khánh và my đều do cô ta sắp xếp để chia rẽ chị và khánh thôi! Nhi nói và nhìn về phía my
 - tôi...tôi. my lắp bắp
 - MY! CÓ THẬT NHƯ VẬY KHÔNG? Khánh lao đến chỗ my
 - Anh khánh. Em! Anh đừng tin cô ta, cô ta nói dối đó! Nè! Cô có bằng chứng không mà nói tôi *** hại anh ấy và thương hả~ nhí nói nhưng trong lòng đang mỉm cười vì đoạn ghi âm đã bị xoá rồi
 - Cô đòi bằng chứng ư? Được để tôi cho cô xem nhé! Nhi nói và lôi điện thoại ra gọi cho nam:
 - Nam! Anh đến nhà tôi chưa?
 - Tôi đang ở dưới nhà cô nè! Mau mở cửa đi!
 - Uhm! Đợi tôi 1 lát
- Nói rồi nhí cúp máy và nói:
- mọi người đợi 1 lát nhé! Bằng chứng có ngay đây! Nhi nói và lao ra khỏi phòng, cô xuống dưới và mở cửa cho nam
 - wow! Không ngờ nhà cô đẹp thế! Nam khen
 - quá khen! Cũng bình thường thôi mà! Nhi nói! Điện thoại của anh đâu? Mà đoạn ghi âm đó còn chứ?
 - Đương nhiên rồi! có cần tôi bật cho cô nghe không? Nam nói và giơ giơ cái điện thoại
 - Khỏi cần bật cho tôi nghe! Anh chỉ cần bật cho khánh và chị thương nghe được rồi anh vào đi! Nhi nói và mở cửa phòng cho nam vào
 - Anh cho họ xem bằng chứng đi! Nhi nói

- Uhm! Nam nói và bật đoạn băng đó lên cho khánh và thương nghe. Khi nghe xong, mặt khánh hầm hầm tức giận, anh quay ra định giơ tay tát my nhưng bị ai đó giữ tay lại. Thì ra là thương, khánh ngạc nhiên:
 - Sao em lại giữ tay anh (đổi kiểu xưng hô roài!)
 - Anh đừng đánh cô ấy! chỉ vì yêu anh nên cô ấy mới như vậy thôi! Thương nói
 - Được! coi như vì em anh không đánh cô ấy! còn cô, khánh nhìn qua phía my, từ nay tôi không muốn thấy mặt cô nữa! cô cút đi!
 - Anhanh! My nói và chạy ra khỏi phòng.
- Nam và nhi thấy tình hình đã yên liền chuẩn ra khỏi phòng để cho 2 người còn lại còn hàn huyên tâm sự nữa chứ! kekeke
- anh! Tại sao người anh lại bầm tím tím lum lum vậy! thương hỏi và đưa tay chạm vào những vết thương ấy!
 - anh không sao! Khánh mỉm cười
 - đứm nào dám đánh anh ra nông nổi này! Nói đi, em sẽ giết hần! thương nói giọng hùng hổ
 - kaka! Là em gái em đó! Khánh
 - là linh ak? Thương hỏi lại khánh! Nó dám đánh anh, em sẽ méc papa tội nó đánh nhau! Kakaka
 - thôi đi bx, em mà cũng biết méc ak? Khánh mỉm cười trêu thương
 - anh làm như chỉ có anh không vậy! thương chu miệng trông dễ thương vô cùng
 - haha! Hết giận anh rồi sao cô bé! Khánh cười
 - em không em vẫn còn giận đó! Thương nói và quay sang 1 bên
 - được rồi! em ráng chịu đấy nhé! Nói rồi khánh quay mặt thương đối diện với mặt mình và đặt lên đó 1 nụ hôn ngọt ngào!

13. Chương 13 : Thử Thách Bắt Đầu

Phần A: buổi đi chơi vui vẻ

Linh bước đi trên đường, tay thì cầm cây kem vừa đi vừa nhấm nháp, cô vừa đi vừa nhảy vui vẻ như 1 con sơn ca. đang đi, linh đụng phải 1 tên và cả 2 cùng té lăn quay. Tên kia thì tội nghiệp hơn, dính nguyên cây kem trên mặt, linh đứng dậy và bắt đầu quát:

- nè! Mắt anh là đồ để trang trí hả?? ơ sao lại là anh? Linh ngạc nhiên
- không là tôi thì là ai? Người đó không ai khác chính là duy. Trời ơi! Cây kem của cô! Duy la thất thanh
- cái gì? Kem của tôi! Sao cơ? Ồ hahahaha... linh bò lăn bò càng ra cười khi nhìn thấy mặt duy lúc này
- côcô! Duy nổi sùng, anh quát lên. Tại ai mà tôi bị vậy hả! đụng ai chứ cô thì khỏi nói cũng bik tôi xui thế nào. Duy nhăn nhó
- haha tôixinlỗi! linh cố gắng mới nói được hết câu, nói xong cô lại típ tục bò ra mà cười.
- côcô... xin lỗi mà không có thành ý gì hết! duy gất lên
- thôi! Cho tôi xin lỗi mà! Linh mãi mới ngưng được cười nhưng xem xét khuôn mặt của linh thì cô đang cố nín cười.
- hừ! dễ dàng vậy sao? Duy nhìn linh rồi mỉm cười đầy ẩn ý!
- chứ anh muốn tôi làm gì nữa? linh ngây ngô nhìn duy hỏi
- keke! Đi rồi biết! nhưng bây giờ cô phải đứng đây đợi tôi! Tôi đi rửa mặt cái đã!

Duy nói, liếc linh 1 cái sắc lẻm rồi bước đi, linh đứng đó đợi. 1 lát sau, duy cười trên con BMW màu đỏ chói, duy gọi linh:

- nè! Cô không định lên xe hả?

- có chứ! Linh nói rồi mở cửa xe lao lên.

Duy phóng đi với 1 tốc độ kinh hồn nhưng đối với linh thì chẳng ăn nhằm gì cả, duy thì cứ nghĩ linh sẽ sợ nhưng kết quả hết sức bất ngờ, linh thản nhiên như không có chuyện gì to tát cả. duy cụt hứng, anh dừng xe lại và quay qua linh:

- tôi muốn cô chở tôi! - Huh! tại sao tôi lại phải chở! Linh hỏi ngược lại với vẻ mặt ngây ngô

- nhiều chuyện quá, tôi bảo cô chở thì cô cứ chở đi! Duy nói, anh mở cửa xe và đi vòng qua phía linh ngồi. linh nhanh nhẹn bước xuống và nói với quân:

- tôi chở cũng được thôi! Nhưng tôi không biết đi đâu cả!

- cô cứ chở đi! đến nơi tôi sẽ nói cho cô biết mà dừng lại! duy nói và chui vào xe

- ukie! Nhưng tôi nói trước, tôi lái mà anh thấy sợ thì cứ nói nhé! Không cần phải tỏ ra anh hùng đâu! Linh nói và bước vào xe

- hứ! cô tưởng tôi là ai hả? duy ngênh mặt

- cứ chờ đó rồi xem! Linh nói và bắt đầu khởi động.

chiếc xe lao đi như tên bắn, duy thì hết hồn hết vía, anh bám chặt vào thành ghế, miệng không ngừng hét:

- AAA!

- Kaka! sợ rồi sao? Linh mỉm cười đắc ý nhìn duy

- Ai...nói. ???? duy lắp bắp, mặt không còn giọt máu

- Kaka! Sợ rồi thì cứ nói làm gì mà phải giấu! linh nói

- Ai.nói? duy cãi! A! đứng lại! cô đi qua mất rồi kia! Duy nói và chỉ tay về nơi định đến.

Linh vòng xe lại và chạy đến nơi cần đến, xe dừng lại ở dưới 1 ngọn đồi, linh xuống xe với một tâm trạng háo hức! cô muốn xem thử chỗ duy chỉ là nơi nào mà thần bí thế! Cô xăm xăm đi lên đồi nhưng bị duy kéo giật lại:

- nè! Cô đi đâu thế? Duy hỏi trong khi tay vẫn giữ tay linh

- tôi muốn lên trên đó! Linh nói và chỉ tay lên đồi

- lên đó dễ dàng vậy sao? Duy nói

- thế phải làm như thế nào mới lên được? linh quay qua hỏi duy

- hôn tôi 1 cái! Duy nói thản nhiên như không

- ANH LẠI LÊN CÓN AK? Không cho lên thì thôi! Đây không thềm! Xí! Linh nài và quay ngắt lại định bỏ đi thì bị duy kéo giật lại

- Nè! Giận rồi ak? Duy hỏi

- Không thềm! Linh quay mặt đi giận dỗi

- Nói giỡn thôi! Tôi phải bịt mắt cô lại rồi mới đưa lên kia được! duy nói và chỉ tay lên đồi

- Uh.

Sau 1 hồi suy nghĩ, linh đồng ý, duy bịt mắt cô lại và dẫn cô đi từng bước, từng bước thật chậm lên đồi, sau khi đã yên vị trên 1 chỗ có thể coi là nơi có thể nhìn thấy toàn cảnh trên đồi. duy nhẹ nhàng mở dải khăn bịt mắt của linh xuống, một ngọn đồi ngập tràn chong chóng, đủ loại, đủ màu sắc, kích cỡ khác nhau

Linh thốt lên khe khẽ:

- đẹp quá!

- Thế nào? Tôi nói không sai về nơi này chứ! Duy ngồi xuống và hỏi

- Đẹp thật! làm sao mà anh có thể tìm ra 1 nơi đẹp như vậy? linh ngồi xuống bên duy và hỏi

- Keke! Chuyện đó cô không cần biết! duy nói

- Không ngờ 1 tên ngốc như anh lại tìm ra được 1 nơi như vậy! đẹp quá! Linh kêu lên

- Đây là nơi tôi hay đến khi có chuyện vui hoặc buồn, tôi thường tâm sự cùng với chong chóng và tung 1 cánh chong chóng lên trời để nó mang theo ước nguyện hoặc nỗi buồn của mình! Duy nói

- Anh tâm lý thật! ủa mà anh nói với tôi làm gì vậy? linh quay sang nhìn duy và thấy duy đang nhìn mình bằng ánh mắt rất triu mến! hai đôi mắt gặp nhau, cùng nhìn nhau trong vòng 5s rồi cùng đỏ mặt quay đi chỗ khác. Linh thì lẩm bẩm:

- Hic! Tại sao khi nhìn thấy ánh mắt của hần mình lại cảm thấy rất ấm áp, tim thì tự nhiên đập loạn xạ, mặt mũi thì đỏ bừng chẳng lẽ chẳng lẽ mình thích hần hả trời??

- Ê! Cô làm sao vậy? tự dưng ngồi lẩm bẩm 1 mình như người điên vậy? duy kêu kêu linh

- Cái gì? Anh nói ai điên hả! anh muốn chết ak? Linh quay sang nhìn duy bằng 1 ánh mắt đáng sợ khác hẳn với ánh mắt hồi nãy

- Hehe! Cô điên chứ ai? ở đây chỉ có tôi và cô, tôi không nói cô thì hoá ra tôi nói tôi ak? Có thể mà cũng không biết! ngốc quá! Duy cười nhìn linh

- Uhm! Ngốc thật. AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA tên kia, sao anh dám nói tôi ngốc hả? tôi giết anh! Nói rồi linh bật dậy chạy lại chỗ duy, duy ù té chạy. duy chạy, linh đuổi theo. Hic! Vì sức con gái có hạn nên linh bị trật chân, cô ngồi xuống ôm chân nhăn nhó, duy thấy thế nên chạy lại chỗ linh và cuống quýt xin lỗi:

- xin lỗi! tôi không cố ý trêu cô đâu!

- Hichic! Đau quá. Huhuhu! Linh và nước mắt bắt đầu rơi

- Tôi. Tôi xin lỗi mà! Cô đưa đây tôi xem cô bị thương như thế nào duy và cầm lấy chân linh xem xét...

Ngay lập tức linh chụp lấy áo duy và hét lên:

- kakaka! Tôi bắt được anh rồi kaka nah tưởng tôi là đùa dễ khóc đến thế sao? Linh cười

duy thì bị chụp lấy áo từ phía sau, theo vật lý mà nói thì con người ta có quán tính nên duy bị té và tình trạng hiện giờ của hai người là 4 mắt nhìn nhau “ đăm đăm”, linh bắt đầu đỏ mặt, duy thì bị sức quyến rũ của linh cuốn hút nên anh không cưỡng lại được và anh đang dần cúi mặt xuống sát mặt linh. Khoảng cách của hai người bây giờ chỉ còn là 2 cm, linh thì nhắm mắt lại, duy thì càng ngày càng cúi xuống và bất ngờ... tiếng chuông điện thoại của linh reo vang, linh hoảng hồn đẩy duy ra và nghe điện thoại. duy ngồi 1 chỗ và đang đỏ mặt nghĩ lại cảnh lúc nãy, chỉ cần 1 chút nữa thôi thì sẽ có một nụ hôn tuyệt vời xảy ra, duy tức giận:

- hừ! chỉ tại cái điện thoại chết tiệt! sớm không reo, muộn không reo, lại reo ngay vào lúc hấp dẫn nhất! thật đáng ghét

- nè! Anh lẩm bẩm gì vậy? linh đã nghe xong điện thoại và quay lại hỏi duy

- khôngkhông có gì! Duy xua tay chối biến

- vậy thì anh đưa tôi về đi! Chị tôi gọi rồi!

linh nói, cô đi xuống đồi và đến bên chỗ chiếc xe, duy cũng vậy, anh leo lên xe và chở linh về. trên đường về, hai người không nói với nhau 1 câu nào. Cả hai đều đang suy nghĩ lung tung nhưng chủ yếu đều là về chuyện lúc nãy. Bất giác, tiếng duy vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của linh:

- đến nhà cô rồi đó! Sao chưa chịu xuống xe?

- Ak! Tôi xuống ngay đây! Linh nói và luống cuống mở cửa xe, bước xuống. cô bước vào nhà ngay lập tức và quên mất 1 câu cảm ơn dành cho người đã đưa mình về.

Sau khi vào nhà, linh lên phòng và nằm ngay lên giường suy nghĩ về chuyện lúc nãy, bỗng tiếng nhĩ vang lên ngoài cánh cửa:

- linh ơi! Ra ăn cơm đi em!

Nãy giờ toàn nghĩ đến chuyện lúc nãy nên bây giờ đã tối mà linh vẫn không hay, linh lên tiếng:

- chị với chị thương cứ ăn đi! Em không đói.

- Uhm! Nếu đói thì xuống ăn nhé! Nhi nói, tiếng bước chân vang lên, nhạt dần, nhạt dần. linh biết nhi đã đi xuống lầu nên nằm suy nghĩ tiếp, bỗng điện thoại cô reo vang báo có tin nhắn đến.

- Heo! Ngày mai cô có rảnh không? Là tin nhắn từ duy

- Sao chối đáng ghét! Có việc gì? Linh reply

- Tôi có chuyện muốn nói với cô! Ngày mai, 5h ở ngọn đồi chong chóng nhé!

- Uhm! Tôi sẽ đến! sao chối thôi!

- Cô nhất định phải đến đó! Ngủ ngon heo mập

- Sao chối hem thơm cũng ngủ ngon và mơ thấy ác mộng kakaka :MatCuoi (5):

Linh thắc mắc: “ tên đó muốn nói chuyện gì với mình vậy nhỉ! Đồ sao chối đáng chết, dám gọi mình là heo mập...” linh mang theo những suy nghĩ của mình vào giấc mơ.

Còn về phần duy, anh đã phải cố gắng lắm mới nhắn tin hẹn linh ở ngọn đồi chong chóng vì anh muốn... tỏ tình

Phần B: nước mắt

Sáng hôm sau, phương đi từ cổng trường vào, cô đi ngang qua căn nhà hoang phía sau trường học thì bỗng nghe thấy tiếng nói. Tò mò không biết ai đang nói chuyện nên cô đứng lại và nhìn vào bên trong. Ba người con trai là hotboy của trường đang ngồi nói chuyện với nhau. Duy lên tiếng trước:

- mình có chuyện muốn nói với mấy cậu... duy ngập ngừng

- chuyện gì vậy? nam nhồm người dậy bon chen

- chuyện này rất quan trọng đối với cậu phải không? Khánh hỏi và mỉm cười ranh mãnh

- ừ thì. Mình muốn.... duy đỏ mặt lấp bắp, anh đưa tay lên gãi đầu nhìn rất kute - có gì thì nói luôn đi! bạn bè với nhau có gì đâu mà ngại! nam vỗ vai duy

- mình mình muốn tỏ tình với linh... dường như gom hết được dũng khí, duy nói 1 lèo, nói xong thì cúi mặt xuống, hai vành tai anh đỏ bừng.

phương ở ngoài đã nghe hết, cô nắm tay lại thành nắm đấm, môi mím chặt chứng tỏ cô đang rất tức giận! cô muốn bỏ đi ngay lập tức nhưng hình như còn muốn biết thêm điều gì đấy nên ở lại nghe tiếp.

duy vừa nói xong thì khánh mỉm cười, bởi vì anh đã biết trước rằng duy thích linh. Nam thì há hốc miệng ngạc nhiên, anh lấp bắp:

- cậu cậu nói thật ak? Khánh làm ơn véo mình 1 cái để....

chưa đợi nam nói hết câu, khánh nhéo ngay mặt nam 1 cái rất đau, khiến nam la oai oái vì đau.

- vậy là mình không nằm mơ! trời ơi! Có nằm mơ mình cũng không ngờ có ngày duy lại biết yêu 1 ai đó! Mà lại yêu 1 mụ chần tinh nữa nam thao thao bất tuyệt, anh nhìn xuống thì bắt gặp ánh mắt rực lửa của duy nên im bặt

- cậu ngậm mồm lại ỳnh! Duy rít lên

- thì mình ngậm rồi đó! tại cậu bắt mình nói chứ bộ! nam gân cổ cãi
 - hừ! để đó tí mình xử cậu! các cậu làm ơn im lời khuyên đi! Duy năn nỉ
 - thì cũng như mấy lần cậu tỏ tình với mấy em khác đó! Khánh phán ngang 1 câu
 - trời! nói vậy mà cũng nói! những lần đó toàn mình chơi không, với lại họ nói trước rồi chỉ đợi mình đồng ý hay không thôi! Duy nói
 - uhm thì cầm 1 bó hoa thật đẹp, chọn 1 khung cảnh thích hợp và thật lãng mạn, quỳ xuống và nói: anh yêu em! Nam mơ màng, anh diễn tả theo lời nói bằng hành động của mình! bốp, 1 chiếc dép bay thẳng vào mặt nam, chủ nhân của nó chính là duy
 - sến quá ông ơi! Duy bĩu môi chê bai
 - thế cậu muốn nói với cô ấy ở đâu? Khánh hỏi
 - uhm! ở 1 nơi mà chỉ có hai đứa mình biết! nơi đó không thể nói được!
 - vậy khi nào cậu định nói? Nam hỏi, vừa hỏi vừa xoa xoa mặt mình
 - chiều nay nhưng mình vẫn chưa biết làm thế nào cả! duy gãi đầu
- phương thì đã nghe đủ, những điều muốn biết đã được cô nhớ, cô bỏ đi nhưng trông khuôn mặt vẫn còn hầm hầm tức giận. cô ra bãi đậu xe và lái xe thẳng đến nhà ly.
- Còn về phần 3 chàng trai của chúng ta, họ luyện thuyền 1 hồi rồi bỏ đi, trước khi đi, khánh đã tặng duy 1 câu:
- đừng nghe theo lời bất kì ai! Hãy nghe theo trái tim của cậu! khánh vỗ vai duy rồi bỏ đi.
- Duy đứng đó ngẫm nghĩ 1 lúc rồi cũng bước đi.
- Phương lái xe đến nhà ly, cô kể tất cả mọi chuyện cho ly nghe và hỏi:
- theo cô, tôi nên làm gì đây? Tôi không thể để anh ấy thuộc về con bé đó
 - tôi cũng chẳng biết nữa! nhưng không thể nhờ người đánh nó được! con đó võ vè đấy mình đấy! ly nói
 - cô sợ nó ak? Phương cười mỉa mai
 - sợ! có thể có nhưng cũng có thể không! Ly nói mắt vẫn mơ màng xa xa
 - tôi chẳng cần quan tâm, thế cô có giúp tôi không? Phương nhìn ly hỏi
 - đương nhiên! Nhưng cô muốn làm thế nào? Ly quay qua hỏi phương
 - tôi đang suy nghĩ! Um... Phương nằm xuống giường ly, ra chiều nghĩ ngợi lẩm
 - tôi nghĩ ra kế này nhưng không biết có được không! Ly nói, tức thì phương bật dậy và hỏi:
 - kế gì? Nói mau đi! Phương nhìn ly
 - chúng ta làm thế này.....
 - tuyệt! tôi nghĩ xong lần này là anh ấy sẽ thuộc về tôi! Cảm ơn cô rất nhiều, tôi đi đây! Phương nói và đi ra khỏi phòng ly.
- chỉ còn mình ly ở đó, cô nằm suy nghĩ và tự hỏi: “ mình làm thế là đúng hay sai?”
- giờ ra chơi, linh đang đi xuống canteen thì bị duy kéo ra sân sau, linh la lên oai oái:
- sao chối! thả tui ra!
 - Tui không thả! Bà im lặng đi 1 tý được không? Duy nói và vẫn kéo linh đi, đến 1 nơi vắng vẻ, duy mới buông tay linh ra, linh hần học:
 - Ông kéo tui ra đây làm gì? Đói mún chết!

- 5h chiều bà phải đến đây! bà mà không đến thì tui không nhìn mặt bà lun! Duy chơi 1 lèo
- Rồi rồi! ông nói nhiều quá! Chắc chắn tui sẽ đến! được chưa? Linh nói với vẻ chán nản
- Nhớ đây! duy nói và bước đi!

Linh thì bay thẳng vào canteen nhưng vừa cầm được ổ bánh mì, đang định đưa lên miệng gặm thì chuông reo vào lớp. linh tức mình, vừa đi vừa rửa duy. Quân ngồi học thì ngạc nhiên bởi vì thấy linh cứ lẩm bẩm suốt không thôi! Quân lên tiếng:

- bà làm gì mà lẩm bẩm suốt thế? Không chán ak?
- Không liên quan gì tới ônG! Linh nói và khuyến mãi cho quân 1 cái liếc xéo.

Quân thấy tình hình không được ổn định nên biết thân biết phận ngồi im lặng nghe cô giảng bài (chăm quá).

Chiều hôm đó, linh đi đến chỗ hẹn với bộ trang phục rất ư là cá tính: quần lửng trắng, áo phông trắng, áo khoác lửng màu vàng nhạt, 1 chiếc dây chuyền to bản...

Cô lái xe đến ngọn đồi chong chóng, đợi 1 lúc thì điện thoại của cô reo, là 1 số lạ gọi đến:

- alo! Ai đây? linh hỏi - cô có phải là bạn của anh dương ấn quân không?
- Phải! có chuyện gì không?
- Anh quân bị tai nạn hiện đang được đưa vào bệnh viện rồi! người đó nói
- Bệnh viện nào? Linh hỏi dồn, cô đang rất lo lắng cho quân
- Bệnh viện..... người đó nói
- Được rồi, tôi đến ngay!
- Cô đừng nói cho gia đình của quân nhé, anh ấy chỉ bị thương nhẹ thôi! Anh ấy nói không muốn gia đình lo lắng.
- Uhm! Tôi tới ngay! Linh nói và cúp máy, cô leo lên xe và chuẩn bị đi thì thấy xe duy đang đi tới, vừa thấy linh, duy đã hỏi
- Nè! Cô đi đâu đấy?
- Tôi tới chỗ quân quân. Linh đang định nói thì nhớ lại lời của người vừa nãy, nên cô không nói gì và lái xe đi thẳng. duy gọi theo:
- Quân làm sao? Tôi còn có chuyện muốn nói với cô, cô ở lại đi! Duy nhìn linh với ánh mắt nài nỉ.
- Không được! tôi phải đi gặp quân gấp, chuyện đó để lần khác nói đi! Linh nói và chuẩn bị đi thì duy gọi lại:
- Cô mà đi thì chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa đâu! Duy nói, anh hi vọng cô sẽ ở lại nhưng thay vào đó là 1 sự phũ phàng:
- Xin lỗi! nhưng bây giờ tôi phải đi gấp, tôi . Tôi xin lỗi! nói rồi linh phóng xe chẳng thẳng.

Duy ở đó, anh lên đồi và ngắm nhìn chong chóng quay, anh cười buồn rồi tự nói với chính mình:

- vậy là trong lòng cô ấy, quân quan trọng hơn mình! Mình là 1 thằng ngốc khi tin rằng cô ấy cũng có tình cảm với mình! Anh nói và nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, trái tim anh như bị xé tan ra thành hàng ngàn mảnh, anh đau, đau lắm! những giọt nước mắt cứ rơi, rơi 1 cách vô thức, những cánh chong chóng bay lên, cố gắng mang theo nỗi buồn của duy nhưng không biết nó có thể làm cho anh bớt đau được không?

14. Chương 14 : Trở Mặt

Linh chạy đến bệnh viện mà người lạ kia gọi cho cô, linh đến nơi nhưng cô phát hiện ra mình đã quên không hỏi quân đang ở phòng nào, cô bay ra hỏi 1 cô y tá đang trực:

- xin hỏi bệnh nhân Dương Ấn Quân đang nằm ở phòng nào?

- Cô là ai?

- Tôi là bạn của cậu ấy!

- Cô đợi cho 1 lát! Nói rồi cô y tá tìm kiếm, 1 hồi sau thì ra thông báo với linh!

- Xin lỗi, ở đây không có ai tên là dương ấn quân cả, chúng tôi chỉ có triệu mạnh quân thôi!

- Sao lại thế? Có người nói là cậu ấy đang ở đây mà? Cô coi lại hộ xem có nhầm lẫn gì không?

Linh nói và chỉ vào cuốn sổ. nhưng sau 1 hồi coi đi coi lại vẫn không có bệnh nhân nào tên là dương ấn quân cả! linh bực mình, cô ra ngoài và lấy điện thoại gọi cho quân (ngốc thế sao lúc này không gọi nhỉ?)

- alo! Ai đó! tiếng nhox quân trong trẻo vang lên làm linh muốn lộn ruột

- tên kia! Ông mới bị tai nạn hả? đang ở đâu vậy? linh quát lên

- ê cái bà kia! Bà thix trù người khác chết lắm hay sao vậy? người ta đang yên đang lành thì bị trù! đồ đáng ghét > - ủa! vậy không phải ông bị tai nạn hả? linh ngạc nhiên

- bà điên rồi ak? bộ muốn tôi chết sớm hay sao zậy hả? quân gắt gỏng

- ơ! vậy thì xin lỗi nhé! Ông đang ở đâu vậy? đến gặp tui được không? Linh nói

- nói vậy còn nghe được! mà gặp ở đâu? Quân hỏi

- sweet love nhé! Nhanh lên, tôi chờ! Linh nói và cúp máy, cô ra khỏi bệnh viện và lấy xe ra thẳng điểm hẹn, vừa đi vừa lẩm bẩm: “ta mà biết đứa nào lừa, ta sẽ băm đứa đó thành trăm mảnh mới hả dạ!”

quán machiato sweet love, linh ngồi đợi được 1 lúc thì quân tới, anh ngồi xuống, đối diện với linh:

- có chuyện gì vậy? tự dưng trù tui rồi bây giờ lại hẹn tui ra đây là sao hả? quân lên tiếng trước

- thì có người gọi cho tôi rồi nói ông bị tai nạn phải vào bệnh viện! Linh nói

- đứa nào mà chơi ác quá! Dám trù tôi bị tai nạn! tôi mà gặp nó thì tôi xé xác nó ra luôn! Quân nắm tay lại thành hình nắm đấm

- nhưng tôi không hiểu sao, họ lại làm vậy? làm như vậy thì được lợi ích gì chứ? Linh hỏi

- uhm! Có thể là lộn số không nhỉ? Quân mơ màng

- tôi nghĩ là không đâu! người đó nói rõ ràng họ tên của anh mà! Linh phân tích

quân với linh cứ ngồi đó phân tích những trường hợp có thể xảy ra mà không biết nguyên do! (chỉ có mình em biết thôi! mọi người biết hem? ^^).

Nói về duy, khi linh bỏ đi, anh lên đồi và ngồi đó 1 lát. Sau đó anh lái xe ra 1 quán bar và ngồi đó uống tới thật say, 1 cô gái bước đến ngồi cạnh anh và nói:

- em ngồi với anh được chứ?

Duy ngẩng lên nhìn cô gái đó và nói:

- là em ak? Sao em lại ở đây?

- nếu em nói em ở đây vì anh thì anh có tin không? Cô gái đó nói.

- Phương! Em đừng đùa nữa, hôm nay anh không có tâm trạng để đùa đâu! Duy nói và với lấy ly rượu uống tiếp

- Em có nói đùa đâu! Mà hình như anh đang gặp chuyện buồn thì phải? vâng cô gái đó chính là phương, hơn nữa, bây giờ cô ta đang giả nai vì tất cả mọi chuyện đều do cô ta gây ra, kể cả việc người lạ gọi điện thoại cho linh nữa.

- Em đừng có hỏi nữa, anh bực mình lắm rồi đấy! duy hét lớn, cả quán bar quay lại nhìn duy, anh bực mình:

- Nhìn cái gì mà nhìn? Có gì đâu mà nhìn! Mọi người sững sờ nhìn duy trong 10s rồi quay ra tiếp tục với công việc giang dở của mình! Phương lay duy:

- Thôi! Anh cũng đừng buồn nữa! có gì thì từ từ giải quyết!

- Em thì biết gì mà nói! Làm sao có thể làm lại được nữa! duy nói và anh lại uống cạn 1 ly rượu nữa.

- Đúng em không biết! vì anh có chịu nói đâu mà em biết! em lúc nào cũng ở bên cạnh anh, còn anh thì lúc nào cũng linh, 1 chữ, hai chữ lại linh... phương vừa nói vừa giả vờ nức nở.

- Em đừng có nhắc đến cô ta trước mặt anh nữa! cô ta thì biết gì đến anh, lúc nào cô ta cũng chỉ có quân mà thôi! Trong khi đó anh thì không lúc nào không yêu cô ấy! Phương giận tím cả mặt nhưng cô cố gắng kiềm chế và ngon ngọt hỏi lại duy:

- anh nói anh thích linh àk?

- Không anh không thích cô ấy mà anh yêu cô ấy! linh, anh yêu em, anh yêu nhiều lắm! em có biết không?

- Vâng! Em cũng yêu anh!

Phương nói như thế chỉ để ghi âm vào điện thoại! những câu nói của duy lúc này đã được phương ghi lại hết mục đích để làm gì thì từ từ rồi sẽ biết! duy sau khi nói xong câu đó thì gục ngay tại bàn (say quá mà).

Sáng hôm sau, linh đến trường với mong muốn là xin lỗi duy vì chuyện ngày hôm qua, cô định kể tất cả cho duy nghe và mong duy sẽ hiểu. cô đi lên lớp duy thì thấy phương đang đi từ đầu tới, cô gọi phương:

- hey phương! Cậu đi đâu về thế?

- Àk! Mình có chút chuyện với anh duy! Phương nói và mỉm cười

- Uhm vậy hả? linh nói và vẻ mặt có hơi thay đổi, cô muốn biết phương và duy có chuyện gì. Mà thôi kệ, chuyện của bọn họ thì liên quan gì đến mình, linh tự nhủ với mình như vậy

- Còn cậu, cậu đi đâu vậy? phương nhìn linh tò mò

- À! Mình muốn gặp tên duy nói chút chuyện! linh thật thà nói hết.

Vừa nói xong, phương đã thay đổi nét mặt, cô định sẽ trị linh vào lúc nào đó thích hợp nhưng bây giờ hình như không chịu được nữa! cô quyết định sẽ hắt cẳng linh ra khỏi duy. Cô hăm hăm kéo linh đi trong sự ngạc nhiên của linh:

- phương! Cậu kéo mình đi đây vậy?

- đến nơi rồi biết, còn bây giờ cô ngậm mồm lại đi.

Linh ngạc nhiên vô cùng, ít phút trước, phương còn nói chuyện rất thân mật với linh mà sao bây giờ lại thay đổi đến chóng mặt thế này? Tôi với cô ư? Nghe cứ như hai người xa lạ í!

Phương kéo linh ra phía sau trường và dừng lại tại 1 nơi vắng vẻ, cô thả linh ra và nói:

- tôi muốn từ bây giờ cô hãy tránh xa anh duy ra?

- Tại sao? Sao lại phải tránh xa hắn, bộ hắn mang mầm bệnh truyền nhiễm hả? linh cười

- Tôi không có nhiều thời gian để đùa giỡn với cô đâu! Nghe cho rõ đây này, tôi đã là bạn gái của duy nên từ nay cô hãy tránh xa anh ấy ra nếu không thì đừng có trách tôi sao lại không nể tình xưa nghĩa cũ. Và tôi nói thêm, từ nay chúng ta không còn là bạn nữa! mà tôi thấy nực cười thật đấy! hạng nghèo nàn như cô mà sao tôi lại có thể làm bạn nhỉ? (thân thể của linh vẫn chưa bị lộ).

Phương nói, cô mỉm cười đầy khinh miệt. còn linh, cô vừa nghe đến 2 từ: bạn gái thì đầu óc cô quay cuồng, trái tim như bị bóp nát ra, đau, rất đau, nước mắt không hiểu sao lại chảy dài trên khuôn mặt cô. Còn tình bạn giữa cô và phương đều chỉ là có mục đích thôi sao? Tại sao lại lừa dối cô? Khẽ nuốt nước mắt vào trong, cô mỉm cười nhạt và hỏi:

- vậy từ trước đến giờ, cô làm bạn với tôi nhằm mục đích gì?
- Mục đích gì ư? Cô nghĩ mình là ai cơ chứ? Vậy cô banh tai mà nghe cho rõ đây này, tôi đến cạnh cô chỉ là muốn tiếp cận với duy thôi! À! Mà cũng phải cảm ơn cô nhiều, nếu không có cô thì chắc tôi chưa sớm trở thành bạn gái của duy như vậy đâu!
- Tôi không tin! Tôi không tin, làm sao duy có thể yêu 1 người như cô được? linh lắc đầu ngoảnh ngoảnh.
- Tại sao không nhỉ? Nếu cô vẫn không tin thì tôi cho cô xem chứng cứ nhé! Phương nói và lôi ra chiếc điện thoại, cô bật 1 đoạn băng ghi âm, tiếng của duy vang lên:
- Anh yêu em, anh yêu em nhiều lắm!
- Vâng, em cũng yêu anh! Tiếng của phương.

Nghe xong đoạn băng đó, nước mắt của linh dù được cô khẽ nhắc nhở là không được chảy ra nhưng tại sao nó lại không nghe lời cô, tại sao vẫn cứ chảy ra? Tại sao? Tại sao? Bây giờ thì cô biết mình thực sự đã yêu duy nhưng bây giờ thì còn nghĩa lý gì nữa! duy đã tỏ tình với phương, hai người đã trở thành 1 đôi rồi! cô ngồi bệt xuống đất, nước mắt vẫn chảy dài, ướt đầm khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt cô mở to ngạc nhiên, khuôn mặt thần thờ nhìn về phía trước. phương đứng và mỉm cười đầy thích thú:

- hôm qua, duy đã tỏ tình với tôi và tôi cũng đã nhận lời! chúng tôi đã trao nhau 1 nụ hôn ngọt ngào.... phương đang kể lể thì linh hét lên:
 - đủ rồi! tôi không muốn nghe nữa! tôi hận các người tôi ghét các người!
- nói rồi linh chạy vụt đi, còn trên khuôn mặt thương đầy vẻ thích thú, cô cười phs lên và nói:
- con ranH! Mi tưởng có thể đấu lại ta sao? Mi nhằm to rồi! duy chỉ sẽ và luôn thuộc về ta mà thôi! Không biết tự lượng sức mình! Ngốc nghếch! Phương nói rồi bỏ đi.

15. Chương 15 : Đau Lòng!!!

Linh chạy ra khỏi trường, cô không hiểu tại sao mình lại đau như vậy! trái tim như vỡ ra thành từng ngàn mảnh, cô cứ chạy và chạy, bỗng cô đụng phải 1 người! cả hai cùng té ra đằng sau,, linh thì ngồi bệt xuống đất và khóc, cô khóc như chưa bao giờ được khóc! Bỗng 1 cánh tay ôm lấy linh vào lòng, người đó nhẹ nhàng:

- khóc đi! Hãy cứ khóc nếu em muốn!
- nghe giọng nói rất quen nhưng linh chẳng buồn ngẩng lên xem đó là cả! cô ôm lấy người đó và khóc! 1 lúc sau, như nỗi buồn đã được dịu bớt nên linh không khóc nữa, cô ngẩng mặt lên nhìn người đó và thấy là quân, cô vội vàng đẩy quân ra và ngượng ngịu xin lỗi:
- xin lỗi! chắc ông thấy tui quái lắm phải không? Tui xin lỗi nhé!
 - Nè! Pà khóc ướt hết vai tui rồi! chỉ nói 1 tiếng xin lỗi là xong sao? Quân hỏi, thực ra khi thấy cô khóc, anh cũng đau lòng lắm chứ bộ! anh muốn biết kẻ nào khiến cô phải khóc. Anh nói như vậy chỉ muốn giúp cô vui lên mà thôi.
 - Tôi sẽ mua đèn nó cho anh! Cảm ơn đã cho tôi mượn vai!

Nói rồi linh bước đi nhưng mới đi được 2 bước thì bị quân kéo ngược lại, quân lôi xềch xệch nó đi, mặc cho nó thảm thiết kêu gào. Khi tổng được linh lên xe, quân mới chịu thả linh ra. Quân lái xe chở linh đến 1 cánh đồng đầy hoa hướng dương:

Linh thì ngạc nhiên, cô không hiểu tại sao quân lại đưa cô đến nơi này, nắm lấy áo quân, linh giựt giựt hỏi:

- ề! Sao lại đưa tôi đến đây?

- Tôi đưa cô đến đây là để giúp cô! Quân nói, anh mở cửa xe và bước xuống. đi theo tôi!

Nói rồi vẫn viễn cảnh lần trước, quân lại lôi linh đi 1 cách không thương tiếc, khi hai người đã an toạ trên ngọn đồi. đứng ở đây có thể nhìn thấy hết toàn cảnh của nơi đầy hoa hướng dương này. Linh vẫn ngạc nhiên không hiểu tại sao quân lại đưa mình đến chỗ này, cô lại lay lay vai quân:

- nói đi! Sao lại đưa tôi đến chỗ này?

- Theo tôi được biết thì hình như bà đang có nỗi buồn phải không? Quân quay sang linh và hỏi

- Kkhông, tại sao ông lại hỏi vậy? linh lúng túng hỏi lại nhưng cô lại quay mặt đi chỗ khác, cô không muốn quân thấy 1 giọt nước mắt lại chảy trên khuôn mặt cô

- Bà cần gì phải nói dối chứ? Tôi không cần biết có chuyện gì xảy ra với bà, nhưng nếu bà buồn, bà hãy hét thật to, gió sẽ đưa tiếng hét đó tan vào không trung và như vậy nỗi buồn của bà cũng giảm đi được ít nhiều.

- ... linh không nói gì cả, đột nhiên cô hét lên thật to:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA! TÔI GHÉT CÁC NGƯỜI!!! AAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!! Hét đã linh ngồi xuống và toe toét cười với quân:

- Hi! cảm ơn anh nhé! nhờ ông mà tôi thấy đỡ buồn hẳn!

- Tôi thấy sợ bà luôn! mới lúc này còn khóc ướt hết áo tôi, còn bây giờ thì đã toe toét cười rồi. quân mỉm cười trêu linh

- thế mà có người lại bảo tôi hét lên cho đỡ buồn đấy! khi người ta cười thì lại nhiều chuyện! linh liếc xéo quân

- hi! Có gì đâu mà! Quân mỉm cười cầu hoà

thế là hai người ngồi đó, luyên thuyên đủ chuyện trên trời dưới đất nhưng cả hai đều không hề đả động gì tới chuyện linh khóc cả.

còn về phía duy, anh đang đi lang thang trên sân trường thấy phương từ xa chạy tới, khuôn mặt đầm đìa nước mắt, 1 tay thì ôm một bên má! Phương chạy tới chỗ duy và ôm duy khóc nức nở. sau 1 hồi được duy dỗ dành, phương mới nín khóc, duy gạ hỏi:

- có chuyện gì mà làm em khóc vậy?

- hứchứ! phương nắc lên

- có chuyện gì vậy? duy hỏi

- emem... Linh hẹn em ra phía sau sân trường, em không biết linh hẹn ra có chuyện gì nên cứ ra, vừa gặp mặt em, linh đã tát em một cái bảo từ nay phải tránh xa anh ra hức hức! phương thút thít

- cái gì! Cô ta dám tát em sao? Duy tức giận

- hic! Em hỏi cô ấy là gì của anh! Cô ấy không nói gì cả chỉ nhìn em với ánh mắt đang sợ rồi nói đã cảnh cáo em rồi nếu không thì đừng trách cô ấy độc ác! Huhuhu! Em đã coi cô ấy là bạn thân nhất của em mà tại sao cô ấy lại làm như vậy? em đã làm gì sai cơ chứ? Phương lại tiếp tục nức nở

- thôi, em nín đi! Duy nói nhưng trong suy nghĩ của anh thì đang rất rối rắm: linh đã bỏ đi kkkhi mình muốn nói với cô ấy nghĩa là cô ấy ghét mình, nhưng sao bây giờ lại nói phương tránh xa mình! Mình thật sự không hiểu nổi cô ấy nữa.

- anh! Em chỉ muốn được ở bên anh thôi, tại sao cô ấy lại nỡ đối xử với em như vậy? huhu! Em buồn quá anh ơi! Phương nói, cô nũng nịu ôm lấy duy

- thôi! Em đừng buồn nữa! anh sẽ không để cô ta làm gì em đâu! Em đừng lo! Duy xoa đầu phương

- anh hứa nha! Tiếp tục nũng nịu

- uhm!

Tối hôm đó, quân chở linh về nhà mình! Ít hém phải, quân chở linh về nhà mình để cô thả anh xuống và lấy xe anh lái về nhà! Quân cũng muốn đưa linh về nhà nhưng cô một hai không chịu nên chỉ còn cách này. Quân bước xuống xe, còn linh thì đang định phóng xe đi nhưng bắt chợt, quân gọi cô lại:

- linh! - Có chuyện gì thế? Linh quay sang hỏi quân

- Ak! Tôi muốn bà hứa với tôi 1 việc mà quân đang dần đổ lên...

- Chuyện gì vậy? ông không nói nhanh là tôi về đó nha! Linh nhìn quân mà buồn cười

- Tôi tôi muốn bà hứa với tôi! Từ nay trở đi nếu mà bà khóc mà không có ai bên cạnh thì bà phải gọi cho tui đó nha! Okie không?

- Uh! Được thôi! Linh mỉm cười

- Móc ghé nha! Quân cười và đưa tay lên

- Ông giống con nít quá!

Linh mỉm cười và đưa tay lên móc ghé với quân. Duy đi về thấy cảnh đó, anh bực mình: cô ấy nói vậy với phương nhưng sao bây giờ lại vui vẻ với quân? Tôi thật sự không hiểu cô muốn gì nữa!

Duy bay đến chỗ linh, quân và nói xỉa:

- chà! Đánh người ta xong, bây giờ ở đây vui vẻ quá ta!

- Anh. Sao anh lại ở đây? Quân ngạc nhiên hỏi

- Không ở đây thì sao mà thấy cảnh hai người tình tứ được

“ anh ấy nói như vậy là sao? Chẳng phải anh ấy thích phương ak?” suy nghĩ của linh, cô bực mình với cách nói chuyện như vậy của duy nên cô lấy bộ mặt lạnh lùng và nói với duy:

- anh nói vậy là có ý gì?

- Có ý gì thì hai người tự đi mà hiểu! duy nói và dậm bước đi, bỗng nhiên anh quay lại nhìn linh và nói:

- Còn cô! Đừng có ý mình biết chút ít võ vè mà tùy tiện đi đánh người!

- Anh nói vậy là sao? Tôi làm gì anh hả? mọi chuyện anh gây ra chưa đủ cho tôi sao? Linh gắt lên

Bốp duy tát linh, quân cũng sờ: “ từ trước đến nay anh duy chưa bao giờ đánh con gái mà tại sao bây giờ anh lại đánh linh?”. Quân bay ra và đẩy duy tránh xa linh:

- anh làm cái gì vậy hả? tại sao anh lại đánh cô ấy?

- anh. Anh dám đánh tôi. Kiếp trước, tôi có nợ anh sao? Tại sao lúc nào, chính anh cũng đem lại phiền phức cho tôi vậy? những gì anh làm còn chưa đủ giày vò tôi sao? Anh là đồ độc ác...

nước mắt lăn dài trên má linh, cô vội vàng quay đi và leo lên xe quân phóng thẳng, nước mắt vẫn nhạt nhòa trên khuôn mặt, cô cứ lái xe mà không biết trời trăng mây gió gì cả. còn về phía quân, anh tức giận thay cho linh, thần thờ nhìn theo bóng linh khuất dần, quân quay lại đấm thẳng 1 cái lên mặt duy và hét lên:

- TẠI SAO ANH LẠI LÀM VẬY VỚI CÔ ẤY! KỂ TỪ HÔM NAY THÌ ĐỪNG HÒNG TÔI CHO ANH ĐỤNG ĐẾN CÔ ẤY MỘT LẦN NÀO NỮA!

- Quân... chẳng lẽ em. Em thích cô ta ak? Duy lắp bắp hỏi quân, anh cầu trời rằng đây không phải là sự thật...

- Không! Không thích cô... duy thở phào nhẹ nhõm.... Nhưng tôi yêu cô ấy... quân lại tiếp tục sự nghiệp hét và bỏ vào nhà, anh lên phòng đóng cửa lại và bay lên giường, duy thì sững sờ 1 lúc rồi cũng đi vào.

Linh thì lái xe về nhà và lao lên phòng, cô đóng cửa lại và khóc, mặc cho nhi ở ngoài kêu la như thế nào nhưng cô cũng không mở cửa. nhi bất lực trước đứa em gái ngang như cua của mình, nhưng cô cũng đang rất lo lắng không hiểu vì sao linh lại khóc, vừa nghe thấy tiếng chuông reo, nhi đưa vội vàng chạy ra ngoài và hi vọng đó là thương. Đúng như cô mong muốn, thương đang đứng trước cổng sau buổi đi chơi với khánh, hai người đang tạm biệt nhau trước cổng thì thấy nhi vội vàng chạy ra và nói:

- chị chị thương! Con linh nó không biết làm sao nữa! tự dưng về đến nhà rồi lăn đùng ra khóc, em gọi thế nào nó cũng không chịu mở cửa.

- sao lại vậy? thương nói và chạy ngay vào nhà, nhi và khánh cũng theo sát gót:

- linh! Mở cửa cho chị đi! Chị thương đây mà! Mở cửa cho chị...

- ... không ai nghe thấy tiếng trả lời của linh mà chỉ nghe thấy tiếng khóc. Thương quay sang hỏi hai người còn lại:

- Hai người có biết chuyện gì xảy ra không?

- Em không biết! nó ra ngoài từ 4h chiều, vừa mới về đã lăn ra khóc rồi! nhi nói

- 4h ư? Ôi thôi! Chẳng lẽ lại là chuyện đó! Khánh la lên.

- Chuyện gì? Thương nói và nhìn khánh bằng con mắt hết sức “trìu mến”

- O.! Chẳng là thế này... khánh kể hết lại hết tất cả mọi chuyện cho thương và nhi nghe, thương gật gù:

- Vậy là có chuyện gì đó đã xảy ra! Ngày mai chúng ta thử hỏi tên duy kia xem sao?

- Uh! Nhi tán thành

16. Chương 16 : Tiếng Sét Tình Yêu

Bỗng chuông điện thoại của nhi reo vang khiến cả 3 người cùng giật mình, nhi vội vàng nghe điện thoại:

- alo! Ai vậy?

- tui! Trúc nè! Nhi ơi! Tối nay tui qua nhà bà ở được không? Pama tui đi vắng hết rồi! ở nhà 1 mình chán lắm! trúc than thở

- uh! Vậy qua đây đi! Nhi nói và cúp máy.

- Ai vậy nhi? Thương lên tiếng hỏi nhi

- Ak! Trúc ấy mà! Nó kêu tối nay papa và mama đi vắng, chán không biết làm gì nên muốn qua đây ngủ với mình, sáng mai đi học luôn! Nhi nói

Khánh nhìn lên đồng hồ thì thấy đã gần 12h đêm nên anh vội vã ra về:

- thương! Anh nghĩ đến giờ anh phải về rồi!

- uh! Để em ra tiễn anh! Thương nói nhưng cô bị nhi lôi lại 1 cách phũ phàng:

- ui! Em làm gì vậy? sao lại kéo áo chị? Thương nhăn nhó nhìn nhi

- thôi! Chị ở trong nhà đi! Để em tiễn khánh cho! Chứ đợi hai người tiễn nhau thì đến năm sau chắc vẫn chưa về đâu! Nhi nhăn mặt

- làm gì có chuyện đó! Thương đỏ mặt cúi xuống và bẽn lẽn nói... em đúng là đồ nhiều chuyện

- thì em có nói em ít chuyện đâu! Em chứ nói sự thật thôi chứ bộ! ^^ nhi nhăn răng cười
- thôi! Không cần ai phải tiễn hết! mình tự về cũng được! anh về thương nhé! Tui về nhé nhi!
- Anh về nhé! Nhưng có thật không cần em ra tiễn không? Thương lườm khánh
- Thật mà!
- Uh! Vậy thôi anh về nhé! Thương đưa tay lên pipi khánh
- Uh! Anh về đây! Khánh nói
- Mới ở trong nhà thôi mà đã như vậy rồi! chắc ra tới ngoài đường thì đến tết năm sau lun! Nhi nhún vai
- Em nói cái gì thế? Thương lườm nhi sau khi đã tiễn khánh
- Dạ! không có gì ak! Thôi chị đi tắm đi! Đi chơi cả ngày rồi! nhi đẩy thương về phía phòng tắm!
- Uh! Vậy em dọn cái gì ăn ra đi! Chị hơi đói!> - Uh!

Nhi nói và bước vào bếp, thương thì chui vào phòng tắm nhưng cũng không quên nhìn theo hướng căn phòng có 1 người đang tự nhốt mình trong đó và khóc. Linh vẫn khóc típ, không ngừng, đến khi không còn thể khóc nữa thì cô mới ngừng lại! cô hối hận, tại sao lại để cô yêu duy, rồi để bây giờ cô ngồi đây và gặm nhấm nỗi buồn một mình. Linh những tưởng, nếu duy đã có phương rồi và hai người đã hạnh phúc bên nhau thì chắc chắn cô sẽ chúc phúc cho hai người nhưng tại sao lại đối xử với cô như vậy? cô đã làm gì sai cơ chứ? Tại sao lại đánh cô? Tại sao lại để cô từng hiểu lầm rằng anh cũng thích cô? Tại sao? Tại sao cơ chứ?

Nhưng suy nghĩ ấy cứ lớn vồn trong đầu linh, cô cứ khóc, khóc mãi...

ở dưới nhà, có hai người đang ăn cơm nhưng hình như cũng nuốt không trôi vì nghe thấy tiếng khóc, nhi buông đũa xuống và nói:

- để em xông vào cho nó 1 trận! cứ khóc như vậy thì có lợi ích gì cơ chứ? Bình tĩnh lại và từ từ xem xét lại mọi chuyện có phải hay hơn không? Nói là làm, nhi đứng dậy định bước đi nhưng bị thương kéo lại
 - nhi ak! Chị và em cũng không thể nào hiểu được nó đang làm sao đâu! Thôi, cứ để nó khóc đi! Khi nào nó bình tĩnh lại thì ta nói chuyện! nhưng chị thật không hiểu duy đã nói gì với linh mà khiến nó trở nên như thế này! Thương nói và thở dài
 - em cũng thật sự không hiểu! nhi nói và ngồi xuống cạnh thương!
 - Chắc nó phải chịu 1 đả kích nào lớn lắm thì phải? thương trầm ngâm, ánh mắt của cô hướng về nơi xa xăm...
 - Uh! Nhưng khi mẹ mất nó cũng đâu có như vậy! nó vẫn kiên cường mà! Dù em biết nó rất buồn nhưng chưa bao giờ em thấy nó khóc nhiều như vậy cả. nhi cũng vậy, cũng trầm ngâm nhìn về phía xa
- Cả hai chị em rơi vào tình trạng: đang bận suy nghĩ không có thời gian nói chuyện. Cùng lúc đó, có 1 chiếc taxi đỗ phịch trước cổng biệt thự nơi 3 chị em đang sống, 1 chàng trai nhìn rất handsome bước xuống:

- keke! Cuối cùng cũng tìm được các em!

Anh chàng mỉm cười nhìn vào biệt thự trước mặt và chuẩn bị bấm chuông thì 1 chiếc xe thể thao mui trần dừng lại trước mặt. từ trong xe, 1 cô gái bước ra, vóc người nhỏ nhắn, xinh xắn. cô bước đến chỗ anh đang đứng và hỏi:

- anh là ai? Tại sao lại đứng đây? Bình thường thì chỉ cần trả lời là tôi đến thăm chủ nhà nhưng vì ghét giọng điệu hách dịch của cô nàng này nên:
- tôi đứng đây làm gì thì kệ xác tôi! Cô là cái gì mà nhieu chuyện thế hả?
- anh anh đứng trước cửa nhà người ta, lén lút như ăn trộm í không hỏi thì sao mà được! cô gái hếch mặt lên trời và trả lời
- bộ cô là chủ nhà hay sao vậy? nhiều chuyện chết đi được! anh ta bĩu môi

- anh. Tôi không phải là chủ nhà nhưng là bạn chủ nhà đó! Vậy bây giờ tôi được phép “nhiều chuyện” chưa?
Cô gái cong cớn

- hừ. cho dù cô có là chủ nhà đi nữa thì cũng không được nói với tôi như vậy? anh ta gân cổ lên cãi.

- Tại sao không? 1 cô gái đứng dựa ở cổng này giờ đã nghe tất cả mọi chuyện? tại sao em không được nói với anh như vậy? vâng, cô gái ấy không ai khác chính là nhi vì nghe thấy tiếng xe dừng lại trước cổng nên cô nghĩ là trúc đã tới nên đi ra đón thì được chứng kiến màn kịch cãi nhau giữa hai người không quen biết.

- Ôi! Nhi đấy ak! Anh nhớ em quá! Chàng trai nói và lao tới ôm nhi.

- Đây, buông tay anh ra khỏi bạn tôi ngay lập tức! cô gái còn lại thấy anh chàng này bay ra ôm nhi nên cũng anh hùng bay ra đẩy anh ta khỏi người nhi

- Nè! Cô nhiều chuyện thật đấy nha! Tôi muốn ôm ai thì kệ tôi chứ! Sao cô cứ thích can thiệp vào chuyện của người khác thế nhỉ? Chàng trai quay ra nạt cô gái

- Đúng, anh muốn ôm ai thì ôm tôi chẳng quan tâm nhưng người anh đang ôm là bạn tôi đó! Nói rồi trúc đẩy nhi ra sau lưng mình

- Cô ấy là của tôi... chàng trai ương bướng

- Của tôi cô gái cũng không vừa...

- Yaa!!!!!! Hai người có thôi đi không? Cãi nhau hoài điếc cả tai mà không thấy chán hả? thích cãi thì ra chỗ khác mà cãi, không được đứng trước nhà tôi cãi! Okie

- Uh! Cả hai cùng lí nhí đáp! Nhưng tại cô ta/ anh ta trước chứ bộ! cả hai đều chỉ vào đối phương
nhi lắc đầu chán nản trước hai người này, cô nói:

- trúc! Đây là anh Kiệt, anh họ mình! Chỉ chàng trai.

- Còn đây là trúc, bạn cùng lớp với em! Bây giờ hai người hết thắc mắc chưa.?

- Đây là ông anh họ tài giỏi mà cậu hay kể với mình ak? Trúc la lên ngạc nhiên

- Uh! Nhi gật đầu

- Thế nào? Thấy tôi giỏi quá ak? Kiệt tự đắc

- Thôi đi anh nhi cười, cả hai người vào nhà đi! anh kiệt, anh về khi nào vậy? nhi hỏi khi đang trên đường đi vào nhà.

- Uh! Anh mới xuống sân bay lúc này, gọi điện cho chú hỏi nơi các em đang ở và chú ấy chỉ anh tới đây nè! Kiệt nói.

Còn trúc thì từ khi biết kiệt là anh họ nhi thì im thin thít, không nói 1 câu gì, lâu lâu lại nhìn trộm anh chàng. Còn anh chàng bik có người thỉnh thoảng lại nhìn mình nên tủm tủm cười suốt.

hì! lí lịch trích ngang của kiệt:

- tên: Lâm Gia Kiệt

- tuổi: 18t

- nghề nghiệp: học cực giỏi, đang học năm nhất đại học harvard, nhưng lại xin về việt nam học típ để được gần mấy cô em họ! cực handsome, đối xử với con gái rất tử tế, tình tính hiền lành nhưng không dễ bị bắt nạt đâu nhé! rất thương 3 cô em họ iu quý của mình nhưng thương nhất là pé linh

————— - Kiệt vừa bước vào nhà thì thấy thương đang ngồi xem tivi, anh háng giọng và:

- e hèm!

- Nhi ak! Trúc đến rồi hả? thương nói mà không quay mặt lại nhìn

- Trúc gì mà trúc, ông anh họ iu quý của em đây! Kiệt nói có vẻ giận dỗi.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! Anh về khi nào vậy? có mang quà cho em không? Thương nhảy tới ôm kiết và hỏi tá lá

- Này! Em chỉ quan tâm đến quà mà hèm hỏi han gì ông này hết hả? ôi trời ơi! Sao tôi lại có đứa em họ như vậy hả trời? kiết than trời than đất

- Than gì đó! Chán cơm bệnh viện bên Mỹ nên tìm về đây để ăn cơm bệnh viện của Việt Nam hả? thương gần giọng

- À không! Thích ăn cơm do pé linh nấu nhất.á! mà pé linh đâu? Kiết đảo dác nhìn quanh để tìm cô em iu quý

- không nghe thấy tiếng thương trả lời, kiết chỉ nghe thấy tiếng thở dài của thương và ánh mắt buồn buồn nhìn lên phòng linh

- Thương! Linh bị sao vậy? sao em không trả lời anh? Kiết nghiêm giọng hỏi

- Anh kiết! anh lon ton chạy vào mà để cho em với trúc cái vali khổng bố của anh nè! Một muốn chết! nhi cắt ngang câu chuyện!

Lúc đó, bầu trời đang rất trong xanh và không gợn 1 bóng mây thế mà tự nhiên lại có người bị sét đánh! Nhưng đây không phải sét do thiên lôi ban tặng mà là do thần tình yêu gửi đến! trúc bị sét tình yêu đánh khi nhìn thấy kiết, ở ngoài kia thì tối quá với lại kiết mang trên mặt cái kính râm to đùng nên không thấy được khuôn mặt. còn bây giờ thì cô đang bất động trước khuôn mặt không thể đẹp hơn của kiết, cô bất giác đỏ mặt, tim thì đập thình thịch, bất giác cô khẽ mỉm cười và nhìn ra phía xa.

Nhưng cô không thể ngờ rằng, nụ cười của cô đã được 1 người nhìn thấy và thế là... 1 người nữa bị sét tình yêu đánh trúng! Gia kiết ngẩn ngơ nhìn theo cô, lúc này không kịp nhìn kĩ nên anh chàng cũng không biết được cô gái cãi nhau với mình lại là người xinh đẹp như vậy! kiết nhìn trúc, lâu lâu lại lắc đầu nguầy nguậy! còn thương và nhi thì cứ há hốc mồm nhìn theo hai người này!

Bỗng, ở trên lầu phát ra 1 tiếng hét:

- ĐỒ ĐỘC ÁC!

Kiết như trấn tĩnh lại ngay vì đây là tiếng hét của cô em iu quý mà! Anh chạy lên lầu theo tiếng hét vừa này, ba người kia cũng theo sát gót. Kiết dừng lại trước cửa phòng linh và gọi:

- linh! Em làm sao vậy? anh kiết nè, mở cửa cho anh! Kiết vừa gọi vừa xoay nắm đấm cửa

- ...huhu... Không có tiếng trả lời kiết chỉ có tiếng khóc nức vang lên từng hồi

- Chuyện này là sao? Kiết quay lại nhìn hai cô em còn lại.

- Anhkiết...! nhi lấp bắp

- Thương, nhi trả lời cho anh biết! tại sao linh lại như vậy? nó đâu phải là người dễ khóc đâu! Kiết nhìn thương và nhi

- Em không biết! tự dưng nó ra khỏi nhà, trở về thì như thế này đây!

thương nói, cô không muốn để cho kiết biết ai làm cho linh như vậy bởi vì cô biết chắc, thế nào, kiết cũng cho tên đó 1 trận lên bờ xuống ruộng. kiết quay lại nhìn về cửa phòng linh bằng con mắt thần thờ đến tội nghiệp! trúc nhìn thấy cảnh đó thì cảm thấy xót xa thay cho kiết.

end chap 16, chap 17 hoặc 18 sẽ có 1 người chết! mọi người đoán thử xem đó là ai nhé!!

17. Chương 17 : Đối Đầu

phần A: LỘ MẶT

sáng hôm sau, thương định qua phòng linh để xem cô thế nào thì nhìn thấy cửa phòng linh hé mở, cô bước vào thì không thấy linh đâu hết, cô tìm khắp nhà nhưng cũng không thấy linh đâu cả! lúc đó, kiệt đang từ trên lầu bước xuống, anh nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng của thương nên hỏi ngay:

- thương! Có chuyện gì vậy?
- con.bé. linh nó... thương lấp bắp, khuôn mặt cô tái mét
- nó làm sao? Kiệt hoảng hốt nhìn thương
- nó em không thấy nó đâu hết! thương bật khóc, cô khóc 1 cách ngon lành, tự nhiên cô thấy lo lắng dễ sợ
- cái gì? Kiệt gần như muốn điên lên, chia nhau ra tìm thử nó có đi đâu không? Gọi cả nhi với trúc nữa! nhanh lên!

Kiệt rồi rít, vừa nói xong với thương là anh xách xe chạy thẳng ra đường. thương thì bay lên phòng gọi hai người còn lại dậy:

- trúc, nhi! Dậy đi! linh biến mất rồi! dậy nhanh.
- Chị thương để em ng... cái gì? Linh biến mất? nhi vừa nghe đến câu đó thì dựng ngược lên, cô tung chăn và chạy ra hỏi thương!
- Uh! Nhanh lên, chúng ta chia nhau ra tìm nó đi!

thương nói và chạy xuống dưới. linh tính mạch bảo rằng biết đâu sẽ có chút gì đó liên quan tới vụ linh biến mất nên thương chạy ngược lên phòng linh. Đúng như dự đoán, 1 mảnh giấy ghi loằng ngoằng vài chữ được 1 cuốn vở to kèn dề lên, nếu không để ý kĩ thì chắc cũng khó mà thấy:

- chị thương! Em đi ra ngoài thư giãn 1 tí! Đừng tìm em!
- Chị thương! Đi nào! Nhanh lên! Nhi xộc vào cửa phòng linh gọi thương.
- Chắc không cần tìm nó nữa đâu! Thương nói và chìa tờ giấy ra cho nhi.

Sau 2s, nhi bắt đầu dùng dưng tức giận:

- nó đi mà không nói ai gì cả! làm người ta lo muốn chết!
- thôi mà! Em ấy đang có chuyện buồn nên cũng đừng trách em ấy quá! Trúc nhẹ nhàng đi vào và giục phăng tờ giấy trên tay nhi.
- Uh! Thôi để chị gọi điện cho kiệt kéo anh ấy lo! Thương nói và gọi điện cho kiệt:
- Thương! Tìm được linh rồi hả? nó ở đâu thế? Kiệt chơi 1 tràng
- Em chưa tìm được nó... thương đang định nói thì có người nhay vào hòng cô mà nằm:
- Cái gì? Chưa tìm được nó thì em gọi cho anh làm gì? Mau đi tìm nó đi, anh cúp máy đây! Kiệt đang chuẩn bị cúp máy thì đầu bên kia, giọng oanh vàng thổ thê của thương lên tiếng:
- YAAAA! Anh không để cho em nói gì hết hay sao hả? linh chỉ đi ra ngoài cho đầu óc bớt căng thẳng thôi! Không cần phải tìm nó đâu! Thương
- Vậy ak? Vậy cũng đỡ lo rồi! thôi, anh đi ngắm phố xá 1 tẹo đây! Mấy đứa cứ ở nhà thông thả nhá! Khi nào linh về thì bảo nó gọi điện cho anh! Thế nhá! Kiệt nói và cúp máy cái rụp
- O! Anh kiệt... tí tí! Thiệt hết biết cái ông này! Thương lắc đầu ngoay ngoay và mỉm cười nhẹ nhàng
- Chị thương! Chuẩn bị đi học thôi! Nhi ở đâu chui vào nói
- Uh! Nhớ tí nữa nhắc chị xin phép cho linh và hỏi rõ chuyện hôm qua với duy nhé! Thương nói và đi về phòng

- Uh! Nhi cũng lui về phòng lun!

Trên trường, có 1 cô gái đang nghe điện thoại:

- này có chuyện gì mà gọi cho tôi thế? Giọng phương rít lên

- chẳng lẽ khi nào cô có việc nhờ đến sự giúp đỡ của tôi thì tôi với cô mới gặp mặt được với nhau ak? Tiếng ly vang lên trong điện thoại

- thế cô muốn gì? Phương gắt gỏng, khó chịu! đương nhiên rồi, nếu lỡ may cuộc nói chuyện này được 1 người nào đó nghe được thì phương chết chắc - tôi chẳng muốn gì cả! tôi chỉ muốn biết cô đã chiếm được duy cho riêng mình chưa? Tiếng ly cười khẩy

- rồi! thì sao? Phương

- thì tôi yêu cầu chị hãy tránh xa chị tôi ngay lập tức, đừng bao giờ nhờ chị tôi giúp đỡ 1 việc gì cả! tiếng vy vang lên (chap 8)

- cô là ai? Phương hỏi giọng đầy khó chịu

- là em chị ly! Vy nói và cúp máy ngay lập tức, cô quay qua nói với ly bằng giọng hờn trách:

- em đã nói với chị bao nhiêu lần rồi! đừng bao giờ có quan hệ gì với cô ta hết!

- mà biết gì mà nói! Giọng ly vang lên đầy khó chịu, 1 phần vì cô không thể chấp nhận ai nói xấu phương cả - vẫn còn cảm kích ở quá khứ! 1 phần vì bị giạt điện thoại không thương tiếc

- biết gì ư? Em biết nhiều hơn chị đó! Vy ngán ngẩm nhìn bà chị mình

- hừ! nếu không có... ly đang định nói thì

- nếu không có phương thì chị chết từ lâu rồi chứ gì? Em ngán cái điệp khúc này của chị lắm rồi! cô ta cứu chị, em dám cá chắc rằng không phải xuất phát từ lòng thương người mà xuất phát từ lòng ghen ghét, muốn tìm 1 người nào đó để phục vụ ình một cách tận tâm mà thôi!

- Mà im đi! tao không tin! Cút ngay ra khỏi phòng tao! Ly dùng dùng tức giận, cô bước đến bên cánh cửa và mở nó, à không, chính xác hơn là đập nó ra khỏi bản lề (> - Em sẽ chứng minh cho chị thấy cô ta không tốt đẹp như chị nghĩ đâu!

Vy nói và bước ra khỏi phòng, cô lấy điện thoại và gọi điện cho phương:

- alo! Phương nói

- chị phương! Tôi, vy, em gái của chị ly đây! Tôi có thể gặp chị được không?

- Gặp tôi làm gì? Phương lạnh

- Tôi có chuyện muốn nói với chị!

- Với tôi ak? Hay cô lại định dạy cho khôn cho tôi 1 bài? Hừ! xưa rồi cô em ơi! Phương nói với chất giọng đầy bồn chồn.

- Tôi nghĩ là mình đang rất nghiêm túc, tôi không hề đùa giỡn gì với chị cả! tôi muốn gặp chị! vy khẳng định!

- Được thôi! Cô đến hẻm Z... tôi sẽ cho người đợi cô ở đó!

Ngần ngại với chỗ gặp là 1 con hẻm hẻo lánh, bởi vì không ít lần vy đã đi qua đó nhưng nó đều mang lại cho cô những chuyện không may thôi!

- uh!

Vy quyết định, vì chị của cô nên cô đồng ý, cô tắt điện thoại, đi bộ đến chỗ hẹn vì nơi đó rất gần nhà cô. Vy đi trên đường, khi nhìn thấy 1 tên con trai đứng trước hẻm, đầu tóc thì chỗ xanh, chỗ đỏ, ăn mặc thì luộm thuộm, nhếch nhác không thể tả! cô bước đến gần hắn và cũng là lúc hắn hỏi cô:

- cô pé là vy?

- Đúng! Tôi là vy nhưng tôi không phải là cô pé! Vy đốp hấn
- Gì thì gì tôi không quan tâm! Chị phương bảo tôi đến đưa cô đến gặp chị ấy! cô đi theo tôi! Hấn nói rồi bước đi sâu vào trong, vy cũng bước theo!
- Cô đến rồi đấy ak? Vy trông thấy phương đi cùng 1 số tên con trai khác, cô bĩu môi khinh bỉ.
- Đúng! Nhưng tôi muốn nói chuyện riêng với chị! Được chứ? Vy nhìn phương và nhìn bọn kia như ám chỉ!
- Họ là anh em của tôi, cũng như chị cô thôi nên cô cứ nói trước mặt họ đi! phương trả lời!
- Vậy cũng được! tôi muốn chị buông tha chị gái tôi ra, đừng lợi dụng chị ấy vào những việc vớ vẩn của cô nữa! vy nói 1 hơi.
- Ái chà! Ghê nhỉ, cô dám ra lệnh cho tôi đấy ak? Phương nói và nhích lại gần vy.
- Tôi chẳng ra lệnh cho ai cả! nhưng xin cô từ nay đừng bảo chị ly làm những việc đó nữa!
- Tôi chẳng bảo chị cô làm gì cả! tự chị cô làm vì muốn trả ơn cho tôi thôi! Phương nhếch mép
- Chị ấy trả ơn cô như vậy là quá đủ rồi! hãy buông tha chị ấy! vy nói rồi định bước đi nhưng bị hai tên con trai chặn lại!
- Cô tưởng đây là nơi cô muốn đến thì đến, muốn đi thì đi ak? Phương đã đến sau lưng vy từ lúc nào, vy quay lại, run run hỏi:
- Vậy cô muốn gì? - Muốn gì ak? Cô nghĩ cô có thứ gì để tôi muốn ak? Người muốn cô là bọn kia! Phương quay mặt nhìn bọn kia và được đáp lại là những cái gật đầu lia lịa của bọn chúng:
- Đúng rồi đấy chị phương! Chị để nó cho bọn em đi! 1 tên nói
- Pé dễ thương quá! 1 tên ở sau lưng vy nói và đưa tay vuốt tóc cô.
- Bỏ ra! Vy gạt cánh tay đó xuống
- Hi hi! Cô em cá tính nhỉ? Nhưng đến lúc chơi với bọn anh thì cũng như con thỏ con nhút nhát sợ sệt thôi! Hahaha! Phải không tụi bây?
- Thằng hải nói chí phải!
- Mà nói đúng quá hải ơi!
- Đấy! bọn mày muốn làm gì nó thì làm, tao không có liên quan gì hết đấy nhé! Phương nói.
- Vâng! Chị cứ yên tâm! Bọn em sẽ tuyệt đối vâng lời chị!
- Bỉ ỉ! tôi thật không ngờ cô lại là người như vậy đấy! chị tôi đã thực sự sai lầm khi coi cô như ân nhân! Vy nói, trong mắt cô ánh lên sự khinh miệt.
- Bây giờ biết thì cũng chưa muộn đâu! Phương nói rồi và bỏ đi.

phần B: THIÊN THẦN TRỞ THÀNH ÁC QUỶ VÀ ÁC QUỶ TRỞ THÀNH THIÊN THẦN.

Vy bị nguyên đám vây quanh! Tên nhox lúc này đưa cô vào đây thì nhếch mép cười và bỏ đi! 1 lũ con trai ngày càng tiến tới, ép cô gài vào sát tường. vy sợ hãi lùi dần, lùi dần, khi không còn chỗ để lùi nữa thì cô mới lên tiếng:

- các người tránh ra!
- Keke! Cô em dễ thương như vậy thì ngu gì bọn anh tránh!
- Cút ngay! Vy la lên! Có ai không? Cứu tôi với!
- Cô em cứ la thoải mái đi, không có ai đến giúp đỡ em đâu!
- Tránh ra!

1 tên đẩy vy đến sát tường và hôn lên môi cô, cô cố gắng đẩy hắn ra nhưng hắn là con trai mà, đâu có dễ dàng thắng được hắn! gần như muốn buông xuôi mọi việc, tay vy dần dần thông xuống, cô khóc, nước mắt lăn dài trên má! Bỗng 1 tiếng hét vang lên:

- các người làm trò gì đó? Linh hét, khi đi ngang qua chỗ này cô hình như nghe thấy có tiếng người kêu cứu, vào thì thấy có vẻ như 1 đồng con trai ăn hiếp 1 đứa con gái.

- Không liên quan gì đến cô! Cút đi! hay cô muốn thay thế cô ấy? nếu như vậy thì tôi cũng sẵn lòng!

Tên đó nói, nở nụ cười hết sức đều và đến bên linh. Bốp, tiếng tát khô khốc vang lên trong âm thanh tĩnh mịch!

- a con này láo! Mày dám đánh bố mày à? Mày muốn gì? Tên đó ôm má nhìn linh trừng trừng.

vy đã thoát được tên kia nên chạy tới bên linh và thều thào nói:

- chị ơi! Cứu... em! vy nói xong và ngất(chú thích: sức khỏe của vy không được tốt cho lắm! nhất là khi bị kích động, dễ dàng ngất hoặc tái phát bệnh cũ.)

- này, em gì đó ơi! Tỉnh lại đi em! Linh lay lay cô gái và quay sang nhìn bọn kia trừng trừng:

- đề tiện thật! Nguyên 1 dám dằn ông con trai mà đi bắt nạt 1 cô gái! Tội này nhất định không thể tha! Linh nghiêng răng.

- Nghiến răng nhiều coi chừng hư hết răng cô em! Cô em tát em của anh vậy điều đó có dễ tha thứ không? Tên đó nói và tiến sát lại gần 2 cô gái.

Bụp! 1 cú lên gối làm hắn ta ôm bụng kêu la ầm trời:

- AAAAAAAA! *****! Bọn mày đâu? Đập tuốt xác nó ra cho tao!

Dứt lời, nguyên 1 lũ xông lên đánh linh, vy thì mơ màng tỉnh lại, nhìn thấy cảnh người đánh nhau, cô sợ hãi và ngồi co rúm lại! cô mong người chị dũng cảm cứu mình sẽ không sao hết! nhưng tự nhiên cô cảm thấy lo lắng lắm! đột nhiên, có 1 đứa cầm cây định đánh vào sau gáy của linh, vy hét lên:

- chị ơi! Coi chừng! có kẻ đánh lén! Linh quay lại và ngay lập tức cho tên đó 1 cước ngay mặt (tội nghiệp quá). Tên đó lồm cồm bò dậy và bước đến chỗ vy với cây gậy trên tay, hắn giơ lên và chuẩn bị đập vào người vy. Vy hét lên và ngất đi, tưởng chừng như vy không thể thoát được cú đánh đó nhưng may thay linh đã đưa tay ra đỡ cho vy, cô đá tên đó bay ra và lại tiếp tục lao vào trận chiến! nhưng dường như cô đã đuối sức vì cả ngày hôm qua chưa ăn gì hết, thêm lúc này bị đánh ngay tay nữa! vết thương trên tay cô chảy máu càng nhiều, bọn kia thì thấy linh như vậy nên cứ tới tấp đánh tay linh. Phương ở đằng sau nhìn thấy tất cả mọi chuyện, cô lấy điện thoại và gọi cho ly:

- hôm nay trời chuẩn bị sắp hay sao mà rông lại gọi cho tôm thế này? Ly lên tiếng trêu chọc.

- thôi đi, em cô đang bị con linh nó đánh đây này, bọn nó đông quá, tôi không biết làm gì cả! phương giả giọng run run.

- CÁI GÌ? NÓ DÁM ĐÁNH EM TÔI? BỌN NÓ ĐANG Ở ĐÂU? Ly hét lên, cô đang rất lo cho Vy vì vy bị bệnh mà!

- Hẻm Z gần nhà cô đó, nó thấy tôi hay đi với cô nên thù cô nhưng chắc không dám làm gì cô nên trả thù con em cô! Phương nói

- Cô nói có thật không đó? Tôi thấy điều này hơi khó tin đấy nhé! Ly nói trong khi nhảy lên xe để phóng tới chỗ vy.

- Tùy cô thôi! Cô không tin tôi thì khi nào nhận xác em cô thì đừng trách tôi là không báo trước nha!

- Được rồi! tôi tin! Ly nói, thật lòng cô nghĩ chắc không có chuyện phương lừa mình đâu bởi vì cô ấy đã từng cứu mình mà.

- Cô đến nhanh đi nhé! Nhưng cẩn thận nó lại làm như nó là người bị hại đấy! phương nhếch mép nói.

- Việc này cô khỏi lo, thường thì tác giả của việc làm đó thường tạo bộ mặt ngây thơ đến phát sợ lun mà! Kể cả cô cũng vậy!

nhưng câu cuối ly lại nói rất nhỏ, cô vội vàng cúp máy và phóng xe đi thật nhanh. Phương cất điện thoại và thì thầm:

- ngu ngốc! cả con chị cũng như con em, tất cả đều ngu ngốc.

phương nói và bước ra quát:

- này! Mấy người làm gì vậy? ăn hiếp 1 cô gái giữa thanh thiên bạch nhật này mà không thấy xấu hổ hả? phương nói và nháy mắt với tên cầm đầu, hình như việc này đã được tính toán từ trước. đúng thế, không cần ai cứu vỵ cả, để 1 trong những đệ tử của phương làm việc này, còn bọn kia sẽ nói là mọi chuyện đều do linh dựng ra.

- Ê, cô là ai mà nhiều chuyện hả? biến!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! tên cầm đầu quát.

- Tôi là ai không quan trọng, các cậu bắt nạt hai cô gái mà không thấy xấu hổ hả? phương chống nạnh quát.

Từ đâu, vọng lại tiếng người gọi:

- VY OI! Vy! Tiếng ly vang từ xa đến!

- Ly ơi! ở đây này! Phương rồi rít vẫy ly như cô ta sắp chết đuối và gặp được phao cứu sinh.

- Vy! Ly lật đật chạy đến chỗ em gái, là đầu tiên 1 người con gái mạnh mẽ như cô biết thế nào là khóc, biết thế nào là sợ mất đi một thứ quý giá của đời mình! Vy, em làm sao thế? Ai làm em ra nông nổi này, vỵ, tỉnh lại đi em! Ly quát mắt nhìn bọn kia khiến bọn chúng co rúm lại vì sợ hãi. Tất cả dạt qua 1 bên để cho ly nhìn thấy 1 cô gái nằm dưới đất, máu me lênh láng khắp nơi! Ly nhìn phương:

- Đó là tác giả làm em cô trở nên như vậy đấy! nếu tôi không can thiệp thời và làm bọn họ (liếc nhìn bọn kia) biết thế nào là đúng thì có lẽ em cô sẽ không được như bây giờ đâu! Khi biết được mọi chuyện và làm việc này có thể ở tù nên họ xông vào hội đồng cô ta. Phương nói và chỉ vào linh.

- Liệu tôi có thể tin cô không? Ly nhìn phương cảnh cáo.

- Nếu cô không tin tôi thì còn có bọn kia đây! Đi mà hỏi chính thủ phạm đi! phương héch mặt nhìn bọn kia (bà này mà đi làm diễn viên thì phải thuộc vào loại cực xuất sắc).

- Chuyện là thế nào ??? Ly quát lên, 1 tên rụt rè bước ra và nói:

- Em em xin lỗi chị! Chỉ vì em trót dại nghe lời cô ta mà đụng đến em chị! Chị cho em xin lỗi!

- Cứ kể hết mọi chuyện ra đi! ly nạt

- Bọn chúng kể ra tất cả những gì mà phương vừa kể, đôi khi còn thêm mắm thêm muối vào để đổ thêm dầu vào lửa! ly vừa nghe kể vừa tức giận nhìn sang linh, tình hình bây giờ là ly đang rất, rất muốn ghét linh.

18. Chương 18 : Sửa Chữa Lỗi Lầm!

Cũng ngay lúc đó, linh lơ mơ tỉnh dậy, cô khẽ cử động cánh tay nhưng lại cảm thấy rất đau, nhẹ nhàng cô quay qua nhìn xung quanh thì thấy phương đứng cùng 1 cô gái lạ hoắc và cô bé được linh cứu lúc này thì đang nằm lên trên tay của cô gái lạ kia. Bất ngờ, cô hỏi:

- cô gái đó sao rồi? phương! Sao cậu lại ở đây?

- Hừ! cô ấy ở đây cản trở việc cô giết em tôi nên cô buồn ak? Giọng ly vang lên khinh khỉnh. Linh mở to mắt ngạc nhiên:

- Cô là...

- Là chị của người mà cô đang định giết đấy? ly nhẹ nhàng thét lên!

- Là sao? Tôi không hiểu? linh tròn mắt ngạc nhiên.
- Hừ! cô thôi ngay cái bộ mặt giả nai đó đi! nhìn thấy ghê quá! Ly hừ giọng
- Cái quái gì đang diễn ra thế này? Có ai làm ơn nói cho tôi biết đang xảy ra chuyện gì ko? Linh nhăn mặt.
- Tôi thật sự khâm phục cô đó, nói dối trắng trợn như vậy mà mặt không hề biểu lộ cảm xúc! Ly nhìn linh đầy mỉa mai...
- Tôi thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả! linh nói
- Chứ không phải là cô muốn trả thù tôi à? Hèn hạ vừa thôi chứ? Không đánh được tôi nên đánh em tôi à? Nhục nhã quá! Ly nói...
- Tôi? Tôi muốn đánh em chị ư? Hình ư có hiểu lầm đang xảy ra thì phải? linh
- Hiểu lầm ư? Tôi còn lạ gì bộ mặt của cô nữa! cô thử hỏi mọi người xung quanh đây có nói là hiểu lầm không? Hay là cố tình... ly quát lên đầy giận dữ
- Tôi...

Chưa để cho linh nói hết câu, ly đã bay đến là tát linh 1 cái vào mặt...

- ngậm miệng mày lại cho tao! Bây giờ tao sẽ giết mày để trả thù cho em tao!!!!!! Ly nói và bay vào đánh linh tới tấp, dù không biết đang xảy ra chuyện gì nhưng linh vẫn cố gắng đánh trả.

Nhưng mọi người thử nghĩ xem: 1 người đai đen karate, sức mạnh thì còn y nguyên không suy suyễn gì hết! còn 1 người cũng có đai đen karate nhưng cả ngày hôm qua chưa ăn gì, lúc này còn bị đánh bầm dập nên ai sẽ thắng? đương nhiên người đó là linh chứ ai! Cánh tay của cô thì bị bẻ như muốn gãy ra vậy? sức của cô ngày càng cạn kiệt nên chỉ ít lâu sau khi trận đấu không cân sức này diễn ra, linh đã ngất. trước khi ngất đi, linh nghe loáng thoáng tiếng 1 người vang lên:

- ờ! Làm gì vậy?

sau đó cô ngất lịm đi không còn biết gì nữa! hai người con trai vừa mới đi đến thì đến bên đám đông, 1 người vừa nhìn thấy linh thì đã chạy đến bên cô và đẩy ly ra khỏi người cô. Người còn lại thì thấy cô như vậy cũng đau lòng lắm, anh cũng muốn chạy ngay đến bên cô, hỏi xem cô có làm sao không! Nhưng việc đó đã được em của anh làm rồi nên anh chỉ đứng nhìn cô từ xa và thầm đau lòng, bỗng có ai ôm lấy cánh tay nàng nịu:

- anh duy! Sao anh lại ở đây? Thì ra là phương...
- phương à? Sao em lại ở đây ??? Duy nhìn phương đầy thắc mắc...
- à! Không có gì quan trọng đâu anh! Phương nàng nịu nói! Mà em đang hỏi anh cơ mà! Sao anh lại ở đây? Phương mở tròn mắt nhìn duy, khẽ chớp chớp vài cái (kinh quá)
- à! Thấy có đánh nhau thì đi vào xem thôi mà! Mà sao linh lại đánh nhau nhỉ? Còn bị thương bầm dập như thế kia! Duy nói và mắt vẫn cứ dán vào linh, quân thì đang khổ sở lay lay linh dậy và ban tặng cho ly 1 cái nhìn hết sức căm phẫn với ngụ ý: “ cô ấy mà có làm sao thì cô đừng mong sống sót trên đời này”.
- Hừ! anh quan tâm tới nó thế! Chính nó là người tạo nên việc này nên phải chấp nhận thôi! Khuôn mặt phương đanh lại, nhưng nhận thấy là duy đang nhìn cô nên cô trở lại ngay với vẻ mặt thánh thiện...
- Em nói vậy là sao? Duy nói với dấu chấm hỏi to đùng trên đầu!
- Sao trắng gì nữa! cô ta đòi đánh em người ta, bây giờ thì bị người ta đánh lại ấy mà! Phương thần nhiên nói dối
- Đánh người ta! Cô ta là người như thế sao? Duy ngạc nhiên, anh không thể ngờ là người anh yêu lại là người thích tùy tiện gây sự thế
- Chứ sao nữa! bị đánh là đúng! Phương nhún vai!.
- Sao em lại nói vậy? không phải em với cô ấy là bạn à? Duy hỏi

- Bạn ư? Thoáng chút bối rối xuất hiện trên khuôn mặt phương nhưng nó dễ dàng bị cuốn phăng bởi lời nói dối:

- Cô ta xem em là bạn mới lạ đó! Cô ta chỉ xem em như là 1 công cụ để lợi dụng thôi! Phương nói....

- Lợi dụng ??? duy nhắc lại lời của phương mà cảm thấy phân vân vô cùng: cô ấy là con nhà giàu mà, cô ta lợi dụng gì ở phương?

- Uh! Anh không tin em ak? Đôi mắt phương long lanh nhìn duy như sắp khóc...

- Ak không! Anh không có ý đó! Nhưng anh không thể ngờ là cô ta lại là người như vậy! duy nói

- Em cũng đâu có ngờ đây! Em thực sự thật vọng về cô ta...

Bỗng tiếng, quân vang lên: - anh duy! Anh còn đứng đó làm gì? Mau giúp em đưa linh bệnh viện đi! quân đang bế linh trên tay và chạy lại phía duy, duy cũng định bước lên giúp đỡ nhưng anh nhận được 1 cái kéo áo nhẹ nhàng và cái nhìn thật trù cảm với thông điệp: “ việc cô ta gây ra thì để cô ta tự chịu! anh không cần phải giúp đỡ!”.

Duy lấy lại phong độ, anh nhìn quân và nói 1 cách khinh khỉnh:

- tại sao anh lại phải giúp cô ta?

- Cái gì? Anh đang lầm nhầm cái gì thế? Quân nhìn duy hết sức ngạc nhiên.

- Anh nói: anh không muốn dính dáng gì đến cô ta nữa!

- IM ĐI! tại sao anh lại là anh của tôi? Tôi căm thù anh! Quân nói trong tức giận và bế linh chạy ra đầu hẻm đón taxi.

Phương đứng đó nhìn duy đầy hạnh phúc, cuối cùng thì anh cũng đã chịu làm theo lời cô, vậy là trong trái tim anh cũng đã có 1 phần hình bóng của cô.

Ly không nói gì cả, cô lẳng lặng bế Vy ra xe và trong lòng đầy thắc mắc rằng những lời phương nói đúng hay sai? Nguyên nhân của mọi chuyện thì phương đã kể hết cho cô nghe rồi, tại sao cô vẫn cứ ngỡ ngàng đó không phải là sự thật... ly đưa vy vào phòng, cô khẽ nhẹ nhàng đắp chăn cho vy và đi ra ngoài ngồi thẩn thờ suy nghĩ về tất cả những việc làm của mình vừa qua.

Quân đứng trước cửa phòng bệnh, anh cứ đi đi lại lại chóng hết cả mặt, cuối cùng anh cũng chịu ngồi xuống ghế và ôm đầu suy nghĩ: tại sao anh duy lại trở nên như vậy? lần đầu tiên mình thấy anh ấy như vậy! chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đều là do phương gây ra? Uh! Đầu đầu quá! Mà không bik linh có sao không? ...

Cánh cửa phòng bệnh vừa mở, quân bay ngay ra chỗ bác sĩ:

- bác sĩ, cô ấy có làm sao không?

- Uh! Cánh tay bị trật khớp phải bó bột, hơn nữa trên người cũng có nhiều vết thương nhưng cũng không quan trọng lắm! mà cô ấy làm gì mà bị thương như vậy?

- Ak! Cũng không có gì đâu bác sĩ quân gãi đầu lắp liếm. vậy tôi có thể vào thăm cô ấy được không?

- Được! nhưng anh nên nhẹ nhàng thôi, cô ấy mới ngủ! bác sĩ nói rồi và bỏ đi, quân nhẹ nhàng đi vào phòng và ngồi xuống cạnh linh. Anh khẽ nắm lấy tay cô, áp vào má mình và ngồi ngắm cô ngủ...

ở nhà ly, vy dần mở mắt, cô uể oải ngồi dậy, cánh cửa bật mở, ly bước vào với cốc nước cam trên tay. Vừa thấy vy đã tỉnh, ly đặt cốc nước xuống bàn và bước đến cạnh vy:

- em tỉnh rồi ak? Có thấy đau chỗ nào không? Ly hỏi với vẻ lo lắng.

- em không sao hết! ủa? mà sao em lại ở nhà? Vy ngơ ngác nhìn xung quanh

- uh! Chị đưa em về đây! Thôi, em uống nước cam đi! ly nói và đưa ly nước cho vy, vy chưa uống, cầm ly nước trên tay, vy hỏi:

- chị ly! Cái chị gì đó cứu em có sao không chị? Vy hỏi với vẻ lo lắng

- ak! Phương không sao hết! may là có cô ấy cứu em nếu không thì không biết em sẽ ra sao nữa! ly nói
 - ủa! vậy chị ấy tên là phương ak? Lần sau mà gặp em nhất định sẽ cảm ơn chị ấy! vy cười tíu tít
 - em nói vậy là sao? Bộ em không biết phương ak? Ly hỏi, đôi mắt mở to ngạc nhiên...
 - phương nào ạ? Vy vẫn ngây ngô...
 - Hoàng Nguyễn Tổ Phương! Người mà em vẫn bảo chị phải tránh xa ra đấy! em thấy chưa? Cuối cùng cũng chính cô ấy đã cứu em! Ly nói.
 - Cái gì cơ? Chị đang làm nhầm cái gì vậy? cô ta mà cứu em ak? Chính cô ta hẹn em đến con hẻm đó và cũng chính cô ta ra lệnh cho bọnitsu cáng kia hại em đó! Chị có biết không? Vy gào lên...
 - Cái gì ??? Ly sững sờ! tất cả mọi chuyện đều là phương tạo ra, dù có đánh chết ly cũng không ngờ rằng cô ta lại là con người như vậy! thủ đoạn – không, nham hiểm – cũng không, độc ác – cũng chẳng phải... vậy cô ta là loại người gì ??? Thật sự đây vẫn còn là 1 ẩn số nhưng ly biết chắc 1 điều, cô ta mà muốn thứ gì thì dù giết người cô ta cũng làm! Thật khủng khiếp...
 - Bây giờ chị đã thấy được bộ mặt thật của cô ta chưa? Chị còn định tin tưởng cô ta đến bao giờ nữa... vy hét lên...
 - Chị chị xin lỗi! chị không biết! tất cả hức tất cả đều là lỗi của chị. Chị xin lỗi chị đã đẩy em đến nguy hiểm! chị. Chị không xứng làm một người chị! Ly nói và ôm mặt khóc nức nở vy nhẹ nhàng ôm lấy chị của mình và an ủi... - Thôi! Không sao nữa đâu chị ơi! Chị đã biết cô ta là loại người như vậy rồi, chị đừng nên dính líu gì với cô ta nữa... bỗng nhiên, vy đẩy ly ra và hỏi: thế còn người đã cứu em, chị ấy sao rồi.?
 - Chị xin lỗi! phương đổ tội cho cô ấy nên chị đã đánh cô ấy... ly nói
 - CÁI GÌ ??? Chị đánh cô ấy ???
 - Chị xin lỗi! đều tại phương! Cô ta đổ tội cho linh... lúc đó không hiểu sao chị lại nghe lời cô ta như vậy! nhưng em đừng lo, đã có người đưa linh vào bệnh viện rồi! ly nói, nhoẻn miệng cười và lau nước mắt...
 - Uh! Vy cười
 - Thôi em ngủ đi, chị ra ngoài 1 lát... ly đẩy vy xuống giường và đắp chăn cho cô...
 - Chị đi đâu vậy? vy nhìn ly hỏi
 - Ak! Chị muốn giứt khoát với phương! Em cứ nghỉ đi, chị đi 1 lát rồi về thôi. Ly nói và định bước ra thì bị vy nắm tay lại
 - Chị hãy cẩn thận với cô ta...
 - Uh! Chị biết rồi! ly nói và bước ra khỏi phòng, cô lấy điện thoại gọi cho phương:
 - Alo! Phương lên tiếng...
 - Tôi muốn gặp cô, café Tốc Độ nhé! Ly nói
 - Được! phương nói và cúp máy... ly ra ngoài đón taxi...
- Vy nằm trong phòng nhưng cứ trần trọc mãi, tự dưng trong lòng cô cảm thấy lo sợ, cô cảm nhận rằng sẽ có 1 chuyện gì đó rất khủng khiếp chuẩn bị xảy ra... nhưng trấn tĩnh lại và tự cho rằng mình quá lo lắng...
- Café Tốc độ, phương đang ngồi ở đó, cô thấy ly đi vào liền vẫy gọi... vừa ngồi xuống, ly đã nói....
- tôi không muốn rề rà! Vào ngay vào việc chính: có phải chính cô đã hại em gái tôi?
 - Hừ! nó nói cho cô biết rồi ak? Không sao, biết càng tốt, đỡ phải lo lắng! đúng, chính tôi đã hại nó và đổ tội cho nhỏ linh đó, cô làm gì được tôi? Phương nói nhẹ nhàng....
 - Cô...được rồi! cô nghe đây, từ nay tôi sẽ không làm theo bất cứ yêu cầu nào của cô nữa! và tôi sẽ nói cho linh biết tất cả mọi chuyện... ly nghiêm rắng...
 - Cô dọa tôi đấy ak? Phương nhếch mép cười...

- Cô biết rồi đấy! tôi không thích dọa nạt ai cả, tôi chỉ thích chứng minh bằng việc làm đi, tôi nghĩ cô nên sám hối đi là vừa.... ly nói.

- Sám hối ư? Chuyện mực cười! nói cho cô biết không ai có thể phá đám tôi được đâu! Kể cả ông trời... phương nhân mạnh

- Cô cứ chờ xem! Tạm biệt ly nói và xách giỏ đi thẳng... cô lấy điện thoại ra gọi cho linh.....

Khi đó, linh đã tỉnh rồi và đang một mực đòi ra khỏi bệnh viện, cô cũng giống như hai người chị còn lại của cô, rất ghét bệnh viện....

- tôi đã nói bao nhiêu lần rồi! bà phải ở lại đây! Quân quát

- không! Linh cũng chẳng vừa...

- ở lại...

- không!!! Tôi mà không phải bó bột thì tôi cho ông nằm đây cả tháng luôn! Linh lừ mắt nhìn quân...

a moment of touch you feel

Like a vision of an angel

As our love and desire

disappeared forever

Always longing to have you near

Feel the power and the passion

Feel me slipping from your hands

Please break my fall

I Fuk u , FUk u Godzzzz.....

(trích satan) Tiếng chuông điện thoại linh vang lên, linh quay qua lấy thì nó đã bị quân giật mất rồi:

- alo! Quân nói và lè lưỡi trêu linh....

- Xin hỏi đây có phải là SĐT của linh không?

- Phải! cô là ai? Quân hỏi

- Cho tôi gặp linh...

Quân đưa điện thoại cho linh, mặt xị xuống:

- alo!

- Chào cô! Cô còn nhớ tôi chứ?

- Chị là chị của cô bé lúc nãy! Linh nói

- Đúng! Tôi muốn gặp cô, được không?

- Nhưng để làm gì? Linh hỏi

- Tôi muốn giải thích rõ mọi chuyện với cô! Ly nói

- Nhưng chuyện gì mới được?

- Tất cả mọi chuyện: chuyện tôi đánh cô, chuyện có người gọi cho cô nói là quân bị tai nạn và nhất là chuyện của duy và phương! Thế nào? Tôi gặp cô được không?

- Được nhưng khi nào?

- Bây giờ, quán Sweet love! Tôi đợi cô! Ly nói và cúp máy, cô đi đến quán.

Linh cúp máy và hấp tấp chạy khỏi bệnh viện khiến quân đuổi theo muốn đứt cả hơi...

- ya! Bà làm cái trò gì thế hả? sao lại chạy ra khỏi bệnh viện hả ??? quân quát khi bắt được linh

- tôi có hẹn! ông đưa tôi đến Sweet love đi!

- không! Đi vào bệnh viện lại, nhanh lên! Quân quát

- thôi mà quân, ông giúp tôi lần này đi mà!!!!!! Linh kéo áo quân và nhìn với 1 ánh mắt hết sức nai tơ,:monkey26: khiến quân cảm lòng không dặng nên miễn cưỡng gật đầu:

- thôi được! đi thôi! Quân kéo linh lên xe và phóng thẳng

quán Sweet love đã ở trước mặt, chỉ cần băng qua đường là đến được, ly đợi bớt xe và băng qua đường! nhưng khi cô vừa mới đi đến giữa lòng đường thì 1 chiếc xe từ đâu chạy với vận tốc rất nhanh và lao thẳng vào cô khiến cô không thể tránh được và....

RRẦM!!!!!!!

19. Chương 19 : Phơi Bày:

Ly nằm sõng soài trên mặt đường, chiếc xe tông cô đã chạy mất dạng, mọi người bắt đầu bu lại đông đen, cô cảm thấy hơi thở của mình yếu dần chắc cô không thể qua được rồi! thôi! Dù sao cô cũng chẳng còn nuối tiếc chuyện gì trên đời này nữa! à không, cô vẫn chưa có thể nói cho linh biết mọi chuyện...

Chiếc xe của Quân dừng lại trên đường vì bị ách tắc giao thông, nghe loáng thoáng mọi người nói là có tai nạn giao thông, anh qua nói với linh:

- haizzzz! Kiểu này phải xuống xe đi bộ tới quán thôi!

- Uh! Vậy cũng được! quán cũng đâu còn xa nữa đâu!

Linh nói rồi mở cửa bước xuống xe, quân cũng bước xuống, hai người đang định đi nhưng tính hiếu kì lại nổi lên trong người linh, thế là cô nàng quyết định tới xem có chuyện gì mà mọi người bu đen bu đỏ thế! Chen lấn giữa đám đông 1 hồi, linh cũng vào được bên trong! Trước mắt cô bây giờ là cô gái vừa gọi điện cho cô đang nằm dưới đường và người thì bê bê máu, cô vội vàng kéo quân vào chỗ ly:

- chị ơi! Chị! Tỉnh lại đi! quân, ông gọi cô ấy, đừng để cho cô ấy ngất hộ tôi, để tôi gọi điện cho bệnh viện! NHANH LÊN!

Linh hét lên, quân vội vàng thế chỗ cô nàng, anh lay lay cô gái đang nằm trong tay anh, bỗng dưng anh thấy cô ấy yếu ớt mở mắt và nhìn anh! Đột nhiên, cô ấy mấp máy môi như muốn nói gì đó, quân cúi xuống và nói:

- cô nói gì vậy?

- tất...cảm...ch.uyện...xảy...ra...với...với

linh...đ.ều...do...phương... ly nói như vậy rồi gục xuống, trên môi cô nở 1 nụ cười nhẹ vì đã làm xong được điều mong muốn

xe cứu thương đến đưa quân, linh, ly đến bệnh viện, quân và linh ngồi ngoài đợi! xích, cánh cửa mở ra và vị bác sĩ bước ra, linh hốt hoảng đứng dậy:

- bác sĩ! Chị ấy có sao không?

- Xin lỗi! tôi đã cố gắng hết sức nhưng... vị bác sĩ lắc đầu buồn bã và bước đi...

Linh ngồi thụp xuống ghế, cảm giác đau đớn ấy lại xuất hiện lần thứ hai trong đời cô! (lần thứ nhất là khi mẹ của linh ra đi).

Dù đây chỉ là 1 người xa lạ nhưng tại sao cô lại cảm thấy rất...buồn khi người này phải ra đi! cô ấy ra đi, để lại cho linh bao nhiêu câu hỏi trong đầu, tất cả mọi chuyện xảy ra với cô trong thời gian này là sao? Những câu hỏi cứ ập đến khiến cô phải ôm đầu và thét lên:

- AAAAAAAAAAAAAA...

Linh ngất đi, quân cuống cuống đưa cô vào 1 phòng bệnh khác và dặn y tá chăm sóc cho cô với chế độ đặc biệt! quân đi ra ngoài, những lời của cô gái lúc này vẫn còn ám ảnh anh: tất cả mọi chuyện đều do phương! Vậy là sao? Vẫn nguyên dấu chấm trên đầu, anh bước ra ngoài nhưng anh khựng lại! cô gái lúc này, làm sao mà báo tin này cho người nhà của cô ấy được! a! hình như còn chiếc điện thoại.

Mặc dù là 1 cô gái mình không quen không biết nhưng quân vẫn cảm thấy buồn, cậu đến phòng bác sĩ để nhận lại những di vật của cô gái lạ! đúng như suy đoán, chiếc điện thoại nhỏ xinh vẫn không sao hết! thở phào nhẹ nhõm vì đã bớt đi 1 nỗi lo, quân vẫn đang phân vân nên nói thế nào đối với người nhà của cô ấy đây?

Jeone aldeon naega anya brand new sound

Saero wojin nawa hamkke one more round

Dance, dance, dance, you'll be wrong this time

Oppa, oppa, I'll be, I'll be down, down, down, down

(Em đã không còn là cô bé trước đây

Một bản nhạc hoàn toàn mới

Hãy cùng với con người mới của em

Dạo một vòng nữa thôi

Dance dance dance lần này anh nhảy sai rồi

Oppa, oppa làm em làm em thất vọng thất vọng)

(trích 0h)... Tiếng điện thoại làm quân giật mình, luống cuống lôi điện thoại của mình ra thì không thấy ai gọi hết.... nhìn lại thì mới thấy là điện thoại của cô gái lạ reo lên và trên màn hình hiện ra hai chữ: em ga'i...

Quân vội vàng nghe điện thoại:

- alo!

- Alo! Ai vậy? sao lại cầm máy của chị tôi? Tiếng con gái đầu dây bên kia thắc mắc

uh! theo mọi người quân sẽ nói sao để vy hiểu đây? và cuối cùng phương sẽ phải trả giá như thế nào?? phanà sau sẽ có !

Tiếng điện thoại làm quân giật mình, luống cuống lôi điện thoại của mình ra thì không thấy ai gọi hết.... nhìn lại thì mới thấy là điện thoại của cô gái lạ reo lên và trên màn hình hiện ra hai chữ: em ga'i...

Quân vội vàng nghe điện thoại:

- alo!

- Alo! Ai vậy? sao lại cầm máy của chị tôi? Tiếng con gái đầu dây bên kia thắc mắc

- Uh! Cô chắc là em gái của người có số điện thoại này phải không? Quân lên tiếng

- Đúng! Anh là ai? Vy hỏi

- Chuyện này có lẽ khó nói với cô nhưng mà tôi bắt buộc phải nói! Xin cô hãy bình tĩnh: chị cô bị tai nạn giao thông và... quân đang nói thì đầu dây bên kia hốt hoảng:

- Cái gì? Chị tôi bị tai nạn ??? chuyện gì đã xảy ra? Chị tôi đang ở đâu? ư chơi nguyên tràng, khuôn mặt lo lắng.

- Chị cô đang ở bệnh viện X... tí tí... Quân đang nói thì đã thấy cúp máy! Anh ngồi đợi ở băng ghế bệnh viện một lúc thì thấy cô gái bị ngất trong hẻm lúc này chạy tới, đoán chắc cô gái đó là người vừa nói chuyện với mình lúc này. Quân bước đến bên cô gái và hỏi:

- Cô có phải là em gái của cô ngô thuỳ nhã ly? Quân hỏi (mọi người đừng thắc mắc vì sao quân biết tên ly nhé, vì lúc này lực lợi giò xách ly mang theo thì quân tìm được chứng minh nhân dân của ly).

- Vâng! Anh có phải là người vừa nói chuyện với tôi lúc này không? ư hỏi, giọng nói đứt quãng vì chạy, nhưng vẻ mặt vẫn toát lên sự lo lắng...

- Đúng! Quân gật đầu định nói tiếp nhưng đã bị ư chặn ngang

- Anh. Làm ơn làm ơn cho tôi biết... chị tôi chị tôi bị làm sao? Chị ấy chị ấy đang ở đâu? Tôi. Tôi muốn gặp chị ấy

Nhìn khuôn mặt người con gái đang đứng trước mặt mình, thực sự quân không thể nói sự thật cho cô ấy biết được.... khuôn mặt trong sáng, thánh thiện, đôi mắt đẹp nhưng lại mang sự lo lắng quân băn khoăn, anh nên làm gì bây giờ? nếu nói ra thì đó sẽ là 1 sự thật đau lòng, còn nếu giấu ??? trước sau gì cô ấy cũng biết!!!! suy nghĩ 1 lát, quân nói:

- tôi sẽ đưa cô đi gặp chị cô nhưng cô phải hứa với tôi rằng cô phải thật bình tĩnh!

- ư không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu!

Quân quay người bước đi, ư đi theo! Hai người dừng lại trước 1 cánh cửa lớn! quân nói vài câu với bác sĩ và dẫn ư vào! Bước vào trong phòng, thứ đầu tiên đập vào mắt cô là 1 chiếc giường, trên đó được phủ 1 lớp vải trắng! nhẹ nhàng bước đến bên chiếc giường! ư thầm mong người nằm đó không phải là chị cô! Nhẹ nhàng giở tấm vải lên. ư chết sững! chị cô, khuôn mặt trắng bệch nhưng trên môi vẫn có 1 nụ cười nhẹ nhàng! Nước mắt lăn dài trên khóe mi! vậy là chị cô đã bỏ cô đi rồi! tại sao? Tại sao? Tại sao ông trời lại cướp đi người thân cuối cùng của cô! Mẹ mất, bố buồn phiền và ít lâu sau đó cũng đi theo mẹ! chỉ còn 2 chị em, bây giờ thì chị ly cũng bỏ cô mà đi! cô muốn hét lớn lên rằng: tại sao? Tại sao ông trời lại bắt công với cô đến như thế?

Té xuống dưới nền nhà lạnh lẽo của bệnh viện, ư khóc! Những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống! cô cảm thấy lạnh, cảm thấy cô đơn, trống vắng! cô nấc lên những tiếng nghe thật bi thương và ai oán! Bỗng 1 vòng ôm lấy cô và đặt nhẹ đầu cô vào lòng người đó! Cô ôm lấy người đó và khóc!!!

Quân ôm ư trong lòng, anh muốn chia sẻ điều gì đó với cô gái tội nghiệp này! Trông cô khóc thật tội nghiệp! nhưng bây giờ anh biết làm gì để an ủi cô đây? 1 lúc sau, dường như đã bình tĩnh được! ư thôi khóc và bước ra khỏi căn phòng đáng sợ này, quân đi theo cô! Cô quay lại và nói với anh:

- cảm ơn anh rất nhiều! có lẽ chị em tôi đã gây phiền phức cho anh... thật sự cảm ơn...

ư nói, cô đưa tay lên bịt miệng để những tiếng nấc không thoát ra được! bờ vai cô rung nhẹ nhẹ! Nước mắt lại lăn dài trên mi!

- không có gì! Cô có cần tôi ở lại cho đến khi.... Quân dừng lại! anh không muốn nói tiếp nữa!

- cảm ơn! Anh không cần phải bận tâm về chị em tôi nữa đâu! Tạm biệt! ư nói và quay người bước đi...

quân nhìn theo bóng dáng cô gái lúc này 1 lúc rồi anh đi về phía phòng linh!

Linh đã tỉnh! Cô đang đứng trước cửa sổ và ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài! Nhìn thấy quân bước vào, linh nở nụ cười nhẹ:

- cậu đến rồi à? Cứ tưởng cậu bỏ tớ đi chứ! Linh đùa

- không có chuyện đó đâu! Tớ sẽ không bỏ cậu đâu! Hình như biết mình hồ nên quân tăng lờ sang chuyện khác:

- cậu đói chưa? Tớ đi mua cái gì đó về ăn nhé!

- Uh! Cảm ơn cậu! linh cười và lại lơ đãng ngắm xung quanh

Quân bước ra khỏi phòng, tiếng chuông điện thoại vang lên:

Ona, keu nuga nuga mworaedo naneun sangwan obdago

Keu nuga nuga yokhaedo nomanbarabun dago

Na dashi taeor nandedo ojik nobbunirago

Jakku jakku shigani heullodo

Ona, nol sarang handa malhaedo chonbumanbon malhaedo

Nae gaseumsok dabultadago mareun ibsol dwedorok

Na dashi taeor nande do ojik nobbunirago

Jakku jakku shigani heullodo

Ona!

Oh oh only for you oh oh only for you

Oh oh only for you oh oh only for you (2x)

(Oh Mặc cho những người khác nói gì, anh vẫn thấy ổn

Oh Mặc cho có ai nguyên rửa anh, anh vẫn luôn chỉ hướng về phía em

Dù có được sinh ra thêm lần nữa, vẫn mãi chỉ là em

(Mãi mãi) Dù cho thời gian có trôi đi mãi

Oh khi em nói với anh rằng em yêu anh

Khi em nói với anh câu đấy hàng nghìn, hàng triệu lần

Mặc cho trái tim anh có bị nung chảy, mặc cho đôi môi anh đã kiệt sức

Dù có được sinh ra thêm lần nữa, vẫn mãi chỉ là em

(Mãi mãi) Dù cho thời gian có trôi đi mãi

Oh oh cho riêng mình em Oh oh cho riêng mình em

Oh oh cho riêng mình em Oh oh cho riêng mình em

Oh oh cho riêng mình em Oh oh cho riêng mình em

Oh oh cho riêng mình em

trích It's you) quân vội vàng nghe máy:

- alo!

- Quân ak? Anh khánh nè! Em có biết linh đang ở đâu không? Thương nhờ anh hỏi!

- Cô ấy bị choáng nên em đưa cô ấy vào bệnh viện! anh nói với chị thương là đừng lo lắng quá! Tí nữa, em sẽ đưa cô ấy về nhà!

- Uh! Vậy anh yên tâm rồi! thôi em chăm sóc nó đi nhé! Không chăm sóc đằng hoàng thì chị thương xé xác em ra đây...AAAAAAAAA... sao lại nhéo anh ???

Quân bật cười khi nghe tiếng ông khánh hét lên trong điện thoại!

- thôi! Anh ở đó chịu trận nhé! Em cúp máy đây!

- Uh!

- À khoan! Anh nói với tất cả mọi người (ý nói khánh, thương, nam, nhi, trúc) đợi em ở nhà chị thương nhé! Em có chuyện cần nói với mọi người!!!

- Uh! Vậy thôi nhé!

- Tạm biệt!

Quân cúp máy và đi mua cái gì đó bỏ bụng cho anh và linh!!!

20. Chương 20 : Kế Hoạch

- Alo! Cậu chủ ak?

- Uh! tôi đây! Anh có thể giúp tôi điều tra về người này được không?

- Vâng! Ai vậy ak?

- Ngô Thùy Nhã Ly và mối quan hệ của cô gái này với Hoàng Nguyễn Tố Phương! Tôi muốn có kết quả càng nhanh càng tốt!

- Vâng! Tạm biệt cậu chủ!

Quân cúp máy, lẳng lặng đi mua 1 ổ bánh mì và 1 ít cháo dưới canteen bệnh viện, quân liền đi về phòng linh! Sau khi đã ăn uống no say! Quân đưa linh về nhà, linh cứ 1 mực đòi lái xe nhưng quân không cho, lí do anh đưa ra là:

- cậu còn đang mệt! không lái xe được! lỡ chẳng may lái xe thắng vô cột điện thì tàn đời tớ ak? Quân nói! Lí do thì là vậy thôi chứ trong thâm tâm quân vẫn còn nhớ hôm linh chở anh về nhà! Ôi! Nghĩ tới cảnh cô ấy phóng bạt mạng trên đường là quân nổi hết da gà lên rồi

- không sao! Cậu để cho tớ lái! Linh vùng vằng...

- tớ nói không là không! Sao cậu lì thế nhỉ? Quân nghiêm mặt nói làm linh không dám ho he gì hết!

- được rồi! cậu lái là được chứ gì? Linh phụng phịu mở cửa xe và chui vào...

- ngoan! Quân mỉm cười và bước vào!

Sau 1 hồi vi vu trên đường với tốc độ hơn con sên bò chút xíu (theo suy nghĩ của linh), quân và linh cũng về được tới nhà! Vừa bấm chuông được 1 lần thì nhi đã chạy ngay ra, cô vội vàng mở cổng và nói:

- linh! Em bỏ đi làm mọi người lo muốn chết đây này!

- Em xin lỗi! linh cúi đầu tỏ vẻ ăn năn

- Thôi đi chị nhi! Cô ấy bị suy nhược sức khỏe cần phải nghỉ ngơi, chị đừng mắng cô ấy nữa... quân lên tiếng.

- Chị không biết đâu! Em vấp nhà mà giải thích với mọi người! nhi bỏ vào nhà và để lại hai con người đang lo sợ vì mình có thể bị đem lên chảo rán...

Sau 1 hồi đấu tranh tư tưởng. linh và quân lăm lũi bước vào nhà, vừa đặt chân tới ngưỡng cửa quân đã bị 1 người mạnh bạo đẩy ngã và chạy tới ôm linh! Anh lúi húi đứng dậy, không quên ban tặng cho ke đẩy ngã mình một ánh mắt “triu mến” hơn, và lửa từ đầu anh đang bốc lên khi thấy 1 chàng trai đang ôm linh của anh (nhận vợ > - anh kiệt. đau em...linh nhăn mặt nói và....

- này! Buông ra! Quân bay vào chen giữa hai người đang ôm nhau thắm thiết

- cậu là ai mà nhiều chuyện vậy? kiệt quắc mắt nhìn quân với vẻ khó chịu

- ơ.tôi. quân ngó người, anh không biết nên giải thích thế nào cả! linh lên tiếng giải vây:

- anh kiệt! đây là quân, bạn em. Quân, đây là kiệt, anh họ tớ!

- chào anh.em xin lỗi! quân ngượng ngịu xin lỗi trông đến là iu (> - Uh! k0 có gì! À linh, cả buổi sáng em đi đâu thế hả? có biết anh chị lo lắng lắm không? Kiệt hỏi... mà tay em làm sao thế kia? Sao lại bỏ bột?

- Thôi đi anh, để cho con bé vào nhà đã! Nó có vẻ sắp ngất đến nơi rồi kìa! Thương từ trong nhà nói vọng ra...

- Uh! hai đứa vào nhà đi kiệt nói và nhường đường cho 2 người.

Cả 3 người cùng ngồi xuống ghế, ngẫm nghĩ 1 hồi, quân lên tiếng trước:

- chị thương! Em nghĩ linh cũng mệt rồi! với lại bác sĩ nói cô ấy bị suy nhược nên cần phải nghỉ ngơi...

- thôi nhi, em đưa linh lên phòng đi, chị có chuyện muốn hỏi quân! Thương nói.

- ...

Nhi không nói gì chỉ lẳng lặng đỡ linh lên phòng, chờ hai người kia đi hết, thương lên tiếng:

- quân! Em có biết chuyện gì đã xảy ra với linh không? Cả ngày hôm qua và sáng hôm nay nó không ăn uống gì hết, chỉ đóng cửa phòng và khóc thôi! Thương nói, cô nhìn thẳng vào mắt quân và hi vọng câu trả lời là cậu có biết.

- em có biết đôi chút! Quân nói và kể tất cả mọi chuyện ọi người nghe, từ chuyện duy tát linh và rồi chuyện linh bị đánh trong hẻm và cả chuyện nhà ly bị tông xe nữa!

- em chỉ biết có vậy thôi! Quân dứt lời, kiệt liền nổi xung lên:

- Quân! Duy là thằng nào? Nó là cái thá gì mà dám đánh linh? Anh sẽ giết nó! Vừa nói kiệt vừa nghiến răng, sát khí tăng vù vù (má ơi)

- Thôi anh kiệt! anh đừng tức giận nữa! em hiểu tất cả nhưng chỉ không hiểu: tất cả mọi chuyện xảy ra với linh đều do phương gây ra? Em không hiểu nổi câu đó... thương nói...

- Em cũng vậy! em đã sai người tìm hiểu về mối quan hệ giữa hai người đó rồi....quân đang nói thì chuông điện thoại reo:

- Alo!

- Cậu chủ! Tôi đã có toàn bộ tư liệu về người cậu chủ muốn tìm rồi...

- Như thế nào? Quân hỏi...

- Nói qua điện thoại có lẽ không tiện lắm...

- Ah! Anh mang đến biệt thự số 9, đường... quân nói địa chỉ...

- Vâng! Cậu chủ đợi tôi 1 lát!

Quân cúp máy, anh liền nói với thương, nhi đang từ trên lầu đi xuống nhà cũng bay vào nhập hội luôn.... Khánh lên tiếng (khánh, nam, trúc đang có mặt ở đây:

- em tìm hiểu về mối quan hệ của hai người đó thế nào rồi?

- uh! 1 tí nữa sẽ có, em đã cho người đó địa chỉ ở đây rồi! quân đáp.... Mấy phút sau họ nghe thấy tiếng chuông cửa, nhi nhanh nhẩu nhảy ra mở cổng:

- xin lỗi cô! Có cậu Dương Ân Quân ở đây không? Người đó lễ phép...

- có! Anh đi theo tôi... nhi nói và bước vào nhà, người kia cũng đi theo...

- chào các cô cậu, cậu chủ! Những tư liệu mà cậu cần đây! Người đó nói và đặt 1 xấp giấy xuống trước mặt mọi người....

quân cầm lên và bắt đầu xem xét.... Những tư liệu đó có đầy đủ ngày tháng năm sinh, những nơi đã từng học không có gì nói về quan hệ của hai người này hết! hiazzz... đầu mỗi coi như mất, mọi người ngồi đó, mỗi người theo đuổi 1 suy nghĩ riêng của mình, quân bỗng nhớ lại khuôn mặt của Vy, đôi mắt to tròn đó... bỗng nhiên, quân bật dậy, đứng rồi, vy. Cô ấy là em gái của ly, cô ấy có thể biết được mối quan hệ giữa ly

và phương... - em gái. Đúng rồi! chị thương! Ly có 1 người em gái, có thể cô ấy sẽ biết được quan hệ giữa ly và phương...

- đúng rồi! thương cũng bật dậy... thế em có biết địa chỉ của ly không? Chúng ta sẽ đến đó hỏi em gái cô ấy...

- nhưng! Nhà cô ấy đang có... Như vậy có được không? Quân lấp lửng nói và nhìn thương...

- không sao đâu! Chúng ta sẽ cố gắng thuyết phục cô ấy, với lại theo em kể thì linh đã giúp cô ấy, chị nghĩ cô ấy cũng sẽ giúp đỡ thôi... trức lên tiếng...

- trức nói đúng đấy quân, chuyện này phải làm rõ mới được! chị không muốn phải thấy 1 đứa yêu đời như con linh lúc nào cũng buồn buồn đâu! Đây là lần thứ 2... nhi đang nói thì im bật vì bị thương tặng cho 1 cái nhìn hết sức "triu mến" để cảnh cáo...

- quân, em có địa chỉ nhà ly không? Chúng ta đến đó luôn đi... nam nói...

- thôi đi ông! Bây giờ cũng muộn rồi! nhà tôi cũng rộng... nếu mọi người không chê thì ở lại đây, sáng mai bắt đầu điều tra, chuyện này trước sau gì cũng phải giải quyết sáng tỏ thôi! Thương nói...

- vậy cũng được! mọi người ở lại đây nhé... khánh nói...

- được ở cùng người iu vui lắm hay sao mà mày hí hửng thế khánh? Nam chêm vào khiến khánh và thương đỏ mặt...

- haha! Làm gì mà phải đỏ mặt đồng loạt thế? Bộ ông nam nói đúng à? Trức thêm vào...

- Thôi! Đừng chọc hai người bọn họ nữa! anh kiệt, anh và quân sẽ ở phòng của anh, còn nam và khánh đi theo tôi, nhà tôi còn dư 1 phòng, chắc cũng đủ cho 2 người! nhi nói, tất cả mọi người vội vàng làm theo lời chỉ dẫn....

Sáng hôm sau, 4 người: thương, quân, khánh, nhi cùng nhau đi đến nhà vy....

Xe dừng lại trước 1 căn biệt thự cũng dễ nhìn nhưng họ đều cảm thấy không khí quanh đây thật nặng nề, căn biệt thự đẹp nhưng lại mang 1 vẻ u ám! Mọi người nhìn nhau, ai cũng hiểu nguyên nhân, họ cùng cảm thấy thương cho vy, ngần ngại 1 lúc, quân mới dám nhấn chuông cửa: tính toong... tiếng chuông kêu lên trong bầu không khí tĩnh mịch khiến ai cũng giật mình.

Một lúc sau, 1 cô gái vóc người nhỏ nhắn bước ra, nhìn đôi mắt sưng húp và đỏ hoe thế kia ai cũng biết là cô ấy đã khóc! Cô gái mở cổng ra và ngạc nhiên khi thấy những người đứng trước nhà mình:

- các anh, chị là ai?

- Chắc cô vẫn chưa quên tôi đâu nhỉ? Quân từ sau bước ra nói, cô gái nhẹ nhàng mỉm cười và gật đầu chào...

- Chào anh! Mời mọi người vào nhà... cô gái nhẹ nhàng mở cổng và bước vào nhà, 4 người đi theo ngay sau cô ấy... khi đã yên vị trên chiếc sofa êm ái ở phòng khách, quân lên tiếng:

- Xin lỗi, nếu tôi có nói gì quá đáng thì xin cô thứ lỗi nhé! Chị cô... quân ngập ngừng....

- Chị.chị ấy được ông bà đưa về quê an táng rồi, tôi sắp thi học kì nên không thể về được!. vy nói, cô khẽ mỉm cười nhẹ nhàng nhưng ai cũng biết sau nụ cười ấy là 1 sự đau khổ đến tột đỉnh....

- Uh! vào đề luôn nhé! Cô vy, cô có biết người trong ảnh là ai không? Thương nói và đưa ra 1 tấm ảnh:

- tôi có biết! cô ta là người đã gây nên những đau khổ cho chị em tôi! Vy nói, cô nắm tay lại thành hình nắm đấm, ánh mắt ánh lên sự tức giận.

- vậy cô có biết cô ấy và chị cô có quan hệ gì không? Nhi nhẹ nhàng hỏi...

- mấy anh chị là...? Vy ngập ngừng...

- đừng sợ... chúng tôi không làm gì cô đâu! Chúng tôi chỉ muốn điều tra về quan hệ của chị cô và tổ phương! Theo như quân kể, thì trước khi chị cô ... Chị cô chết, cô ấy đã nói rằng: tất cả mọi chuyện xảy ra đối với em gái chúng tôi đều do phương gây ra.... Khánh giải thích...

- Em gái mấy người là ai? Vy thắc mắc...

- Là cô gái này! Thương nói và đưa tấm ảnh của linh ra

- chị ấy là người đã cứu tôi hôm trước! tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với chị ấy nhưng tôi sẽ nói tất cả quan hệ của chị tôi và phương ọi người nghe... ngừng 1 lúc, vy nói tiếp:

- chị gái em một lần suýt chết đuối ở biển và đã được phương cứu, từ đó mọi việc gì phương muốn, chị em đều làm theo lời cô ta! Nếu em nhớ không nhầm thì vào ngày halloween, phương đã nhờ chị em đánh ai đó, em nghe thấy chị ấy nói chuyện với tên cường – 1 đại ca giang hồ có tiếng! rồi vụ em bị đánh hôm qua đều do phương gây ra nhưng lại đổ tội cho chị này! Vy nói và chỉ vào tấm hình linh...

- Chị biết tên cường đó! Là người đón đầu xe mình hôm halloween đó nhì! Thương nói...

Khánh đang định nói gì đó thì chuông điện thoại reo vang, khánh nhìn trên màn hình thì thấy 1 số lạ! anh bắt máy:

- alo! Khánh nghe...

- Anh khánh! Hức! anh đừng đối xử với em như vậy mà! Em biết lỗi rồi mà! Hức tiếng hà my vang lên đầy nước mắt...

- Là cô ak hà my! Tôi đã nói với cô là từ nay đừng bao giờ xuất hiện hay làm phiền tôi nữa mà! Khánh gắt lên...

- Oaoaoao! Anh khánh... em biết lỗi rồi mà! Anh đừng đối xử với em như vậy! huhuhuhu

- Tôi đối xử với cô như vậy cô thấy bất công lắm ak? Vậy cô nghĩ những việc làm của cô tôi có thể tha thứ sao? Nước cười... khánh nhếch mép cười mỉa mai....

- Hức hức... không! Không phải em... em không phải là người như vậy! anh biết rõ em mà!!!!!!

- Hừ! đúng rồi! cô thì tôi còn lạ gì nữa! cô là người trơ trên thấy sợ luôn. Nói vậy mà không cảm thấy xấu hổ ak? Tôi xấu hổ thay cho cô đấy!

- Em... có có 1 cô gái bày cho em cách này! Cô ta nói em dễ dàng trao anh cho người khác sao? Vì không chịu được nên em mới làm như vậy...anh đừng nghĩ sai cho em!

- Hừ! cô không còn lí do nào khác hay hơn sao? Mấy lí do này cũng rách rồi!

- Không! Em nói thật mà! Cô ta tên là phương.... Cô ta.... Hà my đang nói thì bị khánh chặn lại...

- Phương? Cô nói phương nào?

- Hoàng nguyên tổ phương! Chính cô ta bày cho em trò này! Cô ta nói vì em gái của thương cướp bạn trai của cô ta nên cô ta mới trả thù.... Anh anh đừng giận em nữa nhé! Em biết lỗi rồi mà! Em sẽ không phá rối anh với thương nữa đâu! Em...

- Thôi được rồi! để tôi suy nghĩ thêm! Khánh nói và cúp máy thẳng thùng chưa kịp để my nói thêm câu nào! Anh nhìn 4 người còn lại đang nhìn anh với dấu chấm hỏi to đùng trên trán...

- Hà my gọi! cô ta nói chuyện hiểu lầm giữa tôi và thương cũng là do phương gây ra.... Hà my còn nói lí do phương giúp hà my là vì em gái của thương, tức linh đã cướp bạn trai của cô ta nên cô ta mới làm như vậy?

- Cái gì? Chuyện giữa anh và chị em cũng là do cô ta gây ra sao? Nhi thốt lên ngạc nhiên...

- Bạn trai của cô ta là ai? Mà linh làm gì cướp giật ai đâu! Thương thắc mắc....

- Ah! 1 lần em nhặt được tấm hình này trong phòng chị ly khi phương vừa ra về...

Nói rồi, vy vụt chạy đi lên lầu... 1 lúc sau trở lại với tấm hình trên tay:

- có thể là người này không? Vy hỏi.

- duy! Khánh thốt lên...

- chẳng lẽ vì không muốn duy đi lại với linh nên phương đã.... Nhi tiếp lời

- hèn gì! Anh trai em từ trước đến nay chưa bao giờ đánh con gái nhưng tối hôm đó lại tát linh.... Chỉ vì con rắn độc này! Quân nói và chỉ vào tấm hình...
- mọi tội lỗi của cô ta thì chúng ta đã nắm gần hết rồi nhưng làm sao để chính miệng cô ta tự nhận lỗi đây? Thương hỏi...
- hừm““““““““““““... cả 5 người ngồi suy nghĩ...
- A! em có cách này... nhi thốt lên và cả 4 người còn lại nhao nhao lên...
- Cách gì... cách gì ???
- Mọi người lại gần đây! Nhi nói, đợi mọi người tới gần cô liền nói kế hoạch của mình cho 4 người còn lại nghe...
- Ừm! nhưng làm sao chúng ta kiếm được những thứ đó? Vy nói...
- Em đừng lo! Trên đời này không có chuyện gì là có thể làm khó chị em nhà này được! thương nói...
- Thôi! Chuyện cần biết cũng đã biết... bọn anh chị về đây! Cảm ơn em đã cho biết... nhi nói...
- Ah! Nếu các anh chị có việc gì cần đến em thì gọi em nhé... em sẽ cố gắng hết sức để giúp! Vy nói...
- Uh! À bây giờ em ở đây đây có 1 mình thôi à? Nhi hỏi...
- Vâng! Chị em, ba, mẹ đều đã mất... nói đến đây thì vy lại rưng rưng nước mắt... chắc khi nào em thi xong em sẽ về quê học tiếp...
- hay em đến nhà chị ở đi! thương đề nghị...
- Em. Làm sao có thể như vậy được! vy hốt hoảng nói...
- Không sao đâu mà! Nhà chị cũng rộng... với lại khi làm theo kế hoạch thì cứ phải chạy đi đón em thì mệt lắm... em đến nhà chị đi!. nhi thuyết phục...
- Em...em. Cảm ơn chị... vy òa khóc... lâu lắm rồi cô mới có thể cảm nhận được tình cảm chị em...
- Thôi! Đừng khóc nữa! cô lên dọn dẹp đồ đạc đi rồi chúng ta về nhà! Quân lên tiếng...
- Uh! Vy nói và quay gót đi...
- Để chị giúp em.... Thương nói và bước theo vy...
- Cả em nữa! nhi nói...

21. Chương 21 : Thực Hiện...

Vy dọn về nhà thương sống... lúc về nhà, linh vẫn mê man trong phòng k0 biết gì! Trúc, kiệt, nam ở nhà thì ngạc nhiên khi thấy vy làm thương phải giải thích tất cả từ đầu! kế hoạch cũng được nói ọi người biết, mỗi người sẽ có 1 nhiệm vụ thix hợp!

Mọi người về phòng nghỉ ngơi để lấy sức cho ngày mai, thương gọi điện cho ai đó:

- alo! Cô chủ ạ!
- Uh! tôi muốn nhờ ông chút truyện được k0? Thương hỏi
- Vâng! Được cô chủ nhờ cậy là niềm vinh hạnh cho tôi mà! Có chuyện gì thế ạ?
- Tôi muốn mượn của ông vài 10 người khỏe mạnh, nhanh nhẹn và nhất là phải biết giữ mồm giữ miệng k0 được bẻp xép...
- Vâng! Tưởng chuyện gì khó khăn chứ chuyện đó thì chẳng nhằm nhò gì!

- Cảm ơn ông! Nhưng mong ông đừng nói cho cha tôi biết việc này!
- Cô chủ đừng lo, tôi sẽ k0 để cho ông chủ bix!
- Uh! thôi cũng muộn rồi! ông nghỉ đi! Bảo 10 người đó sáng sớm ngày mai đến biệt thự nhà tôi, ông bix chứ! Nơi tôi đang ở chứ k0 phải nhà lớn!
- Vâng! Cô chủ ngủ ngon!
- Ông cũng vậy!

Thương cúp máy, cô ngồi xuống ghế sofa ở phòng, mắt hướng ra ngoài cửa sổ ra chiều nghĩ ngợi lắm!

Sáng hôm sau, khi ra mở cổng thì đã thấy 10 đứng đợi trước nhà! Cô ra hiệu cho họ vào nhà. Số người còn lại đều đã đi xuống và đang bàn lại kế hoạch sao cho thật hoàn hảo!~ thương thấy 11 người bước vào liền ra hiệu cho họ ngồi xuống và chia như thế này:

- nghe em phổ biến kế hoạch đây: 10 chắc chưa biết gì đúng k0? Tôi nhờ mọi người đến đây là để thực hiện 1 kế hoạch: bắt cóc cô gái này:
- kiệt! anh đưa linh đi chơi và tuyệt đối không được để nó biết 1 tí gì hết! nó mà biết thì anh biết chuyện gì sẽ xảy ra rồi chứ? Dám nó làm cho nhà đó phải quỳ xuống mà lạy nó luôn đấy!
- được! chuyện này cứ giao cho anh! Kiệt gật đầu
- uh! theo thông tin mà tôi điều tra được thì phương luôn có 2 vệ sĩ đi theo mình nhưng cô ta không hề hay biết! 2 tên này là vệ sĩ đặc biệt nên cần được “chăm sóc” đặc biệt! thương nói và quay ra 10 người kia! 3 người 1 tên! Các anh làm được k0?
- Dạ!
- Tốt! nhưng phải làm nhanh gọn và không để lại dấu vết gì hết! chỉ cần cho bọn chúng nghỉ ngơi 1 lúc thôi! 1 ngày là đủ.
- Dạ!
- 4 người còn lại chịu trách nhiệm bắt cóc phương đưa về dãy nhà kho đường X! Chúng tôi sẽ đợi ở đó! Kế hoạch là như vậy, có ai có ý kiến gì k0? Thương hỏi sau khi phổ biến xong kế hoạch.
- Tôi thấy kế hoạch này có vẻ chưa ổn! quân lên tiếng! thứ nhất: chúng ta k0 biết phương sẽ đi đâu mà thực hiện, lỡ cô ta ở trong nhà suốt thì sao? Thứ hai: liệu dãy nhà kho đó có an toàn k0?
- Uh! cậu nói có lí! Thương gật gù! Nhưng dãy nhà kho thì cậu khỏi lo! Đó là ai của tôi! Không ai được phép đặt chân vào mà chưa có lệnh của tôi!
- Còn về điều thứ nhất thì anh khỏi lo! Vy lên tiếng! em đã gọi điện hẹn cô ta đến quán café Z để nói chuyện lúc 8h!
- Tốt lắm! kế hoạch coi như đã được hoàn chỉnh! Giờ đã gần 7h30' rồi, chúng ta xuất phát ngay kẻo muộn! khánh lên tiếng! mọi người nhớ rõ kế hoạch và công việc của từng người nhé!
- Xuất phát thôi!

Nhi nói xong câu đó thì tất cả mọi người đều đồng loạt đứng dậy! 5 chiếc ô tô phóng ra khỏi nhà!

Liệu kế hoạch có thành công hay không? Đó vẫn còn là 1 điều băn khoăn... Đường Z. 7h45':

- đối tượng đã xuất hiện! cô gái mặc váy hồng! Nguyên – đội trưởng của 10 người vừa này, gọi điện nói cho 6 người đang chuẩn bị để chăm sóc 2 tên vệ sĩ!
- Rồi! mình. Đã phát hiện ra 1 tên, mặc quần jeans, áo khoác đen, mũ trắng đứng mua báo cách đó k0 xa!
- Tôi cũng phát hiện ra tên thứ 2! Đi xe đạp phía sau khoảng 50m, mặc quần bò áo thun, vẻ thư sinh!
- Tốt! nguyên nói: 2 tên mất bao nhiêu phút?
- Cỡ 15 phút gì đấy! hoặc có thể nhanh hơn! Minh đáp

- 10 phút! Chúng ta phải bắt cóc được phương trước khi cô ta vào quán! Nguyên nói! Làm được k0?
- Chắc được! mình đáp
- Tôi thì k0 vấn đề gì!
- Làm đi! Nguyên cất điện thoại và tiếp tục theo dõi phương...

*tên thứ 1:

Mình giả vờ bị đánh, thều thào chạy ra nắm áo anh chàng đang mua báo:

- c ứu ... Tôi với... cướp! bạn... gái tôi còn ở trong đó!

mình nói và chỉ vào con hẻm gần đó! tên thứ nhất có vẻ bối rối! có nên giúp hay k0? Nhìn người vừa cầu xin mình thì thật thê thảm: mặt bị đánh bầm dập (phần trang điểm), tay thì chỗ xước chỗ bị bay da (kĩ xảo hết).... Hắn quay ra nhìn tên thứ 2 trao đổi gì đó bằng ánh mắt, tên thứ 2 gật đầu, hắn liền đỡ anh chàng kia dậy và nói:

- được rồi! anh dẫn đường đi!

Chỉ chờ có thế, mình ngồi dậy và kéo áo hắn về phía con hẻm kia... vừa kua vào hẻm hắn đã bị ai đó bịt miệng bằng 1 chiếc khăn tẩm thuốc mê => ngất ngay tại chỗ!

Mình lấy điện thoại và gọi cho nguyên:

- tên thứ nhất đã giải quyết xong!
- Tốt!

* tên thứ 2:

Tên này đi xe đạp nên có vẻ khó khăn hơn.... Nhưng với đầu óc thông minh, nhanh nhẹn, mình đã nghi ngay ra 1 kẻ, đó là: rã đinh trên đường!

Mình cho người giả và đi trên đường và bị té nhưng thật ra là nhanh tay rã đinh lên chỗ vừa bị té...

Tên đi xe đạp thì cứ canh chừng cô chủ nên k0 chú ý trên đường, y như rằng, xe cán phải đinh nên lủng lốp mà lủng lốp thì phải sửa! hắn đành dắt xe vào 1 quán sửa xe bên đường (đã được 3 người nguy trang thành thợ sửa xe)... định vứt xe ở đó và chạy theo cô chủ nhưng vừa dắt xe vào thì quán đóng sập cửa lại, còn đang ngơ ngác k0 hiểu gì hết thì cũng như tên đầu, hắn bị chụp thuốc mê, ngất ngay luôn!

Mình báo cáo lại với nguyên và bây giờ đến lượt nguyên ra tay cho phi vụ lớn! chui vào chiếc xe ô tô có sẵn người của mình lái.... Chiếc xe đi từ từ đến bên cạnh phương, nguyên mở cửa xe chui ra và chụp ngay chiếc khăn tẩm thuốc mê làm cho phương chưa kịp định thần chuyện gì đang xảy ra thì đã ngất đi! Nguyên nhanh chóng đưa phương lên xe và tiến thẳng đến dãy nhà kho.... Nguyên làm 1 cách nhanh gọn nên không ai kịp để ý là có chuyện gì xảy ra, mọi người vẫn thản nhiên đi lại trên đường...

6 người kia cũng lên xe tiến thẳng đến nhà kho X...

Nhà kho X:

3 chiếc ô tô đen từ từ tiến vào cổng nhà kho... Nguyên vác phương trên vai và tiến thẳng vào điểm hẹn... anh trói phương vào 1 chiếc ghế... thương, nhi, quân, khánh, nam, trúc bước vào và ra hiệu ấy người ra ngoài! Trước khi ra ngoài k0 quên tạt cho thương 1 xô nước vào mặt để cô tỉnh dậy...

- đây là đâu? Câu hỏi muôn thưở khi tỉnh lại của tất cả mọi người!
- cô tỉnh rồi ak? Thương lên tiếng...
- thương? Là cô sao? Sao tôi lại ở đây? Sao tôi lại k0 nhúc nhích được thế này? Các người trói tôi? Có phải các người sai cái bọn hèn hạ kia bắt tôi đúng k0? Có phải...
- cô im đi là vừa rồi đấy! khánh gắt lên...
- Chúng tôi mời cô tới đây để nói chuyện... nhi lên tiếng.

- Mời? các người có nhầm k0 vậy? các người sai người bắt tôi đến đây mà dám nói rằng mời tôi đến ư ???
Phương mĩa mai...

- Cô k0 mĩa mai người khác thì cô k0 chịu được ak? Tốt nhất là im miệng đi khi tôi còn chưa điên lên... trức
gắt...

- Mà là cái thá gì mà dám nói tao? Còn các người nữa! các người dám bắt cóc thiên kim tiểu thư của tập
đoàn SM ư? Các người muốn chết ak? Phương đến giờ vẫn chưa biết thân phận thật của 3 người....

- SM là cái gì? Cùng lắm chỉ 1 tập đoàn kinh doanh nhỏ bé thôi! Thế cô có muốn ngày mai nhà cô đi ăn
xin k0? Tôi k0 thix đùa đâu.... Còn bây giờ thì banh tai ra mà nghe tôi hỏi: có phải cô là người gây nên tất
cả mọi chuyện đúng k0? Thương nói

- Chuyện gì? Tao chẳng gây nên chuyện gì cả!

- Thế cô dám khẳng định cô k0 xúi Hà My chia rẽ tình cảm của chúng tôi chứ? Khánh lên tiếng?

Phương nghe đến đây thì chột dạ nhưng vẫn ngoan cố chưa chịu nhận....

- tôi k0 biết hà my là ai cả! các người đừng có mà vu khống cho tôi!

- Cô vẫn ngoan cố nhĩ? Nhưng k0 sao! Tôi sẽ làm cho cô phải nhận hết tội của mình! Nhi mỉm cười... nụ
cười đó thường ngày thì rất đẹp nhưng bây giờ lại là 1 nụ cười của ác quỷ.... Cô lấy điện thoại và gọi cho
nguyên:

- Đưa cô ta vào!

- Cô cứ đợi mà xem nhé! Nhi vẫn cười làm phương có vẻ lo lo...

Nguyên dẫn theo 1 cô gái đi vào, vừa thấy sự xuất hiện của cô gái là mặt phương tím lại! đang môi bặm lại
về tức giận... vâng! Cô gái ấy chính là Hà My:

- hello phương! Lâu lắm rồi k0 gặp nhĩ? Từ hồi cô bày trò cho tôi chia rẽ hai người nọ họ nhĩ? My cười
cười nhìn phương, phương nhìn my với ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống cô...

- mà dám phản bội tao? Phương gào lên đầy uất hận....

- tôi k0 phản bội cô, tôi chỉ đứng về công lý mà thôi!

- Đồ phản bội mà còn ở đó già mồm...

- Suyt! hình như cô la hơi to rồi đó, nhưng đó chỉ mới là bắt đầu, chúng tôi muốn nói chuyện với cô thêm
tí nữa! quân đứng nãy giờ bây giờ mới lên tiếng: cô đã thuê người đánh vy và đổ tội cho linh đúng k0? Cô
đừng chối làm gì? Nên nhớ lúc đó tôi cũng có mặt ở đó đấy!

- Hừ biết rồi thì cần gì chối? đúng! Tất cả mọi chuyện xảy ra với nó đều do tao làm đấy! bọn mày vừa lòng
chưa? Bọn mày nên cầu trời đừng để tao thoát khỏi đây nếu k0 thì tao sẽ san bằng cả nhà mày....

Bốp... 1 cái tát từ thương bay tới... mất hết kiên nhẫn cô cũng hét lên:

- mày im lặng ngay cho tao? kể cả việc giết người bịt đầu mối mà mày cũng làm được! với từng việc làm
xấu xa đó mà mày không cảm thấy hối hận hay ăn năn gì hết sao? Tao ghê tởm mày...

- mày im miệng đi! Mày biết gì mà nói! Nếu k0 phải chị em mày ép tao thì tao có trở thành như vậy k0?
Phương gào lên đầy phẫn uất.... tụi mày chuyển tới trường, con linh đã cướp đi người tao yêu nên tao mới
trở thành như thế! Vậy thử hỏi tất cả mọi chuyện là do ai? Do ai hả ???

- đó k0 phải là tình yêu! Đó chỉ là cô muốn sở hữu tôi thôi đúng k0? Giọng duy cất lên làm tất cả mọi người
ngạc nhiên.... Phương là ngạc nhiên nhất...

phương 's POV: cái gì? Sao duy lại có mặt ở đây? Chết rồi? làm sao bây giờ ???

End phương 's POV.

- duy! Sao anh lại có mặt ở đây? Quân lên tiếng...

- anh kiệt đưa anh tới! duy nói và chỉ vào người bên cạnh! Thương nhìn kiệt với ánh mắt “đăm đăm” khiến anh nổi cả da gà... nhi lên tiếng:
- anh kiệt! thế linh đâu?
- Con bé về nhà chú rồi! chú gọi nó qua làm gì ấy! thế nào? Cô ta nhận tội chưa ???
- Rồi! vừa nhận xong thì 2 người đến! khánh đáp...
- Phương! Tôi thật k0 ngờ cô có thể lợi dụng tất cả mọi người nhằm phục vụ cho cái yas nghĩ điên rồ của cô! Giết người mà không ghê tay... tôi bái phục cô luôn! Tôi thật sự thấy hối hận khi đã nghe theo lời cô...
- Anh....duy... em xin lỗi! em biết lỗi rồi mà! Phương thẫn thức, những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống!
- liệu có phải là những giọt nước mắt ăn năn hay k0? Hay vẫn chứng nào tật nấy? giả dối ???
- Em biết lỗi rồi! mọi người tha lỗi cho em đi! Em xin lỗi mà! Chỉ vì yêu thương 1 cách mù quáng mà em trở nên như vậy... em xin lỗi mà...
- Bốp.... 1 cái tát của vy làm mọi người sững sờ, chạy tới nắm cổ áo phương kéo lên, vy rít lên từng tiếng:
- cô trả chị Ly cho tôi đi! Cô xin lỗi thì chị ly của tôi có sống lại được k0? Cô ác lắm cô biết k0? Cô nghĩ chỉ 1 lời xin lỗi của cô là mọi chuyện chấm dứt ư ??? Đền mạng chị Ly cho tôi... Vy gào lên, những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, cô đưa tay lên định đấm cho phương 1 cái nhưng bị quân giữ lại:
- thôi đi vy!
- Anh im đi! Anh biết gì mà nói? Anh có bik mất đi người thân duy nhất đau khổ như thế nào k0 ??? Vy gào lên...
- Có thể anh k0 biết nhưng thật sự anh không muốn em buồn... quân nói và ôm trọn vy vào lòng, thật sự anh k0 hiểu mình đang làm gì.... Anh yêu linh... nhưng anh lại k0 muốn thấy người con gái này khóc...
- Thôi mọi người! tôi giải quyết như vậy mọi người có đồng ý k0? Phương, chúng tôi sẽ k0 giao cô cho cảnh sát đâu, tòa án lương tâm sẽ hỏi tội cô! Thương lên tiếng...
- Quyết định như vậy đi! Nam cũng góp lời! nguyên, anh cởi trói cho cô ta....
- Nhưng cô nên nhớ rằng: bây giờ dù 1 hành động nhỏ nào của cô chúng tôi đều biết hết nên đừng có đại dốt mà định lừa thêm ai nữa! nhi
- Về thôi mọi người! trúc nói...

22. Chương 22 : Sau Cơn Mưa Trời Lại Sáng...

Mọi người ra khỏi dãy nhà kho, phương sẽ được nguyên đưa về và vứt thẳng cẳng ở cổng nhà cô.... Vy thì đã ngủ sau 1 trận khóc đã đời... quân nhẹ nhàng bế cô lên phòng, mọi người cũng vào nhà hết, chỉ còn thương và duy đứng ngoài cổng với lí do: có việc muốn hỏi...

- duy! Bây giờ cậu tính thế nào đây? Thương lên tiếng
- là sao? Tôi không hiểu?
- thì chuyện cậu với con bé linh nhà tôi đấy! chẳng lẽ hai người cứ như vậy suốt sao? Thương thở dài...
- tôi cũng muốn đến với cô ấy lắm nhưng tôi sợ... hít 1 hơi thật sâu, duy nói tiếp... tôi sợ cô ấy nghĩ tất cả mọi chuyện tôi nói đều là bịa đặt và biết đâu, cô ấy vẫn chưa tha thứ cho tôi vì cái tát hôm nọ...
- cậu nghĩ thế là đúng! Con bé nó có lòng tự trọng rất cao, từ nhỏ đến giờ nếu phạm lỗi thì mọi người đều nhẹ nhàng với nó, chưa ai từng đánh nó bao giờ cả...
- nên tôi mới thấy ...

duy nói chưa dứt lời thì có 1 chiếc xe dừng lại ngay trước cổng và linh từ từ bước ra... linh nhìn thương với ánh mắt vui vẻ nhưng ánh mắt đó liền thay đổi khi nhìn thấy duy, một ánh mắt lạnh lùng đến đáng sợ... cất 1 chất giọng như được giữ kín giữa những tảng băng được cất giữ suốt ngàn năm, linh lên tiếng:

- anh làm gì ở đây?

- Anh...

- Linh! Duy đến đây là để...

- Chị đừng nói thay cho anh ta,... anh ta có miệng anh ta tự nói.... Sao? Anh đến đây làm gì?

- Anh đến là để...

- Để làm gì? Để nhục mạ tôi với những người thân của tôi à? Cái tát đó anh tát tôi vẫn chưa đủ à? Anh muốn gì nữa đây? Muốn trả thù cho phương à? Hay là đến bắt tôi đi xin lỗi phương. ??? Linh nói với giọng đầy khinh khỉnh nhưng vẫn chứa 1 sự tức giận...

- Linh, em nghe anh nói đi mà... duy khổ sở nói...

- Thứ nhất: anh không cần phải nói....thứ hai: tôi với anh không có quan hệ máu mủ nên xin anh giữ tự trọng, đừng gọi tôi là em... thứ ba: tôi không muốn gặp anh bây giờ, sau này và mãi mãi... Anh hiểu ý tôi nói chứ?

- Thôi đi linh... Thương vừa lên tiếng đã bị linh chặn lại....

- Chì! Chúng ta vào nhà, đừng để phí thời gian của chúng ta với 1 người như anh ta... nói rồi linh kéo tay thương đi thẳng vào nhà, bỏ mặc duy ở đó thất thần nhìn theo bóng 2 người con gái... miệng lẩm bẩm:

- Phải làm thế nào thì em mới tha thứ cho anh hả linh? Anh biết mình đã sai rồi mà... Vừa suy nghĩ, duy cũng vừa lên xe về nhà, cả buổi tối hôm đó anh trằn trọc không ngủ... anh nên làm gì đây? Giải thích cho cô ấy hiểu nhưng làm thế nào bây giờ? Linh đã tuyên bố thẳng thừng là không muốn gặp mặt anh nữa mà... lẩn lộn miết trên giường, lâu lâu lại còn thở dài ầm ĩ khiến quân phải bay qua nạt ột trận thì duy mới nằm im được... 5 phút^^

Đến gần sáng trằn trọc duy mới nghĩ ra được một cách, nhưng liệu thực sự đó có phải là cách hay k0? Anh vẫn còn đang băn khoăn lắm....

Sáng hôm sau, mọi việc lại diễn ra như thường ngày nhưng hôm nay linh thấy có gì đó khác lạ so với mọi hôm...

Tất nhiên là tất cả mọi việc đều bình thường nhưng duy nhất có linh là thấy lạ: vì sao ư? Thứ nhất, hà my – người mà trước đây từng bám riết lấy khánh và rất ghét thương cũng quay sang nói chuyện với hai người bạn họ rất thân thiết! còn phương, không hiểu ai lần gì cô ta mà mắt cô ta bầm bầm thế nhỉ? Nhìn cái mặt trắng bệch thế kia thì biết chắc là thoa lên đó cả hộp phấn rồi, bữa nay không như mọi bữa, hề thấy linh ở đâu là cô ta xán vào cạnh khoe, mỉa mai nhưng hôm nay thấy linh và nhóm ở đâu là y như rằng cô ta phải cách xa bọn họ cả trăm mét... phương cũng xin chuyển từ lớp 10A1 qua lớp 10A5 – lớp cuối cùng và chứa những thành phần cá biệt nhất!

Nhưng khi linh nắm áo thương hỏi:

- chị thương! Sao hôm nay mọi chuyện xảy ra lạ thế?

- À! Không có gì đâu mà, thôi, em ăn đi! Sắp hết giờ ăn rồi, nhanh nhanh rồi còn vào lớp...

Tất cả mọi sự khác biệt đều k0 đặc biệt được bằng 1 chuyện: duy nghỉ học...

1 tuần sau đó, duy cũng không đi học, hỏi quân thì chỉ đáp được là:

- tớ k0 bix!

Trong linh cảm thấy có 1 cái gì đó bất thường nhưng tự nhủ thầm rằng mình sẽ cố gắng quên anh ta...> We had a million of days

I know that our time has run out

You're my everlasting groove
Forget the past for the time to e
In all our thoughts and we will meet again
a moment of touch you feel
Like a vision of an angel
As our love and desire
disappeared forever
Always longing to have you near
Feel the power and the passion
Feel me slipping from your hands
Please break my fall
We had a million of days
I know that our time has run out
You're my everlasting groove
Forget the past for the time to e
In all our thoughts and we will meet again...

Nhạc chuông điện thoại của thương reo vang trong 1 khung cảnh hết sức dễ man tí: khánh đang ôm thương và chuẩn bị kiss > Thương vội vàng đẩy khánh ra và nghe điện thoại....

- alo!

- Thương hả? tôi, duy nè, tôi muốn gặp cậu được không?

- Uh! khi nào?

- Bây giờ. Machiato café...

- Tôi đến ngay!

Vội vã cúp máy, thương nhìn khánh và nói:

- duy gọi! cậu ấy muốn gặp em....

- Uh! Vậy thôi, anh cũng về đây...

- Pp anh! Thương nói và kiễng chân lên hôn nhẹ lên má khánh

- Uh! Nở nụ cười tươi rồi...

Thương nhanh chóng lại xe đến chỗ hẹn và đã thấy suy ngồi đó:

- sao cậu đến sớm vậy?

- ak! Không có gì... cậu uống gì không? Duy mỉm cười và hỏi

- cho tớ 1 sinh tố dâu...

duy quay sang nói với anh bồi bàn...

Thương nhìn duy hỏi ngay:

- cậu hẹn tôi ra đây có việc gì không?

- Tôi chỉ muốn cậu đưa vật này cho linh thôi! Duy nói và chìa ra 1 phong thư...

- Sao cậu không tự đưa cho nó? Thương hỏi với vẻ đầy ngạc nhiên...
- Tôi sắp đi du học...
- Cái gì? Khi nào ??? Thương ngạc nhiên
- Chiều nay, lúc 9h tối tôi sẽ lên máy bay....
- Bây giờ đã là 7h tối rồi, cậu không định từ biệt ai hết sao?
- Không! Tôi muốn ra đi trong âm thầm, đây là tất cả những gì tôi phải chịu khi đã làm những việc đó... ánh mắt duy đượm buồn khi nói đến câu đó... - Vậy cũng được! chúc cậu đi may mắn! nhưng nói trước, tôi sẽ không để cậu ra đi một mình đâu...
- Tùy cậu, tôi chỉ muốn nói vậy thôi! Tôi về đây, tạm biệt...
- Tạm biệt! chúc cậu đi may mắn....
- Cảm ơn!

Duy nói và đi ra cửa, thương nhìn theo duy 1 lúc và cô cũng ra về....

Thương lái xe về nhà, lúc đó đã là 7h30 phút, linh đang ở trong phòng...

Thương đi đến phòng của linh:

- linh! Em đang làm gì đó?
- Em đang nghe bonamana, hay quá chị thương ak!
- Uh! Linh ak... thương rụt rè gọi...
- Huh? Cái gì vậy ak?
- Duy nhờ chị đưa cái này cho em... thương nói và đưa phong thư ra cho linh

Đúng như thương nghĩ, nét mặt của linh sa sầm ngay lập tức, cô đáp 1 cách lạnh lùng:

- chị cứ để trên bàn cho em! Bây giờ chị ra ngoài 1 đi, em muốn ở 1 mình...
- uh! Thương nói và bước thẳng ra ngoài, trước khi ra, cô còn nhấn lại 1 câu: nếu em không đọc thì chị nghĩ em sẽ hối hận đấy...
- vâng!

Thương đi ra ngoài, chỉ còn linh ngồi trong phòng, cô cứ liếc nhìn phong thư nhưng lại không dám mở... làm sao bây giờ ???/ lưỡng lự 1 hồi, linh cũng cầm lên, phong thư thoang thoang mùi nước hoa duy sử dụng làm linh cảm thấy dễ chịu... phong thư dần dần được bóc ra...

Một mảnh giấy xinh xinh được gấp gọn gàng trong phong thư, linh nhẹ nhàng mở ra, những hàng chữ dần được hiện ra....

Dear linh...

Chắc em vẫn còn hận anh nhiều lắm đúng không? Anh biết, bây giờ có xin lỗi em cũng chẳng giải quyết được chuyện gì cả... thời gian anh và em gặp nhau chỉ là mới đây thôi đúng không? Em có biết, anh đã thích em ngay từ lần đầu gặp mặt không? Anh nhớ những lúc anh chọc em và bị em đuổi chạy vòng vòng quanh sân trường... anh nhớ tất cả mọi việc, kể cả việc tát em.... Em có biết rằng lúc đó anh cũng đau lắm không? Em biết vì sao anh lại đối xử như vậy với em không? Em nghĩ rằng em và anh thích nhau... anh thật sự xin lỗi em... khi em nói rằng cả đời này em không muốn gặp anh nữa, thật sự lúc đó anh nghĩ rằng mình sẽ không trụ vững được... nhưng anh vẫn cố gắng đứng lên tất cả đều vì em.... Linh ak! Có lẽ khi em đọc xong bức thư này anh đã vì vụ trên 9 tầng mây rồi đấy nhỉ ???

(cái gì?) anh quyết định sẽ đi du học linh ạ... anh muốn khi nào anh trở về chúng ta có thể làm lại... được không em ???

Em hãy nhớ rằng. dù trên đời này em không còn ai yêu thương nhưng em vẫn luôn có anh đấy nhé!!!!

Tạm biệt em, hi vọng em sẽ luôn nhớ những kỉ niệm của chúng ta...

yêu em

Duy...

Linh lao vội ra cửa, chạy ngay đến phòng của thương:

- chị thương! Chuyến bay của duy lúc mấy giờ ???

- 9h...

Linh lại vội vàng chạy đi, lí trí và trái tim của cô đều mách bảo rằng phải giữ người con trai đó ở lại...

8h55 phút, tại sân bay... 1 chàng trai hết đứng rồi ngồi, ngóng nhìn ra phía cửa ra vào, anh hi vọng có thể hình dáng bé nhỏ của người anh yêu, hi vọng cô ấy sẽ đến...

Nhưng lỡ cô ấy không đọc bức thư của mình thì sao? Duy suy nghĩ...

8h59 phút, hình bóng bé nhỏ vẫn chưa xuất hiện, duy thất vọng ngồi dậy, xách vali và bước vào phòng cách ly...

9h00 phút, chiếc máy bay vừa cất cánh mang theo duy thì linh cũng vừa chạy tới, nhìn trên bảng điều khiển chuyến bay của duy vừa cất cánh mà lòng linh đau như cắt...

Tại sao? Tại sao anh không đợi cô đến? tại sao lại bỏ cô đi? Hàng ngàn câu hỏi tại sao vang lên trong đầu linh... cô ngồi xuống và khóc... 1 cánh tay nắm lấy vai cô, vội vàng ngược lên thì thấy thương và tất cả mọi người, cô ôm chầm lấy chị và khóc...

10 năm sau:

Thương và khánh đã lấy nhau và có 1 baby... quân và vỹ thì đang trong giai đoạn yêu nhau tha thiết.... và bây giờ, ngày 13 tháng 10 năm 2010... đám cưới của nam và nhi được tổ chức tại nhà thờ mọi người vây quanh lấy cô dâu và chú rể.... trông hai người thật xứng đôi...

Tiếng cha xứ vang lên:

- Đoàn Bảo Nam con có đồng ý lấy Nguyễn Trần Bảo Nhi làm vợ và suốt đời yêu thương cô ấy không?

- thưa cha! Con đồng ý...

- Nguyễn Trần Bảo Nhi, con có đồng ý lấy Đoàn Bảo Nam làm chồng và suốt đời yêu thương cậu ấy không?

- Thưa cha, con đồng ý...

- Ta tuyên bố từ giây phút này các con đã là vợ chồng...

- YEAHHHHHHHHHHHHHHHHHHHH.... Tiếng khán giả reo vang làm đôi vợ chồng mới cưới vui mừng...

Tất cả bọn họ đều có sự thành đạt riêng nhưng tất cả đều thành công trong cả 2 lĩnh vực là sự nghiệp và tình cảm.... chỉ còn có linh thôi cô gái ấy đã trở thành TGD của Hưng Thịnh Phát... nhưng người con trai mà cô ấy chờ đợi suốt bao nhiêu năm vẫn chưa trở về...

Quay lại đám cưới, cô dâu chú rể đang đi chào khách thì:

- hello... Làm đám cưới mà không mời bạn mời bè gì hết... tiếng ai đó quen quen vang lên làm Nam và nhi đều quay lại nhìn

- AAAAAA... Cái thằng này, tớ tưởng cậu bỏ đi mất xác luôn rồi đấy chứ! Cũng biết đường về dự đám cưới của bạn đấy à? Nam nói

- Dạ, em biết lỗi nên mới mò mặt về chịu trận đây... mà sao 2 người làm đám cưới nhanh thế? Hồi tớ đi còn chưa có gì hết mà....

- Ak! Chuyện dài lắm, để khi nào tớ kể cậu nghe... thế nào? Về đã báo ọi người biết chưa? Còn linh... nam đang luyên thuyên thì bất gặp cái lườm muốn rớt mắt luôn của vợ...

- Ak! Tớ cũng không biết nữa! nhưng tớ đã về rồi, chắc chắn tớ sẽ giữ lấy cô ấy ừh.

- Uh! Thôi, chúc tớ hạnh phúc đi chứ...

- Ôi, cậu mà không hạnh phúc tớ chết liền....

- Cái thằng thôi mình ra chào mọi người đi em, kệ xác hần. nói rồi nam kéo nhi đi...

Tối hôm đó, tại biệt thự linh đang sống, linh đang ngồi trong phòng làm việc thì tiếng chuông cửa reo vang, cô vội vàng xuống mở cửa và nhìn thấy người đó, người mà cô chờ đợi suốt 10 năm nay đang đứng trước mặt cô:

- hello em khỏe không ???

- Anh. Anh về rồi ư ??? Linh hỏi với giọng ngạc nhiên tột độ... vừa có chút gì đó vui mừng...

- Uh!

Duy chưa kịp nói hết câu thì linh đã ôm chặt lấy anh... cô khóc trên vai anh

- anh có biết em nhớ anh như thế nào không?

- Thế không còn hận anh nữa ak ???

- Ghét anh, còn chọc em...

- Uh! khoan đã, anh có chuyện muốn nói...

- Anh nói đi...

Duy quỳ xuống và cầm lấy tay người con gái đang đứng trước mặt anh và nói:

- linh! Cho anh theo đuổi em nhé! Tất cả những chuyện xảy ra trước kia, chúng ta hãy quên nó đi và làm lại từ đầu được không em ???

Không có tiếng trả lời, chỉ có 1 cái gật đầu đầy e thẹn... và tiếng vỗ tay rào rào của những vị khách không mời: khánh, thương, nhi, nam, vy, quân, kiệt và trúc...

...END...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-thu-thach-cua-tinh-yeu>